

Marc Levy

Te voi revedea

(continuarea romanului si daca e adevarat...)

Traducere din limba franceza de

Marie-Jeanne Vasiloiu

A

Trei

Editori:

SILVIU DRAGOMIR

VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Coperta colectiei si ilustratia:

FABER STUDIO (Silvia Olteanu si Dinu Dumbravician)

Ilustratia:

ALEXE POPESCU

Tehnoredactarea computerizata:

CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României

LEVY, MARC

Te voi revedea / Marc Levy ; trad. : Marie-Jeanne Vasiloiu.

- Bucuresti : Editura Trei, 2006

ISBN 973-707-067-4

I. Vasiloiu, Marie-Jeanne (trad.)

821.133.1-31=135.1

Aceasta carte a fost tradusa dupa Mark Levy, Vous REVOIR, Editura

Robert Laffont, Paris, 2005

© 2005 Éditions Robert Laffont / Susanna Lea Associates

© Editura Trei, 2006

CP. 27-0490, Bucuresti

Tel./Fax: +4 021 300 60 90

e-mail: office@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN: 973-707-067-4

Fiului meu Louis

"Totusi, gravitatiea nu poate fi
facuta raspunzatoare pentru ca
ne cade cineva cu tronc".

ALBERT EINSTEIN

Arthur îsi plati nota la receptia hotelului. îi mai ramânea destul timp ca sa dea o raita prin
cartier. Functionarul de la biroul de bagaje îi înmâna o recipisa pe care si-o îndesa în
buzunarul hainei. Traversa curtea si o lua în sus, pe stra-

da Beaux-Arts. Pavajul spalat cu jeturi puternice de

apa se usca sub primele raze de soare. Pe strada Bona-

parte, în câteva magazine, se simtea de pe acum animatia. Arthur sovai în fata unei vitrine de patiserie, dar apoi își vazu iar de drum. Putin mai sus, clopotnita alba a bisericii Saint-Germain-des-Pres se contura pe fundalul cerului viu colorat al diminetii ce abia începea. Merse pâna în piata Furstenberg, înca pustie. Un oblon de fier se ridica. Arthur o saluta pe tânara florareasa îmbracata într-un halat alb, care îi dadea o încântatoare înfatisare de chimista. Buchetele multicolore alcatuite de ea - adesea împreuna cu el - împodobeau cele trei încăperi ale micului apartament pe care, cu doua zile în urma, Arthur înca îl mai ocupa.

Florareasa îi raspunse la salut, fara sa stie ca n-avea sa-l mai revada.

în ajunul week-end-ului, când îi înapoiase portaresei cheile, închisese usa peste câteva luni de viata traite în strainatate si peste cel mai extravagant proiect arhitectural pe care îl realizase: un centru cultural franco-american.

Poate ca avea sa se întoarca, într-o buna zi, însoțit de femeia care îi ocupa toate gândurile, pentru a-i arata

strazile înguste din acest cartier, pe care îl iubea atât de mult. Ar merge împreună de-a lungul malurilor Senei, unde prinsese gustul plimbarilor chiar și în zilele ploioase, frecvente în capitală.

Se așeza pe o bancă, să scrie scrisoarea care îi stătea pe inimă. Când ajunse aproape de sfârșit, închise plicul din hârtie Rives, fără să-l lipească, și-l băga în buzunar. Se uita la ceas și o lua înapoi spre hotel.

Taxiul n-avea să mai întârzie mult; avionul urma să decoleze peste trei ore.

În seara asta, după lungă absență pe care și-o impusese, avea să se întoarcă în orașul lui.

1

Cerul de deasupra golfului San Francisco părea cuprins de flăcări roșietice. Prin hubloul, se zărea Golden Gate, ieșind din valatucii de ceață. Avionul se înclină la verticală Tiburonului, începuse să piardă încet din înălțime, îndreptându-se spre sud, și viră din nou, survolând San Mateo Bridge. Din interiorul cabinei, îți lăsa impresia că avea să alunece în felul acesta spre mlăștinile sărate, care străluceau cu mii de focuri.

*

Decapotabila Saab se strecura printre doua camioane si taie, în diagonala, trei benzi, fara sa-i pese de semnalele facute de farurile câtorva soferi nemultumiti. Parasii autostrada 101 si izbuti, la tanc, sa o ia pe breteaua care ducea la aeroportul international San Francisco.

Ajuns în josul pantei, Paul încetini, ca sa verifice directia, pe panourile indicatoare. Se înfurie fiindca gresise intersectia si facu marsarier pe mai bine de o suta de metri, ca sa gaseasca intrarea parcarii.

*

în cockpit, ordinatorul de bord indica altitudinea de sapte sute de metri. Peisajul se schimba din nou. O multime de turnuri, unele mai moderne ca altele, se decupau în lumina asfintitului. Voleturile aripilor se desfacura, marind sustentatia aparatului si îngaduindu-i sa-si reduca tot mai mult viteza. Zgomotul surd al trenului de aterizare nu întârzie sa se faca auzit.

*

în interiorul terminalului, panoul de afisare indica deja ca zborul AF007 tocmai aterizase. Paul tâsni, cu suflitul la gura, de pe scara rulanta si se napusti spre pasaj. Marmura era alunecoasa, el derapa la viraj, se apu-

ca la timp de mâneca unui comandant de bord, care mergea în sens opus, abia daca avu timp sa se scuze si o rupse iar la fuga, ca nebunul.

*

Airbus-ul A340, de la Air France, înainta încet pe pista; botul lui ciudat se apropia într-un chip impresionant de geamul terminalului. Zgomotul motoarelor se stinse într-un lung suierat, iar pasarela de pista fu desfasurata pâna la fuselaj.

*

în spatele barierei de la sosirile internationale, Paul se apleca, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi si încercând sa-si traga sufletul, usile culisante se dadura în laturi si valul primilor pasageri începu sa se reverse în sala de asteptare.

în departare, o mâna se agita în mijlocul multimei; Paul își croi drum printre oameni si iesi în întâmpinarea celui mai bun prieten al sau.

- Ma strângi cam tare, îi spuse Arthur lui Paul, care îl îmbratisa.

O chioscareasa îi privea înduiosata.

- Potoleste-te, chestia asta devine jenanta, insista

Arthur.

- Nici nu stii ce dor mi-a fost de tine, zise Paul, trăgându-l spre ascensoarele care duceau la parcare. Prietenul lui îl privi în zeflema.

- Ce-i cu camasa asta hawaiana de pe tine? Te crezi Magnum?

Paul se privi în oglinda liftului și făcu o strâmbatura, încheindu-și un nasture de la camasa.

- Am fost la Delahaye Moving, ca să-ți deschid noul apartament, continua Paul. Oamenii care s-au ocupat de mutare ti-au adus cutiile alaltaieri. Am făcut puțină ordine cum am putut și eu. Ai cumpărat tot Parisul sau le-ai mai lăsat totuși și lor două-trei lucruri prin magazine?

- Îți mulțumesc ca ai avut grijă de toate; apartamentul e bun?

- Ai să vezi, cred că o să-ți placă; și, pe urmă, nu ești departe de birou.

De când terminase Arthur impunatoarea construcție a centrului cultural, Paul făcuse tot ce i-a stat în putință ca să-l convingă să se întoarcă la San Francisco, pentru că nu izbutise să umple cu nimic golul lăsat în viața lui de plecarea celui pe care îl iubea ca pe un frate.

- Orasul nu s-a schimbat cine stie ce, spuse Arthur.

- Noi am construit doua turnuri între strazile a 14-a si a 17-a, un hotel si niste birouri, si tu zici ca orasul nu s-a schimbat?

- Cum merge biroul de arhitectura?

- Daca lasam deoparte problemele pe care le-am avut cu clientii tai parizieni, totul merge aproape bine. Maureen vine din concediu peste doua saptamâni; ti-a lasat un bilet la birou, moare de nerabdare sa te revada.

Pe toata durata santierului de la Paris, Arthur si asistenta lui vorbisera de mai multe ori pe zi; ea îi rezolvasse toate afacerile în curs.

Paul aproape ca rata iesirea de pe autostrada si o taie din nou pe diagonala, ca sa ajunga la breteaua ce deservea strada a 3-a. Un concert de claxoane saluta periculoasa manevra.

- îmi pare rau, zise el, privind în oglinda retrovizoare.

- Oh, fii pe pace, dupa ce ai avut de-a face cu piata Etoile, nu te mai sperie nimic.

- Ce-i aia?

- Locul cu cele mai mari ambuteiaje din lume. Mai dihai ca masinutele de la Luna Park. si unde mai pui ca

e gratuit!

Arthur profitase de ocazie ca se oprisera la intersectia cu Van Ness Avenue, ca sa ridice capota. Acoperisul se plie cu un scrâsnet îngrozitor.

- Nu ma pot hotarî sa ma descotorosesc de masina asta, spuse Paul. E ea cam reumatica, dar tine la tavaleala.

Arthur coborî geamul si trase în piept aerul marii.

- si? Cum e Parisul? întreaba Paul, plin de entuziasm.

- Cu multi parizieni!

- si parizienele?

- Tot elegante!

- Dar tu si parizienele? Ai avut aventuri?

Arthur îi raspunse dupa o pauza.

- Nu m-am calugarit, daca la asta se refera întreba-rea ta.

- Eu îți vorbesc despre chestii serioase. Esti îndrăgostit?

- Dar tu? întreba Arthur.

- Burlac!

Masina Saab o lua pe Pacific Street, înspre nordul orasului. La intersectia cu Fillmore, Paul se opri la bordura.

- Iata-ne în fata noului tau home sweet home. Sper sa-ti placa; daca nu te simti bine aici, o sa putem aranja cu agentia imobiliara. Nu e simplu sa alegi pentru altcineva...

Arthur își întrerupse prietenul; era sigur de pe acum ca locul îi va placea.

Traversara holul micului imobil, încarcati de bagaje. Liftul îi duse la etajul trei. Trecând pe culoar, prin dreptul apartamentului 3B, Paul îl informa pe Arthur ca îi vazuse vecina. "O frumusete", sopti el, rasucind cheia în broasca usii din fata.

Din salon, privirea cadea pe acoperisurile din Pacific Heights. Noaptea înstelata intra în încăperea. Muncitorii de la mutari asezasera ici-colo mobila sosita din Franta si montasera planseta de arhitect în fata ferestrei. Cutiile cu carti fusesera golite, iar continutul lor umplea deja rafturile bibliotecii.

Arthur se apuca imediat sa mute mobila, asezând napeaua cu fata spre fereastră si împingând cele doua fotolii spre micul semineu.

- Vad ca nu te-ai dezbarat de maniile tale.

- E mai bine asa, nu?

- E perfect, raspunse Paul. Acum îți place?

- Ma simt la mine acasa!

- Esti din nou în orasul tau, în cartierul tau si, cu putin noroc, în viata ta.

Paul îl duse sa vada celelalte camere; dormitorul, mobilat deja cu un pat mare, doua noptiere si o consola, avea dimensiunile potrivite. O raza de luna se strecura pe ferestruica baii de alaturi. Arthur o deschise imediat: privelistea vazuta de acolo era frumoasa.

Paul murea de necaz ca trebuia sa-l lase de unul singur chiar în seara venirii lui, dar avea o cina de lucru; biroul concura pentru un proiect important.

- As fi vrut sa merg cu tine, spuse Arthur.

- Cu mutra asta, a ta, de "decalat orar", mai bine ramâi acasa! Trec mâine sa te iau la masa.

Paul îl strânse pe Arthur în brate si îi mai spuse o data cât era de bucuros ca s-a înapoiat. Iesind din baie, se întoarse si îi arata, cu degetul, peretii încăperii.

- Ah! Apartamentul asta are o particularitate formidabila, pe care înca n-ai observat-o.

- Care? întreba Arthur.

- Nici un dulap!

*

în inima orasului San Francisco, un Triumph verde si

stralucitor o lua, cu mare viteza, pe Potrero Avenue. John Mackenzie, paznicul-sef al parcarii de la San Francisco Memorial Hospital, își puse jos ziarul. Recunoscuse zgomotul atât de deosebit, scos de motorul cu care era dotata masina tinerei doctorite, chiar de când aceasta tre-

cuse de intersectia cu Strada 22. Pneurile decapotabilei scrâsnira în fata gheretei. Mackenzie se dadu jos de pe taburet si se uita la capota intrata sub bariera pâna în dreptul parbrizului.

- Trebuie sa-l operati de urgenta pe decan sau faceti asta doar ca sa-mi dati mie emotii? întreaba paznicul, clatinând din cap.

- Nitica adrenalina nu-i poate face nici un rau inimii dumitale; ar trebui sa-mi multumesti, John. Acum, ma lasi sa intru? Te rog.

- In seara asta nu sunteti de garda, n-am nici un loc rezervat pentru dumneavoastra.

- Mi-am uitat în dulap manualul de neurochirurgie, nu intru decât un minut.

- Munca si bolidul asta, al dumneavoastra, or sa va dea gata, pâna la urma, domnisoara doctor. E liber la 27, în fund, pe dreapta.

Lauren îi multumi, cu un zâmbet, paznicului; bariera se ridică, iar ea apasă imediat pe accelerație: din nou, scrâșnetul pneurilor. Vântul îi îndepărta câteva suvite de păr de pe frunte, descoperind cicatricea unei rani vechi.

*

Singur în mijlocul salonului, Arthur se familiariza cu locurile. Paul îi instalase o mică combina stereo, pe una dintre etajerele bibliotecii.

Dadu drumul aparatului și începu să golească ultimele cutii îngramadite într-un colț. La ușă, se auzi sone-ria. Arthur traversă camera. O încântătoare batrânică îi întindea mâna.

- Rose Morrison, sunt vecina dumitale!

Arthur o invită să intre, dar ea îl refuză.

- As fi fost tare încântată să stau la taclale cu dumneata, spuse ea, dar am o seară deosebit de încărcată.

Bun, să ne punem, asadar, de acord: fără rap, fără techno, eventual niște R & B, dar numai de-ala bun; cât privește hip-hop-ul, rămâne de văzut. Dacă ai nevoie de ceva, orice ar fi, suni la mine, dar ceva mai tare, fiindcă sunt fudula de ureche!

Apoi, Miss Morrison traversă la loc culoarul. Învese-

lit, Arthur ramase câteva clipe pe palier, dupa care se apuca iar de treaba.

Dupa o ora, stomacul, care începuse sa-l usture, îi aduse aminte ca, de la masa luata în avion, nu mai mâncase nimic. Deschise frigiderul fara prea mari sperante si descoperi, surprins, o sticla de lapte, un pachet de unt, o punga cu pâine taiata felii, niste paste proaspete si un biletel de la Paul, care îi ura pofta buna.

Sala de asteptare de la Urgente era ticsita. Pâna si cel mai mic coltisor era ocupat cu brancarde, scaune rulante, fotolii, banchete. În spatele peretelui de sticla de la receptie, Lauren consulta lista cazurilor primite. Numele pacientilor care fusesera deja tratati abia daca aveau ragazul sa dispara de pe panoul mare si alb, ca, în locul lor, apareau altele.

- Am ratat cumva un cutremur? i se adresa ea, pe un ton ironic, asistentei de la receptie.

- Dumnezeu te-a adus, suntem depasiti.

- Vad! Ce s-a întâmplat? zise Lauren.

- O remorca s-a desprins de un camion si, dupa aia, s-a oprit în vitrina unui supermagazin. Douazeci si trei de raniti, dintre care, zece grav. sapte sunt în boxele din

spatele meu, trei la scanner; am dat un bip la reanimare, ca sa ne trimita întariri, continua Betty, întinzându-i un teanc de dosare.

- Ne asteapta o seara frumoasa! trase concluzia Lauren, îmbracând un halat.

Intra în prima sala de consultatii.

Tânara femeie adormita pe pat trebuie sa fi avut vreo treizeci de ani. Lauren îi citi rapid fisa. Un firisor de sânge se scurgea din urechea stânga a ranitei. Deprinsa cu aceste semne clinice, interna își lua mica lampa-stilou, agatata de buzunarul halatului si ridica pleoapele pacientei, dar pupilele acesteia nu reactionau la fasciculul de lumina. Doctorita examina extremitatile vinetii ale degetelor tinerei femei si îi lasa încetisor mâna. Din scrupulozitate, ea îi puse stetoscopul la baza gâtului, dupa care o acoperi cu cearsaful peste fata. Lauren se uita la ceasul de pe perete, facu o însemnare pe coperta dosarului, iesi din încăpere si se duse în boxa alaturata. Pe foaia de observatie lasata pe pat, ea notase ca decesul avusese loc la ora 20 si 21 de minute: ora unei morti se cuvine a fi la fel de bine precizata ca si cea a unei nasteri.

*

Arthur inspecta toate colturile bucatariei, deschise fiecare sertar si, în cele din urma, stinse focul de sub ceainicul care bolborosea. Iesi din apartamentul lui, traversa palierul si suna la usa vecinei. Fiindca nu primise nici un raspuns, se pregatea sa faca stânga împrejur, când usa se deschise.

- Asta înseamna pentru dumneata sa "suni tare"?
zise Miss Morrison.

- Nu voiam sa va deranjez; aveti cumva niste sare?

Miss Morrison îl privi, consternata.

- Nici nu-mi vine sa cred ca barbatii înca se mai folosesc de niste procedee asa de rasuflete pentru a agata!

în ochii lui Arthur se citea nelinistea. Batrânica pufni într-un râs sincer.

- Ar trebui sa-ti vezi mutra! Intra, condimentele sunt în cosuletul de lângă chiuveta, zise ea, aratându-i chichineta de lângă salon. Ia tot ce-ti trebuie; eu te las, sunt foarte ocupata.

si dadu fuga sa se aseze din nou în fotoliul din fata televizorului. Arthur trecu în spatele barului si urmari, intrigat, parul alb al lui Miss Morrison, care se agita pe dupa spatarul fotoliului.

- Bun, draguta, fa ce vrei: ramâi, pleaca, dar fara zgomot. Într-o clipa, Bruce Lee o sa faca un kata incredibil si o sa-l bumbaceasca bine pe prapaditul asta de sef de triada, care începe sa ma calce pe nervi.

Batrânica îi facu semn sa se aseze în fotoliul vecin, dar în tacere!

- Dupa ce se termina scena asta, ia din frigider farfuria cu friptura rece si vino sa vezi cu mine sfârșitul filmului, n-o sa-ti para rau! La urma urmei, e mai bine întotdeauna sa iei cina în doi, decât de unul singur!

*

Barbatul prins în chingi, de masa de operatie, suferise multiple fracturi de gamba; si, luându-i în considerare paloarea fetei, "a suferi" era tocmai cuvântul potrivit.

Lauren deschise dulapul cu medicamente, pentru a lua o mica fiola de sticla si o seringă.

- Nu suport injectiile, gemu pacientul.

- Aveti amândoua picioarele rupte, si va sperie un ac!? Barbatii nu vor înceta niciodata sa ma uimeasca!

- Ce injectie îmi faceti?

- Una cu cel mai vechi remediu din lume împotriva durerii.

- E toxic?

- Durerea provoaca stres, tahicardie, hipertensiune

si lasa sechele mnezice1 ireversibile... credeti-ma, e mai nociva decât câteva miligrame de morfina.

- Mnezice?

- Ce meserie aveti, domnule Kowack?

- Am un garaj.

- Atunci, va propun un târg: lasati-va sanatatea pe mâna mea, iar eu o sa-mi las, într-una din zile, Triumph-ul pe mâna dumneavoastra, sa-i faceti tot ce veti crede de cuviinta.

Lauren baga acul în cateter si apasa pe pistonul seringii. Introducând alcaloidul în sângele lui Francis Kowack, avea sa-l scuteasca de suferinta. Lichidul opiaceu patrunse în vena bazilara si, imediat ce atinse trunchiul cerebral, inhiba mesajul neurologic al durerii. Lauren se aseza pe un mic taburet cu rotile si sterse fruntea pacientului, supraveghindu-i respiratia. Omul se linistea.

- Acest produs se numeste morfina, de la zeul Morfeu, asa ca, acum, odihniti-va! Ati avut mare noroc.

Kowack își înalta ochii spre cer.

- îmi faceam si eu cumparaturile linistit, la raionul de produse congelate, mormai barbatul. si, când acolo,

a dat peste mine un camion care mi-a facut picioarele praf. Dupa dumneavoastra, ca medic, care ar fi definitia exacta a norocului?

Mnezic, a (adj.) - relativ la memorie. (N. t.)

- Faptul ca nu sunteti în boxa de alaturi!

Perdeaua salii de consultatii aluneca pe suportul ei.

Profesorul Fernstein avea aerul sau obisnuit din zilele rele.

- Credeam ca, în week-end-ul asta, esti libera si te odihnesti! zise Fernstein.

- Credinta este o problema de religie! îi raspunse, fara sa stea pe gânduri, Lauren. N-am facut altceva decât sa trec pe aici, dar, dupa cum puteti constata, nu ducem lipsa de lucru, adauga, continuându-si consultatia.

- Rareori ducem lipsa de lucru la Serviciul de Urgente. Daca te joci cu sanatatea dumentale, te joci si cu a pacientilor. Câte ore de garda ai facut saptamâna asta? Dar nu vad de ce te mai întreb; ai sa-mi ripostezi iar ca, atunci când iubesti, nu stai sa socotesti, zise Fernstein, iesind, furios, din boxa.

- E si cazul, bombani Lauren, punându-si stetoscopul pe pieptul garajistului, care o privea, terorizat. Fiti

pe pace, eu sunt mereu în cea mai buna forma, iar el mereu ursuz, asa cum vedeti.

Intra si Betty.

- Ma ocup eu de el, îi spuse lui Lauren. E nevoie de tine alaturi, suntem cu adevarat depasiti.

Lauren se ridica si o ruga pe asistenta s-o sune pe maica-sa. Urma sa ramâna aici toata noaptea si trebuia sa se ocupe cineva de catelusa ei, Kali.

*

Miss Morrison spala farfuriile; Arthur atipise pe canapea.

- Cred ca e timpul sa te duci la culcare.

- si eu cred, zise Arthur, întinzându-se. Multumesc pentru aceasta seara.

- Bun venit în Pacific Street, 212. De felul meu, sunt - uneori - prea discreta, dar daca ai nevoie de ceva, poti sa suni întotdeauna la usa mea.

Pe când parasea încăperea, Arthur observa un cate-lus alb cu negru, tolanit sub masa.

- Asta-i Pablo, spuse Miss Morrison. Când te uiti asa, la el, zici ca-i mort, însa nu face altceva decât sa doarma, e activitatea lui preferata. De altfel, e vremea

sa-l trezesc, ca sa-l duc la plimbare.

- Vreti sa ma ocup eu de el?

- Du-te mai bine la culcare; în halul în care esti, mi-e teama ca am sa va gasesc mâine dimineata pe amândoi sforaind la picioarele unui copac.

Arthur îi spuse noapte buna si se duse la el. Ar fi vrut sa mai aranjeze câte ceva prin casa, dar oboseala îi frânse elanul.

Lungit pe pat, cu mâinile sub cap, arunca o privire prin crapatura usii. Cutiile de carton stivuite în salon îi trezeau amintirea unei nopti mai de demult, când se instala la ultimul etaj al unei case în stil victorian, nu departe de aici.

*

Trecuse de ora doua noaptea, si asistenta sefa o caută pe Lauren. în cele din urma, sala de asteptare de la Urgente se golise. Profitând de aceasta acalmie, Betty hotărî sa aprovizioneze din nou dulapurile de medicamente din salile de consultatie. O lua în sus, pe culoar, si dadu deoparte perdeaua ultimei boxe. Ghemuita pe pat, Lauren dormea dusa. Betty trase pânza la loc si se îndeparta clatinând din cap.

Arthur se trezi pe la prânz. Lumina blândă
) /I a soarelui aflat la zenit intra pe fereastra sa-
%/ Ionului. își pregăti un mic dejun frugal și
îl suna pe Paul, pe mobil.

- Salut, Baloo, îi răspunse prietenul lui, vad ca ai fa-
cut turul cadranelor.

Paul îi propuse sa mearga la masa împreună, dar
Arthur avea în cap un alt proiect.

- Pe scurt, zise Paul, am de ales: ori te las sa mergi
pe jos până la Cârmei, ori te duc eu.

- Nici macar! As vrea sa trec pe la garajul tatalui tau vi-
treg, sa-mi recuperez Fordul si sa mergem amândoi acolo.

- Masina ta n-a mai circulat din vremuri imemoria-
le; vrei sa-ti petreci week-end-ul pe autostrada, astep-
tând sa fii depanat?

Dar Arthur îi aminti ca break-ul avusese parte de pe-
rioade de odihna si mai lungi, si, apoi, cunoscând pasi-
nea pentru automobilele vechi, pe care o avea tatal vi-
treg al lui Paul, mai mult ca sigur ca i-l bibilise.

- Batrânul meu Ford din anii '60 este mai zdravan
decât cabrioleta ta preistorica.

Paul se uita la ceas: îi mai rămâneau câteva minute,

ca sa sune la garaj. Daca nu avea nimic de obiectat,
Arthur putea veni dupa el acolo.

La orele cincisprezece, cei doi prieteni se aflau în fata garajului. Paul rasuci cheia în broasca si intra în atelier. Printre vehiculele politiei, aflate în reparatie, lui Arthur i se paru ca recunoaste o veche ambulanta ce dormea sub prelata ei. Se apropie, ca sa ridice un colt al husei. Masca radiatorului avea un aer nostalgic. Arthur ocoli masina, sovai si, în cele din urma, deschise usa din spate, în interiorul cabinei mari, o targa acoperita cu un strat gros de praf îi redestepta atâtea amintiri, încât Paul fu nevoit sa-si ridice glasul, ca sa-l scuture pe Arthur din reverie.

- Lasa balta dovleacul si vino încoace, Cenusareaso!
Ca sa-ti scoatem Fordul, trebuie sa mutam trei masini.
Daca tot mergem la Cârmei, macar sa nu pierdem apusul!

Arthur aranja husa la loc, mângâie capota si murmură "la revedere, Daisy".

Dupa ce apasa de patru ori pe pedala de acceleratie a Fordului, acesta abia daca tusi de trei ori si începu sa toarca. Iar dupa alte câteva manevre de-ale lui Arthur si tot atâtea ocari de-ale lui Paul, break-ul parasi garajul si

o lua înspre nordul orasului, pentru a iesi în soseaua

Nr. 1, care mergea de-a lungul Pacificului.

- Tot te mai gândești la ea? întreba Paul.

Drept raspuns, Arthur deschise fereastra; un vânt cald intră în masina.

Paul batu ușor în oglinda retrovizoare, ca și cum ar fi testat un microfon.

- Unu, doi, unu, doi, trei, ah, da, merge; stai să mai fac o încercare... Tot te mai gândești la ea?

- Mi se mai întâmplă, raspunse Arthur.

- Des?

- Dimineata puțin, la prânz puțin, seara puțin, noaptea puțin.

- Bine ai făcut că ai plecat în Franța ca să-o uiti, arăți pe deplin vindecat! și în week-end te gândești la ea?

- Eu nu ti-am spus că mi-am interzis să traiesc; ai vrut să știi dacă mă mai gândesc la ea, iar eu ti-am răspuns și gata. Dacă asta te poate liniști, află că am avut unele aventuri; și, acum schimbă subiectul, că n-am chef să vorbesc despre așa ceva.

Masina mergea spre golful Monterrey. Paul privea plajele Pacificului, care defilau în spatele geamului. Ki-

lometrii urmatori zburara în cea mai deplina tacere.

- Sper ca n-ai sa încerci s-o revezi! spuse Paul.

Arthur nu scoase nici o vorba; o noua tacere se aster-
nu în masina.

Peisajul înfatasa când plaje, când balti saline, pe care
drumul le marginea cu o dunga de asfalt. Paul închise
radioul, care hârâia de fiecare data când trecea printre
doua coline.

- Accelereaza, o sa pierdem apusul!

- Avem un avans de doua ore; si, pe urma, de când
te-au apucat trairile bucolice?

- Mi se fâlfâie de apus! Pe mine ma intereseaza fe-
tele de pe plaja!

*

Soarele cobora deja spre apus; razele lui se strecurau
printre rafturile unei mici biblioteci, care acoperea fereas-
tra din coltul salonului. Lauren dormise o buna parte a
dupa-amiezii. Se uita la ceas si se duse în baie. îsi racori

(.ita cu apa, deschise dulapul si ezita în fata unor panta-
loni de jogging. Daca voia sa-si înceapa la timp garda de
noapte, abia avea ragazul sa alerge putin pâna la cheiul
La Marina, dar simtea nevoia sa ia o gura de aer.

Se îmbraca. Avea un orar absurd. Atâta paguba pentru cina, o sa rontaie ceva pe drum! Apasa pe tasta robotului. Un mesaj de la prietenul ei îi amintea ca, în aceeași seara, urmau sa asiste împreună la proiectia ultimului 'locumentar pe care îl realizase acesta. sterse mesajul înainte ca vocea lui Robert sa aiba ragazul de a-i prezenta ora întâlnirii.

*

Fordul parase soseaua Nr. 1 de mai bine de un sfert de ora. Barierele proprietatii se zureau în departare, pe deal; Arthur facu un viraj si o lua înspre Cârmei.

- Avem tot timpul; mai întâi sa ne lasam sacii, spusese Paul.

Dar Arthur refuza sa se întoarca, avea altceva în cap.

- Ar fi trebuit sa cumpar niste cârlige de rufe, continua Paul. îmi imaginez ca o sa fim nevoiti sa ne croim drumul printre pânzele de paianjen; o sa cam miroasa a închis în casa, nu?

- Uneori, ma întreb daca ai sa cresti vreodata. Casa e întreținuta cu regularitate; sunt chiar si cearsafuri curate pe paturi. stii, în Franta exista telefoane; în afara de asta, exista si calculatoare, si internet, si televiziune. Numai la bufetul de la Casa Alba mai dainuie credinta ca

francezii n-au apa curenta!

Arthur o lua pe un drum ce urca spre vârful dealului; în fata lor, se profila grilajul de fier forjat al cimitirului.

De îndata ce Arthur coborî din masina, Paul se strecura la volan.

- Ia zi, în casa asta fermecata, care este întretinuta în timp ce tu nu esti în ea, nu cumva cuptorul si frigiderul au pus mâna de la mâna si ne-au pregatit cina?

- Nu, în privinta asta, nu a fost prevazut nimic.

- Bun. Pai, atunci, trebuie sa cumparam câte ceva, pâna nu se închid toate magazinele. Vin si eu mai încolo, zise Paul, cu glas voios; de fapt, prefer sa-ti las câteva clipe de intimitate cu mama ta.

La vreo doi kilometri de acolo, era o bacanie; Paul fagadui sa se înapoieze cât poate de repede. Arthur se uita dupa masina care se îndeparta, cu un val de praf ridicându-i-se pe urme. Se întoarse si se duse drept spre poarta cimitirului. Lumina era blânda; ai fi zis ca suflul lui Lili plana în jurul lui, asa cum simtise atât de des, dupa moartea ei. La capatul aleii, regasi piatra de mormânt, albita de soare. Arthur închise ochii; gradina mi-

rosea a menta salbatica. începu sa vorbeasca în soapta...

îmi amintesc ca, într-o zi, eram în gradina de trandafiri. Ma jucam, stând pe jos; aveam vreo sase-sapte ani. Era la începutul ultimului nostru an împreuna. Tu ai iesit din bucatarie si le-ai instalat pe veranda. Eu nu te vazusem. Antoine coborâse spre mare, asa ca profitam de absenta lui, ca sa ma joc asa cum nu aveam voie. Taiam trandafirii cu foarfeca lui, mult prea mare pentru mâna mea. Tu ai lasat leaganul si ai coborât treptele peronului, ca sa ma feresti de o posibila rana.

Când ti-am auzit pasii, am crezut ca ai sa tipi, fiindca tradasem încrederea pe care mi-o acordai cu draga inima, si ai sa-mi iei unealta, asa cum îi este luata o medalie celui care nu este demn de ea. Dar nici vorba, te-ai asezat lângă

mine si m-ai privit. Apoi, mi-ai luat mâna în mâna ta, ghidându-mi-o de-a lungul tulpinei. Cu glasul îndulcit de zâmbet, mi-ai spus ca trebuie sa tai, întotdeauna sub ochi, ca sa nu ranească trandafirul; fiindca un om nu trebuie sa ranească niciodata un trandafir, nu-i asa? Dar cine se gândeste la ceea ce-i raneste pe oameni?

Privirile ni s-au întâlnit. Ți-ai pus un deget sub barbia mea si m-ai întrebat daca ma simt singur. Am dat din cap,

pentru a spune nu, cu toata forta de care era nevoie pentru a alunga mai bine o minciuna. De la distanta care ne separa vârstele - pe care o populam în felul meu - tu nu puteai sa ajungi întotdeauna pâna la mine. Mama, oare tu crezi într-o fatalitate care ne împinge sa repetam comportamentul parintilor nostri?

Îmi amintesc de cuvintele din ultima scrisoare pe care mi-ai lasat-o. si eu am renuntat, mama.

Nu-mi închipuiam capot iubi asa cum am iubit-o. Am crezut în ea asa cum crezi într-un vis. Când visul s-a risipit, am disparut si eu cu el. Credeam ca am actionat astfel din curaj, din abnegatie, dar as fi putut refuza sa-i ascult pe toti cei care îmi porunceau sa n-o mai revad. Iesirea din coma este ca o renastere. Lauren avea nevoie ca familia sa-i fie alaturi. Iar singura ei familie erau maica-sa si un prieten cu care se împacase. Ce sunt eu pentru ea? Un necunoscut si nimic mai mult. În orice caz, nu aveam sa-i dezvalui tocmai eu ca toti cei ce o înconjoara acceptasera s-o lase prada mortii! N-aveam dreptul sa rup subredul echilibru de care ea avea atâta nevoie.

Maica-sa ma implora sa nu-i spun ca si ea renuntase. Neurochirurgul jura ca asta i-ar fi provocat lui Lauren un soc din care s-ar fi putut întâmpla sa nu-si mai revina. Iu-

bitul, care se întorsese în viața ei, a fost ultima bariera ce se ridica între noi doi.

stiu ce crezi. Adevarul este altundeva, teama are chipuri nenumarate. Am avut nevoie de ceva timp pentru a-mi marturisi teama ca n-am sa stiu cum s-o port în visele mele, teama ca n-am sa pot fi la înaltimea lor, teama ca n-am sa le pot înfaptui, teama ca, pâna la urma, n-am sa fiu barbatul acela pe care ea îl asteapta, teama ca n-am sa pot recunoaste ca ea ma uitase.

Am vrut de mii de ori s-o caut, dar, si atunci, mi-a fost teama ca ea n-o sa ma creada, teama ca n-o sa stiu sa reinventez râsul nostru în doi, teama ca ea n-ar mai fi aceea pe care o iubisem si, mai ales, mi-a fost teama sa n-o pierd din nou: asa ceva, n-as fi putut îndura. Am plecat în strainatate ca sa ma îndepartz de ea. Dar, când iubesti, nu exista distante. Era de ajuns sa-i semene o femeie de pe strada, ca s-o vad pe ea mergând în fata mea, era de ajuns sa-i scriu numele pe o foaie de hârtie, ca s-o fac sa se iveasca, era de ajuns sa-mi închid ochii, ca sa-i vad pe ai ei, era de ajuns sa ma cufund în tacere, ca sa-i aud vocea. si, în timpul asta, am ratat cel mai frumos proiect din cariera mea. Am construit un centru cultural a carui fatada, în întregime

dalata, parca ar fi de spital!

în acelasi timp, fugeam de lasitatea mea. Am renuntat, mama, si daca ai sti cât de tare ma urasc pentru asta! Traiesc o contradictie: nadajduiesc ca viata sa ne aduca din nou unul în fata celuilalt, dar nu stiu daca as îndrazni sa-i vorbesc.

Acum, trebuie sa merg înainte; stiu ca vei întelege ce am de gând sa fac cu casa ta si nu te vei supara pe mine. Dar, fii pe pace, mama, n-am uitat ca singuratatea este o gradina în care nu creste nimic. Chiar daca astazi traiesc fara Lauren, nu mai sunt singur; si asta pentru ca, undeva, exista ea.

Arthur mângâie marmura alba si se aseza pe piatra care mai pastra ceva din caldura de peste zi. De-a lun-

gul zidului ce marginea mormântul lui Lili, crestea o vita de vie care dadea, în fiecare vara, câtiva ciorchini ciuguliti de pasarile de la Cârmei.

Arthur auzi pasi scrâsnind pe pietrisul aleii; se întoar-se si-l vazu pe Paul, care se aseza în fata unei stele mortuare, la câtiva metri de el. Prietenul lui începuse, si el, sa vorbeasca, cu un glas de mare taina.

- Ei, doamna Tarmachov, nu prea merge treaba!

Mormântul va e într-un hal fara de hal, mai mare rusinea! E mult de când nu ne-am vazut, dar nu sunt eu de

vina, stiti asta. Din cauza unei femei, a carei fantoma îl bântuia, tembelul de colo s-a hotărât sa-si lase de izbeliste cel mai bun prieten. Dar, în fine, nu e niciodata prea târziu, asa ca am adus tot ce trebuie.

Paul scoase dintr-o punga de bacanie o perie, sapun lichid, o sticla de apa si se apuca sa frece cu putere piatra.

- Pot sa stiu si eu ce faci? întreba Arthur. O cunosti pe aceasta doamna Tarmachov?

- E moarta din 1906!

- Paul, poti sa te lasi de tâmpenii doua secunde? Totusi, asta e un loc de reculegere!

- Ei bine, eu ma reculeg facând curatenie!

- La mormântul unei necunoscute?

- Dar nu e necunoscuta, mosule, zise Paul, ridicându-se. Dupa ce m-ai adus de atâtea ori pe sus cu tine, la cimitir, ca sa-ti vizitezi mama, n-o sa te apuci acum sa-mi faci scene de gelozie fiindca o simpatizez nitel pe vecina ei!

Paul clati piatra, care își recapatase albeata, si își contempla, satisfacut, opera. Arthur îl privi, consternat, si se ridica la rândul lui.

- Da-mi cheile masinii!

- La revedere, doamna Tarmachov, zise Paul, nu fiti îngrijorata, dupa cât îl vad de pornit, de acum, pâna-n Craciun, o sa ne mai vedem de doua ori, pe putin. în orice caz, acum sunteti curata pâna la toamna.

Arthur își lua prietenul de brat.

- Aveam sa-i spun niste lucruri importante.

Paul îl trase pe drumul care ducea spre poarta mare, de fier forjat, a cimitirului.

- Hai, acum vino, am cumparat o coasta de vita pe care ai s-o pomenesti.

Pe aleea unde Lili se odihnea cu fata spre ocean, se vedea umbra unui batrân gradinar care grebla pietrisul. Arthur si Paul se îndreptara spre masina parcata ceva mai jos. Paul se uita la ceas, soarele nu mai avea mult pâna sa se ascunda dupa linia orizontului.

- Cine conduce? Tu sau eu? întreba Paul.

- Vechiul Ford al mamei? Glumesti! Adineauri a fost o exceptie!

Masina se îndeparta pe drumul ce cobora în josul colinei.

- Ce sa-ti spun! Nu mai pot eu de rabla ta de Ford.

Crezi ca mor s-o conduc?

- Atunci de ce mi-o ceri de fiecare data?

- Ia nu ma mai pisa!

- Vrei sa facem diseara coasta aia, a ta, în semineu?

- Nu, ma gândeam s-o frigem mai degraba în biblioteca!

- Dar daca, dupa plaja, ne-am duce sa gustam mai degraba niste languste în port? propuse Arthur.

Orizontul se drapa deja într-o mantie grea de matase roz pal, tesuta din panglici lungi, ce pareau sa uneasca cerul cu oceanul.

*

Lauren alergase pâna când i se taiase respiratia. Acum își tragea sufletul, stând pe o banca, în fata micului port cu vase de agrement, si mâncând un sandvis. Catargele barcilor cu pânze se leganau sub briza usoara. Robert nparu pe alee, cu mâinile în buzunare.

- stiam eu ca o sa te gasesc aici.

- Esti clarvazator sau ai pus detectivi pe urmele mele?

- N-am nevoie sa fiu ghicitor, spuse Robert, asezându-se pe banca. stii, doar, ca te cunosc: când nu esti la spital sau acasa, în pat, atunci faci alergari.

- M-am evaporat!

- Vrei sa ma pui si pe mine sa ma evapor? Nu mi-ai raspuns la telefoane.

- Robert, n-am nici un chef sa reiau aceasta conversatie. Stagiul de internat mi se termina la toamna si mai am înca multa treaba de facut, daca vreau sa fiu titulata.

- în afara de ambitiile legate de profesia ta, nu mai stii de nimic altceva. De când ai avut accidentul, toate lucrurile s-au schimbat.

Lauren arunca restul de sandvis într-un cos de gunoi, apoi se ridica si își înnodea din nou sireturile pantofilor de sport.

- Am nevoie sa ma defulez; te superi pe mine daca îmi voi continua alergarea?

- Vino, spuse Robert, apucând-o de mâna.

- Unde?

- Bine ar fi daca te-ai lasa si tu o data condusa. Nu? Ce zici?

si, luând-o sub bratul lui protector, se îndeparta de banca si se îndrepta spre parcare. Câteva clipe mai târziu, masina o porni catre Pacific Hights.

*

Cei doi fârtati se asezaseră pe marginea digului. Valurile aveau reflexe uleioase; cerul capatase, acum, culorile focului.

- N-ai vrea să-mi bagi nasul unde nu-mi fierbe oala, dar - în caz că n-ai remarcat - soarele asfînteste exact în partea cealaltă, îi spuse Arthur lui Paul, care se întorsese cu fața spre plajă.

- Ba chiar ai face bine să-ti-l bagi! Soarele tău are toate șansele să fie tot acolo și mâine dimineață; în schimb, sunt mai puțin siguri în privința celor două fete de acolo.

Arthur le studiează pe cele două tinere așezate pe nisip; fetele râdeau.

O pală de vânt răsucise părul uneia, cealaltă își îndepărta nisipul intrat în ochi.

- Bună ideea asta, cu langustele, exclamă Paul, bătându-l pe Arthur pe genunchi. Și așa mănâncă prea multă carne, puțin pește o să-mi prindă cât se poate de bine.

Pe cerul de deasupra golfului Monterrey se arătau primele stele. Câteva cupluri mai profitau încă o clipă de calmul de pe plajă.

- Sunt crustacee, preciza Arthur, plecând de pe dig.

- Ce ifose și pe langustele astea! Eu parca înțelese-

sem altceva de la ele! Bun, fata din stânga este exact genul tau, seamana un pic cu lady Casper; eu, unul, o abordez pe cea din dreapta, adauga Paul, îndepartându-se.

*

- Ai la tine cheia? întreba Robert, cotrobaindu-si prin buzunare. Pe a mea am lasat-o la birou.

Ea intra prima în apartament. Avea nevoie sa se racoreasca, asa ca îl lasa pe Robert în salon. Asezat pe canapea, el auzi curgând imediat apa dusului.

Robert împinse încetisor usa dormitorului. își arunca hainele, una câte una, pe pat si înainta tiptil pâna la baie. Oglinda era aburita. Dadu deoparte perdeaua dusului si intra în cabina.

- Vrei sa te frec pe spate?

Lauren nu raspunse; se lipi cu pânțele de peretele dalat, a carui atingere îi produse o senzatie placuta. Robert își puse mâinile pe ceafa ei si îi masa umerii, dupa care o înlantui cu si mai multa tandrete. Ea își înclina capul si se lasa în voia mângâierilor lui.

*

seful de sala îi instalase în fata ferestrei largi. Onega râdea, ascultând povestile lui Paul. Adolescenta petre-

cuta împreuna cu Arthur la internat, anii de facultate, primele ore în biroul de arhitectura, pe care îl pusesera pe picioare amândoi... Cu snoavele lui, avea sa le distreze pe invitate pâna la sfârșitul mesei. Arthur ramasese tacut, cu privirea pierduta înspre ocean. Paul îi trase un picior pe sub masa, în timp ce chelnerul le înfatise niste languste uriase.

- Pari cu mintea dusa în alta parte, sopti Mathilde, vecina lui, ca sa nu-l întrerupa pe Paul.

- Poti vorbi mai tare, ca n-o sa ne auda! îmi pare rau; ce-i drept, eram cam absent, dar tocmai m-am întors dintr-o calatorie lunga, iar povestea asta o stiu pe dinafara, pentru ca eram si eu acolo.

- si prietenul tau o spune de fiecare data când invitati femeii la masa? se înveseli Mathilde.

- Da, cu unele mici modificari si înfrumusetându-mi adesea rolul, raspuns Arthur.

Mathilde îl privi lung.

- Duci dorul cuiva, nu-i asa? îți sta scris, cu litere mari, în privire, spuse ea.

- De vina sunt tocmai locurile astea, pe care le-am batut de atâtea ori si care îmi redesteapta atâtea amin-

tiri.

- Dupa ultima despartire, mi-au trebuit sase saptamâni mari si late, ca sa-mi revin. Se zice ca, pentru a te vindeca de un amor, ai nevoie de jumatate din timpul cât a durat. si, apoi, într-o dimineata, te trezesti si vezi ca povara trecutului a disparut ca prin farmec. Nici nu-ti imaginezi cât de usoara îti simti inima în acel moment. în ceea ce ma priveste, sunt libera ca pasarea cerului.

Arthur întoarse mâna lui Mathilde ca pentru a-i citi în palma.

- Esti foarte norocoasa! spuse el.

- si, la tine, de când dureaza convalescenta?

- De câtiva ani!

- Ati fost atât de multa vreme împreuna? întreaba tânara femeie, cu glasul înduio 12112x2313m sat.

- Patru luni!

Mathilde Berkane închise ochii si își înfipse cu salbaticie cutitul în langusta.

Robert statea tolanit pe pat; se întinse sa-si ia blugii.

- Ce cauti? întreba Lauren, care își stergea parul cu un prosop.

- Pachetul meu!

- Sper ca n-ai de gând sa fumezi aici!

- Chewing-gum! spuse Robert, aratându-i cu mândrie cutiuta pe care o scosese din buzunarul pantalonilor.

- Sa faci bine sa le pui în hârtie, înainte de a le arunca; pentru ceilalti, e o chestie de-a dreptul dezgustatoare.

Ea își puse niste pantaloni si o camasa bleu, cu sigla
! >pitalului San Francisco Memorial.

- E nostim, totusi, riposta Robert, stând cu mâinile
Mib cap. La spital, nu vezi decât lucruri oribile, în schimb
ic dezgusta chewing-gum-ul meu.

Lauren își îmbraca halatul si își potrivi gulerul în fata
oglinzii. La gândul ca avea sa regaseasca munca si atmo-
slera Serviciului de Urgente, buna dispozitie îi revenea.

îsi lua din mers cheile de pe masuta si iesi din dormi-
tor; se opri în mijlocul salonului si se întoarse din drum.

Se uita la Robert, tolanit gol pusca, pe patul ei.

- Nu mai face mutra asta de catel napastuit; în fond, la
avanpremiera ta de diseara, ai nevoie doar de o femeie pe
care s-o tii de brat. Ca s-o spunem pe a dreapta, tu esti cen-
trat pe propria-ti persoana... iar eu, una, sunt de garda!

închise usa apartamentului si coborî spre parcare.

Dupa câteva minute, pleca, în înserarea calduta, la vola-

nul Triumph-ului. Pe Green Street, felinarele se aprindeau unul dupa altul, ca si cum ar fi vrut s-o salute din mers. Ideea o facu sa zâmbeasca.

3

atrânul Ford se catara pe coasta, sub o luna
/ "x roscovana, care lumina întregul golf Monterey. De când le condusesera pe cele doua tinere la micul lor hotel, Paul nu mai scosese o vorba. Arthur închise radioul si se opri în aria de stationare, ce marginea faleza. Opri motorul si își sprijini barbia în mâinile proptite de volanul de bakelita. Umbra casei se profila la picioarele lor. Coborî geamul, lasând sa intre în masina parfumul mentei salbatice care plutea pe colina.

- Ce-i cu mutra asta? întreba Arthur.

- Tu ma iei de tâmpit?

Paul lovi în tabloul de bord.

- Intentionezi sa te debarasezi si de masina asta? Ai de gând sa te descotorosesti de toate amintirile?

- Ce tot spui?

- M-am prins de manevrele astea ale tale: "trecem mai întâi pe la cimitir, pe urma dam o raita pe plaja si, dupa aia, hai sa mâncam mai degraba niste languste..."

Credeai cumva ca, daca e întuneric, n-o sa vad panoul "De vânzare", pus pe gard? De când ai luat hotarârea asta?

- De câteva saptamâni, dar înca n-am primit oferte serioase.

.. - Eu ti-am spus sa dai pagina dupa o femeie, nu sa arzi biblioteca întregului tau trecut. Daca te desparti de casa lui Lili, o sa regreti. Într-o zi, vei veni din nou, vei merge de-a lungul gardului, vei suna la usa si niste necunoscuti te vor primi înantru, sa-ti vizitezi propriul camin, iar când te vor conduce la usa acestei case, care înseamna toata copilaria ta, te vei simti singur, nespus de singur.

Arthur porni Fordul; motorul începu imediat sa toarca. Poarta vopsita în verde, a proprietatii, era deschisa; break-ul se opri îndata sub umbrarul de trestie ce închi-puia un acoperis de parcare.

- Esti mai încapatânat decât un catâr! bombani Paul, iesind din masina.

- Ai avut de-a face cu multi?

Cerul era fara nori. La lumina lunii, Arthur ghicea peisajul care îl înconjura. O luara pe scarita de piatra de

pe marginea drumului. La jumătatea pantei, Arthur ghici, în dreapta lui, ramasitele gradinii de trandafiri. Parcul fusese lasat în parasire, dar multimea de mirese ce plutea în el îi redestepta, la fiecare pas, un valmasag de amintiri olfactive.

Casa adormita era asa cum o lasase în ultima dimineata petrecuta aici cu Lauren. Fatada, cu obloanele trase, mai îmbatrânise putin, dar tiglele de pe acoperis erau intacte.

Paul înainta pâna la peron, urca treptele si îl striga pe Arthur, de pe veranda:

- Ai cheile?

- Sunt la agentie. Asteapta-ma aici, mai am un rând înauntru.

- si, ca sa le recuperezi, ai de gând sa treci prin zid?

Arthur nu raspunse. Se îndrepta spre fereastra de la coltul casei si scoase, fara sa sovaie, o mica pana de lemn ce întepenea oblonul, care se rasuci în balamale. Apoi, ridica rama ferestrei, pe care o zgâltâi usor si o facu sa culiseze. Acum, nimic nu-l mai împiedica sa se strecoare în casa.

Micul birou era cufundat în întuneric, dar, ca sa-si gaseasca drumul, Arthur n-avea nevoie de nici o lumina.

Memoria de copil îi ramasese intacta și recunoștea fiecare colț al casei. Evitând să se întoarcă, de teamă să nu vadă patul, se apropie de dulap, îi deschise ușa și îngenunche. Era de ajuns să întindă mâna, ca să simtă valjoara neagră care continua să păstreze secretele lui Lili. Îi deschise cele două încuietori și îi ridică încet capacul. Mireasma celor două parfumuri pe care Lili le amesteca într-o sticlă mare, de cristal galben, al cărei dop de argint își pierduse strălucirea, încă se mai raspândea din ea. Dar această amintire de la mama lui nu era singura care îi cuprinsese sufletul.

Arthur lua cheia lungă, care se afla acolo unde o lăsase în ziua când închisese pentru ultima oară această casa. Era exact după plecarea unui inspector de poliție, care o ducea pe Lauren înapoi în camera de spital, de unde Arthur și Paul o furaseră ca să o salveze de la o moarte programată.

Arthur iese din birou. Ajuns pe culoar, aprinde lumina. Parchetul îi trosnea sub picioare; bagă cheia în broască și o rasuci. Paul intră în casa.

- îți dai seama? Magnum și Mac Gyver în aceeași casa!

Cum intră în bucatărie, Arthur deschise robinetul

buteliei de gaz, de sub chiuveta, si se duse sa se aseze la masa mare, de lemn. Aplecat deasupra aragazului, Paul supraveghea cafetiera italieneasca ce bolborosea pe flacara. Aroma suava se si împrastiase în încăpere. Paul lua doua boluri de pe etajera din lemn maroniu, apoi se aseză si el în fata prietenului sau.

- Pastreaza peretii astia si scoate-ti-o pe femeia aia din cap; si asa, ti-a adus destule neajunsuri.

- Doar n-o s-o luam iar, de la capat, cu conversatia asta!

- Ala care face o mutra de înmormântare, când cinaza cu doua creaturi de vis, nu sunt eu, raspunse Paul, turnând lichidul fierbinte.

- Visul tau, nu al meu!

Paul se burzului.

- A venit timpul sa-ti faci nitica ordine în viata. Ai un apartament nou, o profesie care te pasioneaza, un asociat genial, iar fetele pe care le vrajesc se uita la mine, tinând pumnii strânsi sa le suni tu.

- Vorbesti de aia care te mânca din ochi?

- Nu vorbesc de Onega, ci de cealalta! E cazul sa te mai distrezi si tu!

- Dar ma distrez, Paul; poate ca nu chiar asa ca tine, însa ma distrez. Lauren nu mai face parte din viata mea, dar face parte din mine. si, apoi, ti-am mai spus, nu-mi interzic sa traiesc. A fost prima seara, de la întoarcerea mea, si, dupa câte stiu, n-am cinat singuri.

Paul învârtea la nesfârșit lingurita în ceasca.

- Tu nu bei cafeaua cu zahar... sufla Arthur, punându-si mâna peste cea a prietenului sau.

În toiul noptii limpezi, în intimitatea bucatariei dintr-o casa veche, de la malul mării, doi complici se priveau în tacere.

- De fiecare data când ma gândesc la povestea asta absurda, pe care am trait-o amândoi, îmi vine cheful sa-ti

trasnesc niste palme, ca sa te trezesc o data pentru totdeauna, spuse Paul. Daca te-ar apuca nebunia si ai încerca s-o vezi, ce i-ai spune? Când mi-ai povestit prin ce treceai, te-am pus sa-ti faci un scanner... si eu sunt prietenul tau cel mai bun! Dar ea e doctorita; daca i-ai fi spus adevarul, crezi ca te-ar fi bagat în camasa de forta cu sau fara cagula lui Hannibal Lecter? Ai facut ce trebuia sa faci si te admir pentru asta. Ai avut curajul s-o aperi pâna la capat.

- Cred ca ar fi mai bine sa ma duc la culcare, sunt

obosit, spuse Arthur, ridicându-se.

Se îndepărta deja, pe culoar, când Paul îl striga. Arthur își baga capul din nou pe usa întredeschisă.

- Sunt prietenul tau, știi? spuse Paul.

- Da!

Arthur iese pe usa din spate și ocolă casa. Atinse cadrul ruginit al leaganului și privi în jur. Sîpcile verandei erau dislocate, cele de la fatada fuseseră scorjite de arșița verii și de ceturile sărate ale iernii. Grădina lasată în paragină avea un aer trist. Arthur se înfioră sub vântul care începea să sufle. Scoase din haina plicul scrisorii începute la Paris, pe o bancă din piața Fiiirstenberg, scrisă ultima pagină și o bagă în buzunar.

*

Ceturile Pacificului își întindeau valurile noptatice până în oras. Așezată în fața barului pustiu de la Parisian Coffee, care se afla peste drum de intrarea Serviciului de Urgente, Lauren citea meniul zilei.

- Ce Dumnezeu mai căutați singură, la această oră din noapte, în barul meu? o întreba patronul, servindu-i o băutură răcoritoare.

- O pauză, de exemplu!

- Seara a fost asa de agitata, încât jurai ca asisti la baletul ambulanelor! continua el, stergând paharele. E bine ca salvati întreaga lume, dar v-ati gândit ca aveti si dumneavoastra o viata?

Lauren se pleca spre el, ca pentru a-i face o marturisire.

- Luati-mi si mie o piatra de pe inima: oare am devenit subiectul tuturor conversatiilor sau a fost Fernstein aici, în seara asta, sa-si ia cina?

- S-a asezat acolo, recunosc restauratorul, aratând spre fundul salii.

Lauren se dadu jos de pe taburet si se duse spre boxa ocupata de profesor.

- Daca o sa faceti în continuare fata asta, ma întorc sa manânc singura, la bar, spuse Lauren, punându-si paharul pe masa.

- în loc sa spui prostii, mai bine te-ai aseza.

- Mustrarile dumneavoastra, în prezenta pacientului meu de ieri, nu erau neaparat necesare. Uneori, ma tratati de parca v-as fi nepoata.

- Esti mai mult de atât, esti creatia mea! Dupa accident, ti-am cusut la loc toate alea...

- Multe multumiri ca mi-ati scos buloanele pe care

le aveam în ambele parti ale craniului, dom' profesor.

- Mi-a reusit figura mai bine decât lui Frankenstein; poate doar cu exceptia caracterului. Ce zici, vrei sa împarti o farfurie de clatite cu un felcer batrân si cu mult sirop de artar?

- în ordinea asta, da.

- Câti pacienti am tratat în noaptea asta? întreba Fernstein, împingând farfuria spre ea.

- Cam o sutica, raspunse ea, servindu-se cu o portie generoasa de pancakes. Dar dumneavoastra ce mai fa-

ceti pe aici, ca doar n-oti avea nevoie sa cumulati garzile, ca sa va mai iasa un ban?

- Bun scor pentru o zi de sâmbata, cazu de acord Fernstein, cu gura plina.

în spatele geamului unui bistrou fara vârsta, un batrân profesor de medicina si eleva lui luau cina amândoi, gustând - complici - clipa de ragaz pe care le-o oferea noaptea ce se sfârsea.

Pe trotuarul din fata, Serviciul de Urgente avea sa le ignore absenta pentru înca vreo câteva ore. în strada, lumina pâlpâinda a unui felinar se stinse. Zorii, cu cerul palid, începeau sa se arate.

*

Arthur atipise pe balansoar. Revarsatul zorilor învaluia locurile cu o strălucire molcoma. își deschise ochii și privi casa, care părea cufundată într-un somn linistit. Mai jos, oceanul lungea nisipul, desăvârșindu-și opera de peste noapte. Plaja își regăsea vesmântul neted și imaculat. Arthur se ridică și trase adânc, în piept, mireasma diminetii racoroase. Se repezi spre peron, traversa culoarul și urcă în grabă mare scara. La etaj, bată darabana în ușă și intra, cu sufletul la gură, în camera lui Paul.

- Dormi?

Paul tresări și se ridică pe pat dintr-o săritură. Se uita în jur și-l zări pe Arthur, în ușă întredeschisă.

- Te duci chiar acum și te culci la loc! Ai să uiti de existența mea până când limba mică a acestui desteptător o să ajungă la o cifră decentă, să zicem unsprezece. Atunci și numai atunci, o să-mi pui din nou întrebarea ta tâmpită.

Paul se răsuci și capul îi dispăru sub pernă uriasă. Arthur ieși din camera; pe coridor, făcu stânga împrejur și se înapoie.

- Vrei sa ma duc sa iau o bagheta pentru micul dejun?

- Afara! urla Paul.

*

Lauren actiona telecomanda usii garajului si opri motorul imediat ce baga masina înauntru: Kali detesta Triumph-ul si latra de la primele zgomote scoase de acesta. Luând-o pe coridorul interior, ea urca, patru câte patru, treptele scarii principale si intra în apartament.

Cifrele micii pendule de pe semineu aratau orele sase si jumătate dimineata. Kali parasi canapeaua, bucurându-se de venirea stapânei sale. Lauren o lua în brate. Dupa aceste mângâieri, catelusa se duse sa-si continue somnul pe coverul din fibra de cocos, din mijlocul saloului, iar Lauren se îndrepta spre bar, ca sa-si faca un ceai de plante.

Un biletel de la maica-sa, fixat de usa frigiderului cu o broscuta-magnet, o informa ca micuta Kali își luase cina si își facuse plimbarea. Lauren își puse o bluza de pijama mult prea mare pentru ea si se duse sa se cuibareasca sub cuvertura. Adormi de îndata.

aul coborî scara cu bagajul în mâna. îl lua
si pe al lui Arthur, de pe coridor, si-l înfor-
ma pe acesta ca îl asteapta afara. Se instala
în Ford, pe locul pasagerului, privi în jur si se puse pe
fluierat. își trecu, discret, picioarele peste cutia de vite-
ze si se strecura la volan.

Arthur închise usa casei pe dinauntru. Intra în biroul
lui Lili, deschise dulapul si se uita la valijoara de piele
neagra, care statea pe raft. Atinse cu degetul încuietori-
le de arama si depuse plicul ascuns în buzunar, dupa
care aseza cheia, din nou, la locul ei.

Iesi pe fereastra. întepenind oblonul cu piedica de
lemn, parca o auzi pe mama lui, care boscorodea, de fie-
care data când plecau amândoi la cumparaturi în oras,
fiindca Antoine tot nu reparase pacatosul ala de oblon.
si o revazu pe Lili în gradina, dând din umeri si spunând
ca, la urma urmei, toate casele aveau dreptul sa faca ri-
duri. Aceasta bucatica de lemn proptita de piatra vorbea
despre niste timpuri care nu vor trece niciodata, cu totul.

- Da-te! îi spuse lui Paul, când deschise portiera.

Intra în masina si strâmba din nas.

- Ce miros bizar, nu?

Arthur demara. Putin mai încolo, pe drum, geamul din partea lui Paul coborî și mâna acestuia apară, ținând cu vârful degetelor o pungă de plastic ce purta sigla unei macelării, pe care o arunca într-o ladă de gunoi, la ieșirea de pe proprietate. Plecasera cu mult înainte de ora micului dejun, astfel ca aveau să evite ambuteiajele produse de mașinile ce se întorceau din week-end. La începutul după-amiezii, urmau să fie la San Francisco.

*

Lauren își întinse brațele spre tavan. Își părăsi cu părere de rău patul și camera. Ca de obicei, începu să pregătească mâncarea pentru catelușă, în castronul ei greu, de pamânt ars, și apoi își pregăti propriul său platou. Se așeză în mica încăpere din prelungirea salonului, unde pătrundea, pe fereastră, soarele diminetii. De acolo, putea admira podul Golden Gate, întins ca o trasură de unire între cele două maluri ale golfului, casutele cocotate pe colinele din Sausalito și chiar Tiburonul, cu micul lui port de pescuit. Lânzezeala acestei dimineti de duminică era tulburată doar de sirenele de ceață ale marilor cargouri ce porneau în larg, cărora li se adăugau tipetele pescarusilor.

Dupa ce înghiti pe nerasuflate o buna parte din copiosul ei mic dejun, Lauren puse tava în chiuveta din bucatarie si se duse în baie. Jetul puternic al dusului - care n-avea sa-i stearga niciodata cicatricile de pe piele - reusi s-o trezeasca de-a binelea.

- Kali, nu te mai foi atâta, o sa te duc imediat la plimbare.

Lauren își înfasura mijlocul cu un prosop, lasându-si sânii goi în libertate. Renunta la orice machiaj, deschise dulapul, își puse niste blugi si un tricou, își scoase tricoul, își puse o camasa, își scoase camasa si își puse la loc tricoul. Se uita la ceas; cu maica-sa se întâlnea în portul de agrement abia dupa o ora; Kali adormise din nou, pe canapeaua écreu. Asa ca Lauren se aseza lângă catelusa, lua un manual gros, de neurochirurgie, din gramada de dosare împrastiate pe masuta joaca si se cufunda în lectura, rozându-si creionul.

*

Fordul opri în fata cladirii de pe Cervantes Boulevard, numarul 27. Paul își lua sacul de pe bancheta din spate si coborî din masina.

- Vrei sa mergem diseara la cinema? întreba, aple-

cându-se în dreptul portierei lui Arthur.

- Imposibil, seara asta e promisa cuiva.
- Cuiva-fata sau cuiva-baiat? exclama Paul, radios.
- Masa în fata televizorului si în tête à tête!
- Iacata o veste buna; si cu cine, ma rog, daca nu

sunt indiscret?

- Esti!
- Ce?
- Indiscret!

Masina se îndeparta pe Fillmore Street. La intersectia cu Union Street, Arthur se opri pentru a-i ceda trecerea unui camion care ajunsese la stop înaintea lui. Un Triumph decapotabil, ascuns în spatele remorcii, profita de ocazie si se fofila fara sa opreasca; masina verde cobora spre portul de agrement. Un câine prins cu centura, pe locul pasagerului, latra cât îl tineau puterile.

Camionul traversa intersectia, iar Fordul urca pe colina Pacific Heights.

*

Miscarile sacadate ale cozii lui Kali aratau cât era de bucuroasa. Catelusa adulmeca gazonul cu luare aminte, încercând sa afle ce animal o fi fost ala care calcase pe

iarba înaintea ei. Din când în când, își înalta capul și alerga să-și ajungă familia. După ce făcea vreo câteva serpentine printre picioarele lui Lauren și ale doamnei Klinne, se ducea să deschidă drumul și să inspecteze alta palmă de pământ; când le arata prea multă afecțiune perechilor care se plimbau sau copiilor lor, mama lui Lauren o chema la ordine.

- Ai văzut cât suferă din cauza încheieturilor, zise Lauren, privind-o pe Kali, care se îndepărta.

- Îmbatrânește! Ca și noi, de altfel, chiar dacă tu nu-ți dai seama.

- Ești într-o dispoziție încântătoare; ai pierdut cumva la campionatul de bridge?

- Glumești! Le-am bătut pe toate fetele alea bătrâne! Eu îmi fac griji doar pentru tine.

- Ei bine, n-ai de ce, îmi merge bine, am o meserie pe care o iubesc, migrenele aproape că m-au lăsat de tot și sunt fericită.

- Da, ai dreptate, ar trebui să vad partea bună a lucrurilor, săptămâna a fost frumoasă, tu ai reușit să te eliberezi două ore ca să te ocupi de tine, toate-s bune!

Lauren arată spre un bărbat și o femeie care mergeau înaintea lor, pe digul micului port.

- El era cam ca tipul asta? își întreba mama.

- Cine?

- Nu stiu de ce, dar de ieri ma tot gândesc la el. si nu mai ocoli subiectul ori de câte ori deschid discutia.

Doamna Kline ofta.

- N-am ce sa-ti spun, scumpo. Nu stiu cine era tipul ala care venea sa te vada la spital. Era dragut, foarte politicos; fara îndoiala, vreun pacient care se plictisea si era fericit sa se afle acolo.

- Pacientii nu se plimba pe culoarele spitalului îmbracati cu haine de tweed. si, pe urma, am verificat lista tuturor oamenilor spitalizati în aripa aceea a cladirii, în epoca respectiva; nici unul nu-i corespundea.

- Te-ai dus sa verifici asa ceva? Ce încapatâna poti sa fii! Ce cauti tu, de fapt?

- Ceea ce îmi ascunzi, luându-ma drept tâmpita. Vreau sa stiu cine era si de ce era acolo în fiecare zi.

- La ce bun? Toate astea fac parte din trecut.

Lauren o striga pe Kali, care se îndepartase cam mult. Catelusa se întoarce si își privi stapâna, înainte de a veni în goana spre ea.

- Când am iesit din coma, el era acolo; când am pu-

tut misca mâna pentru prima oara, el mi-a luat-o în a
lui, ca sa ma linisteasca; la cea mai mica tresarire, în
toiul noptii, el era tot acolo... Intr-o dimineata, mi-a fa-
gaduit ca o sa-mi povesteasca o chestie incredibila si a
disparut.

- Barbatul asta este un pretext ca sa-ti ignori viata
de femeie si sa nu te gândesti decât la munca. Ai facut
din el un soi de Fat-Frumos. E usor sa iubesti pe cineva
la care nu poti ajunge, nu-ti iei nici un risc.

- Totusi, asta e ceea ce ai reusit sa faci chiar tu, vre-
me de douazeci de ani de viata dusa alaturi de tata.

- Daca n-ai fi fost fata mea, ti-as fi tras o palma s'
zau ca ai fi meritat-o.

- Ce ciudata esti, mama. Nu te-ai îndoit niciodata ca
voi gasi puterea sa ies singura din coma. Atunci, de ce,
acum, când sunt în viata, ai atât de putina încredere în
mine? Ce-ar fi daca n-as mai asculta de bunul-simt si de
logica si mi-as pleca urechea macar o data, ca sa aud acel
glas micut, care îmi vorbeste din strafundul fiintei mele?
I) e ce îmi tresalta inima de fiecare data când am impre-
sia ca-l recunosc pe el? Oare nu se cuvine sa-mi pun
aceasta întrebare? îmi pare nespus de rau ca tata a dis-
parut, îmi pare nespus de rau ca te-a înșelat, dar asta nu

e o boala ereditara. Nu sunt toti barbatii ca tata!

Doamna Kline începu sa râda cu pofta. își puse mâna pe umarul fiicei sale si o masura cu privirea.

- Vrei sa-mi dai lectii tu, care n-ai avut de-a face decât cu baieti cumsecade, baieti care se uita la tine ca la Maica Precista, ca la o minune a vietii lor! Nu-i asa ca te simti linistita când stii ca celalalt e incapabil sa te parasca, orice ai face? Macar eu, una, am iubit!

- Daca n-ai fi fost mama mea, acum eu ti-as fi tras o palma.

Doamna Kline își vazu de drum. își deschise geanta, scoase din ea un pachet de bomboane si îi oferi una fiicei sale, care o refuza.

- Singurul lucru care ma înduioseaza, din tot ce spui, e sa constat ca, în ciuda vietii pe care o duci, în tine înca mai straluceste o scânteioara de romantism. Ceea ce ma întristeaza, însa, e ca o înabusi sub o asemenea năivitate. Ce astepti? Daca tipul asta ar fi fost, cu adevarat, Ierbarul vietii tale, ar fi venit sa te caute, fetito, saracut.i de tine! Nu l-a gonit nimeni, s-a dat singur la fund. Asa ca nu-i mai purta pica întregii lumi si mai ales mamei tale, de parca ea ar fi singura vinovata.

- Poate ca a avut motivele lui!?

- Ca, de exemplu, o alta femeie sau niste copii? riposta doamna Kline, cu falsa ingenuitate.

Pare-se ca pâna si Kali se saturase de tensiunea ce domnea între mama si fiica. Asa ca lua un bat, îl puse la picioarele lui Lauren si latra, înversunata. Lauren lua de jos jucaria improvizata si o arunca departe.

- Nu ti-ai pierdut deloc maiestria de a riposta imediat la orice atac. Nu mai stau, am de recitat un dosar pentru mâine, spuse Lauren.

- La vârsta ta, înca mai ai teme pentru acasa? Ma întreb când o sa te opresti din alergatura asta, a ta, dupa reusita? Pesemne ca te plictisesti de moarte cu iubitelul tau! Vai, dar proasta mai sunt, cum sa te plictisesti, de vreme ce tocmai duminica te apuca somnul sau facutul temelor?

Lauren se înfipse în fata maica-sii, apucata de o pof-ta nestavilita de-a o strânge de gât.

- Barbatul vietii mele o sa fie mândru ca-mi iubesc profesia si n-o sa stea sa numere câte ore stau la munca.

Efortul de a-si stapâni furia îi umfla vinisoarele de pe tâmpile.

- Mâine dimineata, vom încerca sa extirpam o tu-

moare de pe creierul unei fetite, continua Lauren. Asa, când stam de vorba, totul poate parea o chestie de nimic, dar închipuie-ti ca tumoarea asta o lasa oarba. Asa ca, în ajunul operatiei, am de ales între a merge la un film bun, unde sa ma tocai cu Robert, halind floricele, sau a reciti cu cea mai mare atentie procedura pentru mâine!

Lauren își fluiera catelusa. Parasi aleea de promena-da ce se întindea de-a lungul portului de agrement si se îndrepta spre parcare.

Catelusa își ocupa locul pe bancheta din fata dreapta, Lauren îi lega centura de siguranta de ham si

Triumph-ul parasi Marina Boulevard într-un concert de latraturi. O coti pe Cervantes si o lua în sus, pe Fillmore. La intersectia cu Greenwich, Lauren încetini, stând pe gânduri daca sa opreasca si sa închirieze un film. Visa sa revada An Affair to Remember, cu Cary Grant si Deborah Kerr, dar, amintindu-si iar de dimineata de mâine, baga în viteza a doua si accelera, trecând pe lângă un vechi Ford 1961, parcat în fata video-clubului.

*

Arthur studia, unul câte unul, titlurile sectiunii "Arte

martiale".

- Diseara, as vrea sa-i fac o surpriza unei prietene;
ce m-ati putea sfatui sa iau? îl întreba pe vânzator.

Acesta disparu dupa tejghea, de unde iese cu un aer triumfator, ducând în brate o cutie mica, de carton. Deschise ambalajul, cu o taietura de cutter, si îi prezenta lui Arthur filmul.

- Furia dragonului, în editie de colectie! Are trei scene cu batai inedite! A sosit ieri; cu asta, o s-o înnebuniti, nu alta!

- Credeti?

- Bruce Lee este o valoare certa; mai mult ca sigur ca fata e fana lui!

Fata lui Arthur se lumina.

- îl iau!

- Prietena dumneavoastra n-are cumva o sora?

Arthur iese, încântat, din videoclub. Seara se anunta bine. Pe drum, facu o scurta oprire la un magazin de catering, alese diverse antreuri si mâncaruri, unele mai apetisante ca altele, si se duse acasa cu inima usoara.

Parca Fordul în fata micului imobil situat la intersectia dintre Pacific si Fillmore.

Dupa ce închise usa apartamentului, puse pachetul de târguieli pe masa din bucatarie, dadu drumul combi-
nei muzicale stereo, puse un disc cu Frank Sinatra si își
freca mâinile.

Încaperea era scaldată în lumina rosie a serii de vara.
Cântând cât îl tinea gura Strangers in the night, Arthur
aranja o masa eleganta, pentru doi, în salon. Destupa o
sticla de Merlot 1999, încalzi lasagna gratinata si aranja
antreurile italienesti pe doua farfurii de portelan alb.
Când termina, traversa livingul, iese pe palier, lasând în-
tredeschisa usa apartamentului si se duse peste drum.
Batu darabana în usa si auzi pasii usori ai vecinei sale,
care se apropiau.

- Sunt eu surda, dar nici chiar asa! spuse batrâna
doamna, primindu-l cu un zâmbet larg.

- N-ati uitat de seara noastra? o întreba Arthur.

- Glumesti?!

- Nu luati si catelul?

- Pablo doarme bustean; stii, e la fel de batrân ca
mine.

- Dar nu sunteti chiar asa de în vârsta, Miss Morri-
son.

- Ba da, ba da, crede-ma! spuse ea, tragându-l de

brat, pe coridor.

Arthur o instala confortabil pe Miss Morrison si o servi cu un pahar de vin.

- Am o surpriza pentru dumneavoastra! spuse el, aratându-i caseta. încântatorul chip al lui Miss Morrison se lumina.

- Scena luptei din port este o piesa antologica!

- L-ati vazut deja?

- De un anumit numar de ori.

- si nu v-ati saturat de el?

- Tu l-ai vazut vreodata pe Bruce Lee cu pieptul gol?

*

Kali se ridica dintr-o saritura, își lua lesa în bot si începu sa se învârtasca prin salon, dând din coada.

Lauren se cuibarise pe canapea, în halat si sosete groase, de lâna. Lasa cititul si o urmari, cu privirea învelita, pe Kali - care se foia încoace si încolo, gata sa-si ia "labele la spinare" -, închise tratatul de neurochirurgie si își saruta pe cap, cu tandrete, catelusa. "Ma îmbrac si mergem".

Dupa câteva minute, Kali se zbuguia pe Green Street; nitel mai încolo, pe trotuarul strazii Fillmore, un

tânar plop parea sa miroase strasnic de frumos: Kali își duse stapâna într-acolo. Lauren era gânditoare, vântul serii o făcu sa se înfioare.

Interventia de a doua zi o nelinistea, presimtea ca Fernstein avea s-o puna la postul de comanda. De când luase hotarârea sa iasa la pensie la sfârșitul anului, bătrânul profesor o solicita tot mai mult, de parca ar fi vrut sa-i accelereze procesul de formare. Imediat ce se întoarce, o sa-si citeasca iar si iar notele, la lumina veiozei de pe noptiera.

*

Miss Morrison era încântata de felul în care își petrecea seara. Acum, era în bucatarie si stergea farfuriile pe care i le întindea Arthur.

- Pot sa te întreb ceva?

- Tot ce vreti.

- Nu-ti place karate-ul; si sa nu-mi spui ca un tânar ca tine n-a gasit decât o baba de optzeci de ani, cu care sa-si petreaca seara de duminica.

- în fraza pe care tocmai mi-ati spus-o, nu-i nici o întrebare, Miss Morrison.

Batrâna își puse mâna peste a lui Arthur si făcu o

mica strâmbatura.

- Ba bine ca nu! Era o întrebare! Una indirectă, iar tu ai înțeles-o foarte bine. și mai termina odata cu Miss Morrison-ul asta, al tau, spune-mi Rose!

Arthur o privi lung pe Miss Morrison.

- Vreți să vă duc câțelul la plimbare?

- Asta-i o amenințare sau o întrebare? zise Rose.

- Amândouă.

Miss Morrison se duse să-l trezească pe Pablo și îi puse zgardă.

- De ce i-ai pus numele asta? o întreba, din prag, Arthur.

- ... Aveam treizeci și opt de ani, iar el, cu cinci sau poate cu zece ani mai puțin! La vârsta mea, te mai însa- ' la memoria, când e în interesul tau. Originalul era un cubanez superb. Dansa dumnezeiesc și era mult mai istet decât acest jack russell, crede-mă pe cuvânt!

- Va cred bucuros, spuse Arthur, tragând de lesa câțelului, care se dădea înapoi, proptindu-se cu toate cele patru labe în pardoseala culoarului.

- Ah, Havana! ofta Miss Morrison, închizându-și \n usa.

Arthur și Pablo coborau pe Fillmore Street. Câțelul

se opri la radacina unui plop. Pentru un motiv care, lui Arthur, îi scapa cu desavârsire, copacul îi trezise, deodata animalului un deosebit interes. Arthur își vârî mâinile în buzunar și se rezema de micul zid înconjurător, lasându-l pe Pablo să se bucure de acest rar moment de trezie. Telefonul mobil îi vibra în buzunar. Raspunse:

- Petreci o seara placuta? întreaba Paul.

- Excelenta.

- De fapt, ce faci?

- Paul, după parerea ta, de cât timp are nevoie un câine ca să adulmece radacina unui copac?

- Închid, spuse Paul, perplex, mă duc iute la culcare, până nu-mi mai pui și alte întrebări!

*

Doa strazi mai încolo, la etajul al doilea al unei case victoriene cocotate pe Green Street, lumina din dormitorul unei tinere specialiste în neurochirurgie se stinse.

5

esteptatorul de pe noptiera o trezi pe Lauren
/ j dintr-un somn atât de profund, încât simplul

J J fapt de a deschide ochii era dureros. Oboseala acumulata în decursul anului o facea sa aiba, în unele dimineti, o dispozitie la fel de întunecata ca primele ore ale zilei. înca nici nu se facuse ora sapte, când ea își parca Triumph-ul în spatiul rezervat spitalului. Zece minute mai târziu, cu halatul pe ea, pleca de la parter, unde se afla Serviciul de Urgente, si se duse în camera 307. Maimutica se odihnea pe gâtul protector al girafei. Nitel mai încolo, un urs alb veghea asupra lor. Animalele Marciei înca mai dormeau pe pervazul ferestrei. Lauren privi desenele puse pe perete, destul de îndemânatic pentru un copil care, de câteva luni, nu mai vedea decât în amintire.

Lauren se aseza pe pat si mângâie fruntea Marciei, care se destepa.

- Cucu, spuse Lauren, azi e ziua cea mare.

- Nu înca, raspunse Marcia, deschizându-si ochii.

Pentru moment, e înca noapte.

- Nu pentru multa vreme, scumpo, nu pentru multa vreme. Foarte curând, vor veni asistentele, ca sa te pregateasca.

- Tu nu stai cu mine? întreba, nelinistita, Marcia.

- si eu trebuie sa ma pregatesc, o sa ne întâlnim la

intrarea în sala de operatie.

- Tu ma operezi?

- Eu îl asist pe profesorul Fernstein, cel despre care

Zici tu ca are vocea aia groasa.

. - Ți-e frica? o întreba fetita.

I - Mi-ai luat-o înainte, întrebarea asta voiam sa ti-o

■pun eu.

I Copila îi spuse ca nu se teme, pentru ca are încredere.

§ - Am sa urc la etaj si o sa ne întâlnim foarte curând.

I - Diseara am sa câstig pariul.

r - Ce pariu?

- Ca îți ghicesc culoarea ochilor. Am scris-o pe o hârtie; e în sertarul noptierei mele, îndoita. O s-o desfacem amândoua, dupa operatie.

- îți promit, îi spuse Lauren, dând sa plece.

Marcia se pleca, fara sa tina seama de prezenta lui La-

11 ren, care se întorsese din prag, ca s-o priveasca în tace-

iv. Copila se strecura sub pat.

- stiu foarte bine ca te-ai ascuns pe undeva, dar n-ai

< Ic ce sa te temi, spuse fetita.

Mâna ei pipaia podeaua, cautându-si unul dintre animalele de plus. Degetele fetitei atinsera puiul de bufni-se aseza în fata lui.

- Trebuie sa iesi de aici, n-ai de ce sa te sperii de lumina, spuse ea. Daca ai încredere în mine, am sa-ti arat culorile; ai încredere în mine, asa-i? Fiecare, când îi vine rândul; ce, tu crezi ca pe mine nu ma sperie întunericul? stii, e greu sa-ti descriu cum e lumina, e pur si simplu frumoasa. Eu prefer verdele, dar îmi place mult si rosul; culorile au mirosul lor, în felul asta le recunosti. Stai, nu te misca, o sa-ti arat imediat.

Fetita iesi din adapostul ei si se îndrepta, asa cum putea, spre noptiera. Lua un mic vas de plastic si un pahar, pe care le ascunsese acolo. Dupa ce se baga din nou sub pat, îi prezenta puiului de bufnita, cu mândrie, o capsuna si spuse cu glas hotarât "asta-i rosul"; "si asta-i verdele", mai zise ea, întinzând paharul cu menta. "Vezi ce frumos miros culorile? Daca vrei, poti sa gusti; eu n-am voie din cauza operatiei, trebuie sa fii cu burta goala".

Lauren se duse spre pat.

- Cu cine vorbesti? o întreba pe Marcia.

- stiam eu ca esti aici. Vorbesc cu un prieten, dar nu pot sa ti-l arat; se ascunde mereu fiindca se teme de lumina, si se teme si de oameni.

- Cum îl cheama?

- Emilio. Dar tu nu poti auzi ce spune.

- De ce?

- Nu poti înțelege.

Lauren îngenunche.

- Pot sa ma bag si eu sub pat, cu tine?

- Daca nu ti-e teama de întuneric.

Fetita se dadu deoparte si o lasa pe Lauren sa se bage sub pat.

- Pot sa-l iau cu mine sus?

- Nu, avem un regulament vechi si tâmpit, care nu le da voie animalelor sa intre în sala de operatii, dar, fii pe pace, odata si odata toate astea se vor schimba.

*

Dupa toate semnele, ziua avea sa fie stralucitoare.

Arthur preferase sa plece pe jos la biroul lui de arhitectura, de pe Jackson Street. Paul îl astepta în strada.

- Prin urmare? îl întreba Paul, a carui mutra comica se ivise în crapatura usii.

- Prin urmare ce? îl întreba Arthur, apăsând pe butonul cafetierei.

- Cât timp i-a luat câinelui sa adulmece?

- Douazeci de minute!

- Te invidiez pentru felul în care îți petreci serile, mosule! Am vorbit la telefon cu prietenele noastre de la Cârmei; s-au întors și sunt gata pentru o cina în patru, diseara. Ia-l și pe cutulache, dacă ti-e teama ca o să te plictisești.

Paul bată în cadranul ceasului; trebuia să-o ia din loc. Aveau întâlnire amândoi cu un important client al biroului lor.

*

Lauren intra în sasu de sterilizare. își întinse bratele, pentru a îmbraca halatul prezentat de o asistentă, și le baga pe mânecile acestuia. Apoi, își înnodea cordonul la spate și se duse la chiuveta de otel. Cu stomacul strâns din pricina tracului, tânara doctorită începu să-și spele cu toată minuțiozitatea mâinile. După ce și le usca, asistentă îi pudra palmele cu talc și desfăcu o pereche de manșuri sterile, pe care Lauren și le puse imediat. Cu călota bleu-pal pe cap și cu masca în dreptul gurii, respira adânc și intra în sala de operație.

În spatele pupitrului său, Adam Peterson, specialistul în neuro-imagistică funcțională, controla bunul mers al sistemului de ecografie preoperatorie. Clisee-

le RMN, care înfățișau creierul Marciei, erau deja în computer. Comparându-le cu imaginile realizate în timp real, de către ecograf, computerul putea stabili, cu precizie, ce porțiune din tumoare era îndepărtată în cursul operației.

La sfârșitul operației, sistemul de imagistică alimentat cu date de către Adam, avea să prezinte noi imagini, reactualizate, ale creierului fetitei. Profesorul Fernstein intra după câteva minute, însoțit de confratele său, doctorul Richard Lalonde, care se deplasase de la Montreal.

Doctorul Lalonde salută echipa, se instalează în spatele aparatului de neuronavigație și apucă cele două manete. Manipulate în mod savant de către chirurg, brațele mecanice, cuplate la computerul principal, aveau să taie cu precizie milimetrică masa tumorală. Pe toată durata intervenției, precizia actului chirurgical avea să fie critică. O infimă deviație de traiectorie ar fi putut-o priva pe Marcia de capacitatea de a vorbi sau de a merge ori, dimpotrivă, un exces de prudență ar fi făcut ca operația să n-aiă rezultatul scontat. Tacută și concentrată, Lauren repeta în minte fiecare detaliu al procedurii care urma să înceapă neîntârziat și pentru care se pregătea,

fara încetare, de câteva săptămâni.

Marcia, care se afla în sala alaturata, fu adusa, în sfârșit, întinsa pe un pat cu rotile. Asistentele o asezara cu multa atentie pe masa de operatie. Punga de perfuzie legata de bratul ei fu suspendata pe un stativ.

Norma, decana de vârsta a asistentelor din spital, îi povesti Marciei ca adoptase un pui de panda.

- Dar cum l-ai adus? Ai avut voie? o întreba Marcia.

- Nu, râse Norma, o sa ramâna la el acasa, în China, dar noi îi dam toate cele de trebuinta, pâna când va putea fi întarcat.

Norma adauga ca nu reusise sa-i puna nici un nume puiului; oare ce nume îi puteai da unui panda?

în timp ce fetita reflecta la aceasta problema, Norma lega pastilele colorate de pe pieptul Marciei la electrocardiograf, iar medicul anestezist îi atasa o sonda minus- i ula la degetul aratator. Aceasta sonda avea sa-i permita sa controleze, în timp real, saturatia cu gaze a sângelui pacientei sale. El baga un ac în punga de perfuzie si t > asigura pe Marcia ca se va putea gândi la numele puiului de panda dupa operatie, dar acum trebuia sa nume- iv, împreuna cu el, pâna la zece. Anestezicul coborî de-a lungul cateterului si patrunse în vena fetitei. Marcia

.idormi între cifrele doi și trei. Reanimatorul verifica imediat, pe diferite monitoare, constantele vitale. Norma fixa serclajul pe fruntea Marciei, pentru a preveni orice mișcare a capului acesteia.

Aidoma unui ilustru șef de orchestra, profesorul I ernstein își trecu în revista echipa. De la postul sau, fiecare participant raspunse ca este gata. Fernstein îi dadu semnalul de începere doctorului Lalonde, iar acesta apăsă pe manetele aparatului de neuronavigatie, sub privirea atenta a lui Lauren.

Incizia fu practicata la orele 9,27; începea o calatorie de douasprezece ore în regiunile cele mai profunde ale creierului unui copil.

*

Cientii pareau placut impresionati de proiectul prezentat de Paul și Arthur. Directorii consortiului care organizase concursul ce avea ca scop realizarea unui nou sediu, erau adunati în jurul imensei mese de acaju din sala de consiliu. După ce Arthur prezenta în detaliu, pe parcursul întregii dimineti, planurile viitorului hol de intrare, ale spatiilor de reuniune și ale partilor comune, Paul îl înlocui, imediat după prânz, și comenta desene-

le și tabelele proiectate pe un ecran din spatele lui. Când pendula de pe peretele salii arata ora șaisprezece, președintele ședinței le mulțumi celor doi arhitecți pentru munca depusă. Membrii consiliului director urmau să se întrunească la sfârșitul săptămânii, pentru a hotărî care dintre cele două proiecte finaliste avea să câștige.

Arthur și Paul se ridicară și își salutară gazdele, după care își luară rămas bun. În lift, Paul casca îndelung.

- Cred că ne-am descurcat bine, nu?
- Probabil, răspuse Arthur, cu glasul scăzut.
- Te muncește ceva? îl întreba prietenul său.
- Crezi că la Macy's or avea de vânzare leșe extensibile?

Paul își ridică brațele și ochii spre cer. Se auzi soneria și ușile cabinei se deschisera în parcare de la subsolul trei.

Înainte de a se așeza la volan, Paul făcu niște genuflexiuni.

- Sunt puștiiit, zise el. Unele zile, așa cum a fost asta, te fac să pici în bot, nu alta.

Arthur urcă în mașina fără să facă nici un comentariu.

*

Ritmul cardiac al Marciei era stabil. Fernstein ceru creșterea progresivă a cantității de anestezic. O a doua

serie de ecografii confirma ca exereza2 își urma cursul

2 Exereza (aici) - îndepartarea, pe cale chirurgicala, a unei tumori. (N. t.)

normal. Milimetru dupa milimetru, bratele electronice mânuite de doctorul Lalonde taiau tumoarea situata în lobul occipital al creierului Marciei si aduceau la suprafata fragmentele taiate. Dupa patru ore, doctorul își ridică fruntea.

- Schimbul! ceru chirurgul, ai carui ochi atinsesera pragul-limita al oboselii.

Fernstein îi făcu semn lui Lauren sa se așeze în fata aparatului. Ea sovai o clipa, dar găsi în privirea liniștitoare a profesorului forta de care avea nevoie. La cursurile de simulare, ea repetase de mii de ori aceste gesturi, dar astazi, de performanta ei depindea o viața.

De îndată ce se instala la comenzi, tracul îi disparu. Lauren era în culmea fericirii. Cu cele doua pense, atinse un vis.

Mâinile ei stapâneau aparatul la perfectie, îndemânării îi era ireprosabila. Toata echipa o privea în timp ce lucra, iar Norma putu citi în ochii profesorului cât era de mândru pentru eleva lui.

Lauren opera, fara oprire, timp de sapte ore. Când ceru sa fie înlocuita, computerul indica o exereza realizata în procent de saptezeci si sase la suta. Lalonde își relua locul. Clipind din ochi, își felicita tânara colega pentru performanta.

*

- Te las la birou si o sterg acasa, spuse Paul.
- Lasa-ma în Union Square, am de cumparat ceva.
- As putea sa stiu si eu de ce vrei sa cumperi o lesa, daca n-ai câine?
- E pentru o prietena!
- Lamureste-ma, macar are câine?

- Are saptezeci si noua de ani, daca asta are darul de a te linisti!
- Nu chiar, ofta Paul, oprindu-se în fata magazinului Macy's.
- Unde ne întâlnim la cina? întreba Arthur, în timp ce cobora din masina.
- La Cliff House, ora opt. Da-ti si tu nitel osteneala, fiindca, data trecuta, nu s-ar putea spune ca ai stralucit prin curtoazie. Ți se ofera o a doua sansa de a face o prima buna impresie! Fa bine si n-o rata!

Arthur privi cabrioleta care se îndepărta, arunca o privire în vitrina și intra pe ușa turnantă a marelui magazin.

*

Anestezistul remarca, pe monitor, o ușoară modificare a traseului. Imediat, verifică saturația sanguină. Echipa observă că medicul se schimbă la față. Instinctul lui tocmai trăsese un semnal de alarmă.

- Aveți vreo sângerare? întrebă el.

- Pe imagine, nu e nimic până acum, spuse Fernstein, plecându-se către monitorul doctorului Peterson.

- E ceva în neregulă! declară anestezistul.

- Mai fac o ecografie, răspunde specialistul însărcinat cu imagistica.

Atmosfera senină, care domnea în blocul operator, se risipi brusc.

- Fetita are o cadere! spuse sec doctorul Cobbler, mărind debitul de oxigen.

Lauren simți că o lăsa puterile. Îl fixa cu privirea pe Fernstein și înțelese din ochii profesorului că situația devenea critică.

- I-ai mâna, îi murmură seful.

- Ce-i de facut? îl întreba Lalonde pe Fernstein.
- Continuum! Adam, ce arata ecografia?
- Pentru moment, nu mare lucru, raspunse medicul.
- Am un început de aritmie, spuse Norma, urmarind rlectrocardiograful, care clipea intermitent.

Richard Lalonde batu furios, cu latul palmei, în con-
sola lui.

- Disectie pe artera cerebrala posterioara! anunta el,
fee.

Membrii echipei se uitara unii la altii. Lauren își tinu
rasuflarea si închise ochii.

Erau orele saptesprezece si douazeci si doua de mi-
nute. într-o clipa, peretele deteriorat al arterei care iri-
y,\ regiunea posterioara a creierului Marciei se sfâsie
pe doi centimetri. Sub presiunea jetului de sânge care
|.isnea, ruptura se mari si mai mult. Valul ce navalea
ilin plaga deschisa se împrastie în cavitatea craniana.
IM ciuda drenului pe care Fernstein îl implanta ime-
diat, nivelul sângelui din interiorul craniului nu în-
«■i'la sa creasca, înecând creierul cu o viteza fulgera-
toare.

La orele saptesprezece si douazeci si sapte de minu-
lr, sub privirile neputincioase ale celor patru medici si

.ile asistentelor, Marcia înceta pentru totdeauna sa mai
II spire. Mâna fetitei, pe care Lauren continua s-o tina în
iu.)na ei, se deschise ca pentru a elibera un ultim suflu
dr viata, pe care l-ar fi tinut ascuns în palma.

Echipa parasi, în tacere, blocul operator si se raspândi
I x . culoar. Nimeni nu putea face nimic. Tumoarea, în ma-
ln.iiitatea ei, le ascunsese pâna si aparatelor celor mai so-
li.licate, de care dispunea medicina moderna, anevris-
miil unei mici artere din creierul Marciei.

Lauren ramase singura, pastrând înca vreo câteva
momente degetele inerte ale fetitei în mâna ei. Norma se
apropie si desfacu degetele tinerei doctorite.

- Acum, vino cu mine.
- Fagaduisem, murmura Lauren.
- Asta-i singura greseala pe care ai facut-o astazi.
- Unde e Fernstein? întreba ea.
- A trebuit sa se duca la parintii micutei.
- As fi vrut sa fac eu asta.
- Cred ca ai avut parte de portia dumentale de emo
tii, pe ziua de azi. si, daca îmi pot permite sa-ti dau un;
sfat, înainte de a intra în casa, du-te si casca gura, câte
va ore, într-un mare magazin.

- De ce?

- Ca sa vezi viata, o multime de vieti!

Lauren mângâie fruntea Marciei si acoperi fata copi
lei cu cearsaful verde; iesi din sala.

Norma o privea în timp ce se îndeparta pe culoar

Clatina din cap si stinse lampa scialitica suspendata dea
supra mesei de operatie. Sala se cufunda în penumbra.

*

Arthur se bucura la cel de-al treilea etaj al marelui
magazin: gasise lesa extensibila care avea s-o umple de
bucurie pe Miss Morrison. în zilele cu vreme închisa, ea
va putea ramâne sub copertina din fata intrarii în imo;
bil, la adapost de ploaie, în timp ce Pablo va misuna
dupa pofta inimii, pe lângă rigola.

Pleca de la casa centrala, unde tocmai platise obiec
tul cumparat; în drum, o femeie care alegea niste pija
male barbatesti îi adresa un zâmbet. Arthur îi zâmbi s
el, si se îndrepta spre scara rulanta.

Te voi revedea 69

Stând pe scara, o mâna delicata i se aseza pe umar.

Arthur se întoarce, iar femeia coborî o treapta, ca sa se
apropie de el.

Dintre toate legaturile lui amoroase, nu exista decât una pe care regreta ca o traise...

- Sa nu-mi spui ca nu m-ai recunoscut! zise Carol-Ann.

- Iarta-ma, eram cu gândul în alta parte.

- stiu, am aflat ca te-ai stabilit în Franta. Iti merge mai bine? își întreba ea cu un aer compatimitor, fostul iubit.

- Da; de ce?

- Am aflat si ca fata aia, pentru care m-ai lasat... în fine, am auzit ca esti vaduv, ce tristete...

- Despre ce vorbești? întreba Arthur, perplex.

- M-am întâlnit cu Paul la un cocktail, acum o luna. îți spun, cu toata sinceritatea, ca-mi pare nespuse de rau.

- Mi-a parut tare bine ca te-am vazut, dar sunt nitel în întârziere, raspunse Arthur.

Voi sa coboare câteva trepte, dar Carol-Ann îl apuca de brat si îi arata cu mândrie inelul care îi stralucea pe deget.

- Saptamâna viitoare ne vom sarbatori primul an de casnicie. îl mai tii minte pe Martin?

- Nu prea bine, zise Arthur, ocolind balustrada, pen-

tru a ajunge la scara ce cobora la primul etaj.

- Nu se poate sa-l fi uitat pe Martin! Capitanul echipei de hochei! îl muștra Carol-Ann, cu multa mândrie.

- Ah, da, un tip înalt, blond!

- Foarte oaches.

- Oaches, dar înalt!

- Foarte înalt.

- Ca sa vezi, zise Arthur, privindu-si vârful încălțarilor.

- Va sa zica, tot nu ti-ai refacut viata! îl caina Carol-Ann, cu aerul ei compatimitor.

- Ba da, mi-am refacut-o si, apoi, mi-am desfacut-o.

Viata, ce vrei! raspunse Arthur, din ce în ce mai exasperat.

- Doar n-o sa-mi spui ca un baiat asa ca tine a ramas tot burlac?

- Nu, n-o sa-ti spun, pentru ca în urmatoarele zece minute ai uita, iar chestia asta n-are mare importanta, mormai Arthur.

O noua balustrada, o noua speranta ca ea o mai avea si alte cumparaturi de facut la acel etaj, dar Carol-Ann se tinu dupa el, înspre parter.

- Am o droaie de prietene nemaritate! Daca vii la petrecerea noastra de aniversare, o sa ti-o prezint pe viitoarea femeie a vietii tale. Sunt o petitoare extraordinara, am darul de a vedea cine cu cine se potriveste. Îți plac în continuare femeile?

- O iubesc pe una dintre ele! Îți multumesc, a fost o placere sa te revad si multe salutari lui Martin.

Arthur își lua la revedere de la Carol-Ann si o sterse în goana mare. Trecea prin fata unui raion ce prezenta produsele unei marci frantuzesti de cosmetica. În acea clipa, își aminti ceva la fel de placut ca mireasma ce se împrastia din flaconul pe care vânzatoarea îl deschisese în fata clientei. își închise ochii si revazu, în memorie, ziua în care pasea pe acea alee, însufletit de o dragoste nevazuta si certa. În acel moment se simtea fericit cum nu mai fusese niciodata în viata. Iesi pe usa turnanta.

Se pomeni pe trotuarul din Union Square. Manechinul din vitrina purta o rochie de seara eleganta si multa pe talie. Mâna fina, de lemn, arata cu un deget nonsalant spre trecatorii de pe strada. În reflexele portocalii ale soarelui, încaltamintea pare usoara. Arthur sta neclintit, absent. Nu aude motocicleta cu atas, ajunsa în spatele lui.

Motociclistul a pierdut controlul motorului la virajul de la Polk Street, una dintre cele patru strazi care se deschid în marea piata. Tipul încearca s-o evite pe femeia care traverseaza, se apleaca, face un zigzag; motorul urla. Oamenii de pe strada intra în panica; un barbat îmbracat în costum se trânteste la pamânt, ca sa se fereasca de motor, un altul se trage înapoi si se împiedica, o femeie tipa si se adaposteste dupa o cabina telefonica. Motocicleta cu atas își continua cursa nebuneasca. Atasul trece de un parapet, smulgând un panou, dar parcometrul pe care îl izbeste este înfipt solid în pamânt si îl separa - sectionându-i brusc legatura - de corpul motocicletei. Acum, nu-l mai retine nimic: are aceeasi forma si aproape aceeasi viteza ca a unui obuz, se napusteste drept înainte. Când îi atinge picioarele lui Arthur, îl ridica si îl arunca în aer. Timpul pare deodata ca se întinde tacticos, ca o lunga tacere. Botul ascutit al atasului se loveste de sticla. Imensa vitrina explodeaza în miriade de cioburi. Arthur se rostogoleste pe jos, pâna în bratele manechinului, care, acum, statea lungit pe covorul de sticla. Pe ochi, i se asaza un val, lumina este opaca, în gura simte gustul de fier al sângelui. În toropeala care îl cuprinde, ar vrea sa le spuna oamenilor ca nu e vorba decât de un accident stu-

pid. Cuvintele îi ramân în gât.

Vrea sa se ridice, dar e înca prea devreme. Genunchii refuza sa-l tina; si vocea asta, care tipa la el asa de tare sa ramâna culcat! Vor veni ajutoare.

Daca întârzie, Paul o sa se faca foc. Trebuie sa duca la plimbare catelul lui Miss Morrison. Suntem într-o duminica? Nu; poate luni? Trebuie sa treaca iar pe la firma, sa semneze niste planuri. Unde e tichetul de parcare? Buzunarul îi e complet sfâsiat. Avea mâna înauntru; acum, sta pe ea si simte o mica durere. Nu trebuie sa se frece pe cap, toate cioburile astea de sticla sunt taioase. Lumina e orbitoare, dar începe sa auda din nou, putin câte putin, sunetele. Buimaceala i se atenuaza. Sa deschida ochii. Asta e fata lui Carol-Ann. Care va sa zica, nu se lasa. Dar nu vrea sa i-o prezinte ea pe femeia vietii lui; o cunoaste deja, ei, dracia dracului! Ar trebui sa-si puna o verigheta, ca sa-l lase odata în pace. Chiar acum se întoarce si își cumpara una. Pe Paul o sa-l înfurie, însa el o sa se distreze la culme.

O sirena în departare. Trebuie neaparat sa se ridice înainte de sosirea ambulantei, n-are nici un rost sa-i în-

grijoreze, nu-l doare nimic, poate doar gura, nitel, si-a muscat falca. O muscatura de falca nu e ceva grav; doar neplacut, din cauza aftelor, dar grav, cu adevarat, nu e. Arthur își adora vestonul de tweed. Sarah considera ca tweedul e batrânicos, dar nu mai putea el de ce credea Sarah, ea, care purta escarpenii cei mai vulgari din lume, cu boturile alea ascutite din cale afara. E bine ca i-a spus lui Sarah ca si noaptea petrecuta împreuna era tot un accident, nu erau facuti unul pentru altul, nu era nimeni de vina. Oare motociclistul s-o fi simtind bine? Precis ca e barbatul asta cu casca. Cu mutra lui spasita, pare-se ca a scapat ieftin.

"Daca îi întind mâna lui Carol-Ann, o sa însire, pe la toate prietenele ei, ca mi-a salvat viata, fiindca m-a ajutat sa ma ridic".

- Arthur!

- Carol-Ann!

- Eram sigura ca ai patit ceva, în toata catastrofa asta îngrozitoare, spuse tânara femeie, înnebunita.

El își sterse de praf, cu tot calmul, umerii vestonului, smulse buzunarul care spânzura trist, își scutura capul, ca sa scape de cioburi.

- Ce spaima am tras! Ai avut mare noroc, continua

Carol-Ann, cu vocea pitigaiata.

Arthur o privi tinta, cu un aer grav.

- Totul e relativ, Carol-Ann. De haina mea s-a ales praful, am taieturi peste tot, iar coincidentele dezastruoase se tin scai de mine, chiar si când ma duc sa cumpar o lesa pentru vecina mea.

- O lesa pentru vecina ta... Ai avut mare noroc ca ai scapat teafar din accidentul asta! se indigna Carol-Ann.

Arthur o privi si își lua o expresie gânditoare, încercând din toate puterile sa ramâna politicos. La Carol-Ann, îl agasa nu numai vocea; era insuportabila din toate punctele de vedere. Încerca sa-si regaseasca o umbra de echilibru si vorbi pe un ton hotarât si calm.

- Ai dreptate, sunt cam nerecunoscator. Am avut norocul sa te parasesc si s-o întâlnesc pe femeia vietii mele, < Iar ea era în coma! Pâna si maica-sa acceptase ca fata ei .>a fie eutanasiata. Dar am avut un noroc nebun, fiindca I >rietenui meu cel mai bun a binevoit sa-mi dea o mâna de ajutor, ca s-o rapim din spital.

Nelinistita, Carol-Ann facu un pas înapoi, iar Arthur un pas înainte.

- Cum adica "s-o rapim"? întreaba ea, cu glasul pierit, strângându-si geanta la piept.

- I-am furat corpul! Paul e acela care a sutit ambulanta, de-aia se simte obligat sa le povesteasca tuturorora i a sunt vaduv. Dar sa stii, Carol-Ann, ca, de fapt, nu sunt

decât pe jumătate vaduv! E un gen de vaduvie foarte deosebit.

Arthur se clatina usor pe picioarele lui lipsite de putere. Carol-Ann voi sa-l sprijine, însa Arthur se redresa singur.

- Nu, adevaratul noroc e acela ca Lauren ma putea ajuta s-o mentin în viata. Totusi, când corpul si spiritul îsi sunt disociate, faptul ca esti medic constituie un avantaj. Te poti ocupa de tine însuti!

Gura lui Carol-Ann se întredeschise, cautând puțin aer. Arthur n-avea nici o nevoie sa-si recapete suflul, ci doar echilibrul. Se agata de mânăca lui Carol-Ann, care tresari si scoase imediat un tipat.

- si, apoi, ea s-a desteptat, în cele din urma, si asta chiar ca a fost un noroc strasnic! Asa ca, vezi tu, Carol-Ann, adevaratul noroc n-a fost despartirea noastra, n-a fost muzeul ala de la Paris, n-a fost motocicletă cu*

atas; adevaratul noroc al vietii mele a fost ea! rosti epui- j
zat, asezându-se pe carcasa motorului.

Ambulanta nou-nouta a centrului spitalicesc tocmai
se oprise lângă bordura trotuarului. seful echipei se re-
pezi catre Arthur, la care Carol-Ann se holba, parca in- I
trata în transa. j

- Va simtiti bine, domnule? întreba omul de la Sal- I
vare.

- Deloc! declara Carol-Ann.

Paramedicul îl lua de brat si voi sa-l conduca spre am-
bulanta.

- Totul e în ordine, va asigur, zise Arthur, desprin-
zându-se.

- Trebuie sa va suturam plaga asta de pe frunte, in-
sista paramedicul, caruia Carol-Ann îi facea întruna sem-
ne sa-l ia mai repede pe Arthur.

- Nu ma doare nimic, ma simt foarte bine, fiti ama-
bil, lasati-ma sa ma duc acasa.

- Cu toata sticla asta din jur, este foarte probabil sa
■iveti cioburi minuscule în ochi. Trebuie sa va luam cu
noi.

Obosit, Arthur se lasa în voia celui de la Salvare, care

îl întinse pe o targa. îi acoperi ochii cu doua comprese
Mlerile, pentru a-i feri de vreo miscare ce le-ar fi putut rani
corneea, în asteptarea momentului în care avea sa pri-
measca îngrijiri. Acum, cu capul înfasurat în bandaje,
Arthur se simtea cufundat într-o întunecime neplacuta.

Cu sirenele urlând, ambulanta o lua înapoi, pe Sutter
Street> coti pe Van Ness Avenue si se îndrepta spre San
Francisco Memorial Hospital.

/*Ir e auzi un clopotel. Usile liftului se deschise-
ra la etajul trei. Inscriptia de pe placuta pusa
y._ J pe zid indica intrarea în Serviciul de Neuro-
logie. Lauren iese din cabina, fara sa-si salute colegii
care coborau la etajele inferioare ale spitalului. Neoa-
nele de pe tavanul culoarului lung se reflectau în par-
doseala colorata. La fiecare pas, pantofii îi scârtâiau pe
linoleum. Ea ridica mâna, voind sa râcâie încetisor la
usa camerei 307, dar bratul îi cazu, greoi, de-a lungul
corpului. Intra.

Pe pat nu mai erau nici cearsafuri, nici perna. Stati-
vul pentru perfuzii statea gol, drept, asemenea unui
schelet, împins într-un colt, lângă perdeaua nemiscata a
baili. Radioul de pe noptiera era mut, animalele de plus,

care, de dimineata, înca mai zâmbeau de pe pervazul ferestrei, plecasera sa-si îndeplineasca menirea în alte camere. Din desenele copilaresti puse pe perete, nu mai ramasera decât câteva bucatele de scotch.

Mica Marcia s-a prapadit în aceasta dupa-amiaza, vor zice unii; altii vor spune pur si simplu ca a murit, dar, pentru cei ce lucrau la acest etaj, camera 307

avea sa ramâna, înca vreo câteva ore, camera ei. Lauren se aseza pe saltea, mângâie musamaua care o proteja. Mâna ei febrila se întinse spre noptiera si deschise sertarul. Lua hârtia împaturita în patru si astepta putin, înainte de a citi secretul. Fetita oarba, care își luase zborul spre cele vesnice, vazuse bine. Culoarea ochilor lui Lauren se estompa sub valul de lacrimi. Ea se frânse în doua, ca sa-si stapâneasca un hohot de plâns.

Usa se întredeschise, însa Lauren nu auzi rasuflarea barbatului cu tâmplele albe, care o privea plângând.

Pe cât de demn, pe atât de elegant în costumul negru, cu barba carunta tunsa foarte scurt, pe lângă obraji, Santiago veni, cu pasi neuziti, sa se aseze lângă ea si îi puse mâna pe umar.

- N-aveti nici o vina, murmura el, cu un usor accent argentinian. Voi sunteti doar medici, nu dumnezei.

- Dar dumneavoastra cine sunteti? bâigui Lauren printre suspine.

- Tatal ei; am venit sa-i iau lucrurile care au mai ramas, maica-sa nu mai are putere. Trebuie sa va reveniti. si alti copii de aici au nevoie de dumneavoastra.

- Ar trebui sa fie invers, spuse Lauren, sughitând de plâns.

- Invers? întreba omul, perplex.

- Eu ar trebui sa va consolez, plânse ea si mai tare.

Barbatul, sclav al buneicuviinte, sovai o clipa, apoi o lua pe Lauren în brate si o lipi de el. Ochii lui cu iris azuriu, înconjurati de riduri, se umplura de lacrimi, ca si ai lui Lauren si, abia atunci, parca într-un gest de curtoazie, i se alatura doctoritei, acceptând, în sfârșit, sa-si lase suferinta sa razbata, în voie, la suprafata.

*

^

Ambulanta se opri sub copertina de la intrarea Serviciului de Urgente. soferul si paramedicul îi îndrumara pasii lui Arthur pâna la peretele de sticla al biroului de primire.

- Ati sosit, zise brancardierul.

- Nu vreti sa-mi scoateti bandajul asta? Va asigur ca n-am nimic, vreau doar sa ma întorc la mine acasa.

- Pica bine! raspunse Betty, cu glas autoritar, consul-tând fisa de interventie pe care i-o daduse paramedicul.

si eu as vrea sa va întoarceti la dumneavoastra acasa, continua ea, as vrea ca toti oamenii care asteapta în sala asta sa se întoarca la ei acasa si, ca sa încheiem, si eu m-as întoarce cu mare placere la mine acasa. Dar, pâna când se va milostivi Dumnezeu sa ne îndeplineasca do-rinta, va trebui sa va examinam si pe dumneavoastra, si pe ei. Vine îndata cineva sa va ia.

- în cât timp? întreba Arthur, cu o voce aproape ti- "■ mida.

Betty se uita în tavan, ridica bratele spre cer si exclama.

- Doar Dumnezeu poate sti! Duceti-l în sala de as-
teptare, le spuse ea brancardierilor, în timp ce se înde-l
parta.

*

Tatal Marciei se ridica si deschise usa dulapului. Lua o cutie mica, de carton, în care erau lucrurile fetitei lui.

- Ea tinea mult la dumneavoastra, spuse barbatul, fara sa se întoarca.

Lauren își lasa capul în jos.

- De fapt, nu asta am vrut să spun, continua omul.

și, cum Lauren continua să tacă, el îi puse o altă întrebare.

- Orice va voi spune între acești pereti este considerat secret medical, nu-i așa?

Lauren îi răspunse că îi făgăduiește sub cuvânt de onoare; atunci, Santiago veni lângă pat, se așeza lângă ea și murmură:

- Aș vrea să vă multumesc că mi-ați îngăduit să plâng.

și rămaseră amândoi acolo, neclintiti.

- îi spuneți câteodată povești Marciei? întreba Lauren în șoaptă.

- Eram plecat la muncă, departe de fiica mea; m-am întors pentru operație. Dar, în fiecare seară, îi dădeam telefon de la Buenos Aires, ea își pune receptorul pe pernă, iar eu îi povesteam despre un popor de animale și de plante, care trăiau în desisul unei păduri, într-un luminis pe care oamenii nu l-au descoperit niciodată. Și povestea asta a durat mai bine de trei ani. Tot spunându-i despre iepurele cu puteri de vrajitor, despre cerbi,

despre copacii care aveau fiecare numele lui, despre vulturul care zbura întotdeauna în cerc, pentru ca avea o aripa mai scurta decât alta, mi se întâmpla sa ma mai încurc, dar Marcia ma corecta la cea mai mica greseala. Nici nu se punea problema sa gasim patlagica rosie fieroscoasa ori castravetele care se prapadea de râs, în alta parte decât acolo unde-i lasasem în ajun.

- Era si vreun pui de bufnita în luminisul asta?

Santiago zâmbi:

- Ah, ala era o figura! Emilio era paznic de noapte.

în timp ce animalele cealalte dormeau, el statea treaz, ca sa le apere. De fapt, slujba asta era doar un pretext, fiindca puiul de bufnita era un mare fricos. Când veneau zo-

rii, zbura în cea mai mare viteza, sa se ascunda într-o pestera, pentru ca se temea de lumnina. Iepurele stia chestia asta, dar nu i-a tradat niciodata secretul, pentru ca era un tip de toata încrederea. Marcia adormea de multe ori înainte ca povestea sa se sfârseasca, iar eu îi ascultam respiratia câteva clipe, pâna când venea maica-sa sa închida telefonul. Rasuflarea ei de copil era, parca, cea mai frumoasa muzica, iar eu îi ascultam notele în noaptea mea.

Tatal fetitei tacu. Se ridica si se duse pâna la usa.

- stiti, acolo, în Argentina, construiesc baraje! Acestea sunt lucrari de mare importanta, dar mândria mea era ea!

- Stati putin! zise Lauren, cu glasul blând.

Se apleca si se uita sub pat. În umbra aruncata de somniera, un pui de bufnita mic si alb astepta cu aripile încrucisate. Ea lua jucaria de plus si i-a întinse lui Santiago. Omul se întoarse spre ea, primi pasarea si o mângâie cu delicatete.

- Pastrati-o, îi spuse lui Lauren, înapoindu-i pasarea alba. Reparati-i ochii, doar sunteti medic, ar trebui sa puteti face asta. Redati-i libertatea, faceti în asa fel încât sa nu-i mai fie frica.

Barbatul o saluta si iese din camera. Când ramase singur, pe culoar, strânse la piept cutioara de carton.

Pagerul lui Lauren vibra; era cautata la biroul de primiri de la Urgente. Se duse imediat în sala asistentelor, de la acelasi etaj si ridica receptorul. Betty îi multumi lui Dumnezeu ca Lauren nu plecase de la spital, serviciul nu se mai golea, avea nevoie imediat de întariri.

- Cobor îndata, zise Lauren si închise telefonul.

Înainte de a iese din camera, își îndesa în buzunarul halatului o bufnita ciudata; micuta pasare avea mare ne-

voie de caldura omeneasca: în dupa-amiaza asta își pierduse cea mai buna prietena.

* * *

Arthur nu-si mai gasea locul; cauta mobilul în buzunarul drept al vestonului, dar vestonul lui nu mai avea defel buzunarul drept.

Cu ochii bandajati, încerca sa-si dea seama ce ora era. I'aul o sa fie furios; își amintea ca, astazi, se gândise deja ca Paul o sa fie furios, dar uitase de ce. Se ridica si înainta pe bâjbâite spre ghiseul de primire. Betty se repezi în calea lui.

- Sunteti ceva de groaza!

- Mi-e groaza de spitale.

- Bun, daca tot sunteti aici, sa profitam de ocazie si ...i completam fisa. Ati mai fost pe la noi?

- De ce? raspuse, îngrijorat, Arthur, care se tinea de marginea ghiseului.

- Pentru ca, daca avem deja coordonatele dumneavoastra în baza de date, merge mai repede.

Arthur raspuse negativ. Betty avea memoria figurilor si, în ciuda bandajului care acoperea ochii acestui barbat, trasaturile lui îi spuneau ceva. Poate ca-l întâlnise în

.ili.i parte? La urma urmei, putin în pasa, si asa avea din

i .l Io afara de multe treburi, ca sa se mai gândeasca,

.Knm, si la chestia asta.

Arthur voia sa se întoarca acasa, asteptarea durase

I >iea mult; încerca sa scape de pansament.

- Dumneavoastra aveti de lucru pâna peste cap, iar
ni ma simt bine. Zau, spuse el, vreau sa ma duc acasa.

Betty îi imobiliza, fara menajamente, mâinile.

- Ia încercati, sa vedeti ce iese!

- si ce risc? întreba Arthur, aproape înveselit.

- La cea mai mica durere, la cea mai mica nevoie d
îngrijiri, care ar putea aparea în urmatoarele sase pân
la douasprezece luni, v-ati ras pe bot de asigurare! Dac
treceti de aceasta usa, fie si numai ca sa va aprindeti
tigara afara, am sa va resping fisa si am sa mentionez p
ea ca ati refuzat controlul medical. Chiar si pentru o ba
nala durere de dinti, compania dumneavoastra de asi-
gurari o sa va trimita la plimbare.

- Eu nu fumez! spuse Arthur, punându-si bratele b
loc, pe marginea ghiseului.

- stiu cât este de angoasant sa te afli în întuneric, ci u
aveti putina rabdare; uite ca vine domnisoara doctor, t<

mai iese din liftul aflat în spatele dumneavoastra.

Lauren se apropie de receptie. De când plecase ci camera Marciei, nu scosese nici un cuvânt. Lua dosar-;1 din mâna asistentei si se adânci în lectura raportului ; i cut de paramedic, conducându-l pe Arthur de brat, sj. sala numarul 4. Dadu deoparte perdeaua boxei si îl a ta sa se instaleze pe pat. Dupa ce îl culca, începu sa-i d< faca bandajul.

- Ramâneti cu ochii închisi, deocamdata, îi spuse.

De la primele cuvinte pe care Lauren le rosti cu o voce menita totusi sa-l linisteasca, inima lui Arthur începu sa tresalte. Ea dadu deoparte cele doua bucati de tifon si îi ridica pleoapele, scaldându-i ochii în ser fiziologic.

- Va doare?

- Nu.

- Ati avut impresia ca v-a intrat vreun ciob în ocl

- Deloc. Pansamentul asta a fost o idee de-a paran dicului. N-am absolut nimic.

- A procedat foarte bine. Acum, puteti sa deschid ochii din nou.

Câteva secunde au fost de ajuns pentru ca lichidul sa actioneze. Când vederea lui Arthur se limpezi, inima în-

i «*pu sa-i bata si mai tare. Ceea ce își dorise la mormântul lui Lili tocmai se împlinea.

- Va simtiti bine? întreba Lauren, care observase paion rea pacientului sau.

Da, raspunse el, cu pieptul strâns.

Intindeti-va!

Lauren se pleca asupra lui, ca sa-i studieze corneea U o lupa. In timp ce-l examina, fetele le erau atât de ropiate, încât buzele aproape ca li se atingeau.

- N-aveti absolut nimic la ochi, sunteti foarte norocos!

Arthur nu facu nici un comentariu...

1 - V-ati pierdut cumva cunostinta?

- Nu, nu încă!

- Asta a fost o gluma?

-- O vaga tentativa.

- Migrene?

- Nici.

Lauren își puse mâna pe spatele lui Arthur și îi pal- a coloana vertebrala. ;

- Simtiti vreo durere?

- Absolut nici una.

- Aveti o echimoza de toata frumusetea la buza. Des- ideti gura!

- E neaparat nevoie?

- De vreme ce v-o cer...

Arthur se executa. Lauren își lua lampa.

- Oho, e nevoie de cel puțin cinci puncte de sutura
cn sa cos chestia asta.

- Chiar atâtea?

- Acum, am facut eu o gluma! Va clatiti gura cu un
dezinfectant, timp de patru zile, si o sa fie prea îndeajuns.

Ea îi curata rana de pe frunte si îi lipi marginile cu
gel. Apoi, deschise un sertar si rupse punguta unui pi
sament pe care i-l puse peste plaga.

- V-am prins puțin din sprânceana; când veti scoa-
te leucoplastul, o sa fie cam neplacut câteva clipe. Cele-
lalte taieturi sunt minore, se vor cicatriza de la sine. Va
prescriu un antibiotic cu spectru larg. II veti lua doar câ-
teva zile, preventiv.

Arthur își încheie nasturele de la mâneca, se ridica si
îi multumi lui Lauren.

- Nu va grabiti chiar asa, spuse ea, împingându-l la
loc, pe masa de consultatie. Trebuie sa va controlez ten-
siunea.

Lua aparatul de masurat tensiunea de pe suportul lui

si îl puse pe bratul lui Arthur. Tensiometrul era automat. Brasarda acestuia se umfla si se dezumfla la intervale regulate. Câteva secunde au fost de ajuns pentru ca cifrele sa apara pe cadranul fixat la capatâiul mesei de consultatie.

1

- Suferiti de tahicardie? întreba Lauren. 1

- Nu, raspunse Arthur, foarte încurcat. \$

- Totusi, sunteti într-o criza de mai mare dragul, ini-
ma va bate cu peste o suta douazeci de pulsatii pe mi-
nut si aveti tensiunea optsprezece, ceea ce înseamna prea
mult pentru un barbat de vârsta dumneavoastra.

Arthur o privea pe Lauren, încercând sa-si scuze ini-
ma.

- Sunt nitel cam ipohondru, iar spitalele ma baga în
sperieti.

- Fostul meu iubit își dadea ochii peste cap doar
când îmi vedea halatul.

- Fostul dumneavoastra iubit?

- Nu conteaza.

- Dar actualul suporta stetoscopul?

- As vrea totusi sa mergeti la un cardiolog, pot sa-i
dau un bip unuia, daca doriti.

- Inutil, zise Arthur, cu vocea tremurândă. Nu-i prima oara când mi se întâmplă; ma rog, într-un spital, e pentru prima data. Când ma prezint la concursuri, inima mi-o cam ia la galop, sufăr de trac.

- Ce profesie aveți, de trebuie încă să vă mai prezentați la concursuri? îl întreba amuzată Lauren, scriindu-i o rețetă.

Arthur ezită înainte de a răspunde. Profita de faptul că ea se concentra asupra hârtiei, ca să-o privească tăcut și atent. Lauren nu se schimbase, poate doar cu excepția pieptanaturii. Mica cicatrice de pe frunte, pe care i-o iubea el atât de mult, aproape că dispăruse. Avea aceeași privire mândră și imposibil de descris. Îi recunostea fiecare expresie a chipului, cum era acea mișcare a arcului lui Cupidon, de sub nas, pe care o făcea când vorbea. Frumusețea zâmbetului ei îi aducea în amintire momente fericite. Este oare cu putință să duci până într-atât dorul cuiva? Brasarda se umflă iar și, pe cadran, aparură cifre noi. Lauren își ridică fruntea, ca să le urmărească.

- Sunt arhitect.

- și lucrați chiar și în week-end?

- Uneori chiar și noaptea; suntem mereu "în priză".

- știu despre ce vorbiți!

Arthur se ridica în capul oaselor, pe masa.

- Ati cunoscut vreun arhitect? întreba el, cu voce febrila.

- Dupa câte îmi aduc aminte, nu, însa vorbeam despre profesia mea. Avem amândoi o trasatura comuna: muncim fara sa numaram orele.

- Dar prietenul dumneavoastra cu ce se ocupa?

- Ea doua oara când ma întrebati daca sunt celibatara... Inima va bate mult prea repede, as prefera sa va vada unul dintre colegii mei.

Arthur smulse brasarda tensiometrului si se scula.

- Aici, dumneavoastra sunteti cea angoasata!

El voia sa se duca acasa si sa se odihneasca. Mâine totul avea sa mearga bine. Fagadui ca își va controla tensiunea în zilele urmatoare si, daca va observa ceva anormal, se va duce imediat la un cardiolog.

- Promiteti? insista Lauren.

Arthur implora cerul sa n-o mai lase sa se uite asa la el. Daca inima nu avea sa-i plesneasca dintr-o clipa în alta, atunci, avea s-o ia în brate, sa-i spuna ca e nebun dupa ea si ca era cu neputinta sa traiasca din nou în acelasi oras, fara sa-si vorbeasca. Avea sa-i povesteasca to-

tul, daca nu cumva o sa cheme ea, mai înainte, paza, ca sa-l interneze pe bune. își lua vestonul sau, mai degraba, ceea ce mai ramasese din el, își interzise sa-l îmbrace de fata cu ea si îi multumi. Tocmai iese din boxa, când o auzi ca-l striga din urma.

- Arthur?

De data asta, simti ca pulsul îi batea chiar în cap. Se întoarse.

- Acesta va este prenumele, nu?

- Da, rosti el, cu o gura în care nu-i mai ramasese nici o picatura de saliva.

- Reteta dumneavoastra! spuse Lauren, întinzându-i foaia rozalie.

- Multumesc, raspuse Arthur, luând hârtia.

- Mi-ati multumit deja. Puneti-va vestonul; la ora asta, serile sunt racoroase, iar organismul dumneavoastra si-a luat portia de agresioni pe ziua de azi.

Arthur își îmbraca, stângaci, o mâneca; chiar înainte de a iesi, se întoarse si o privi lung pe Lauren.

- Ce s-a întâmplat? întreba ea.

- Aveti o bufnita în buzunar, îi zise, cu un zâmbet trist pe buze.

si Arthur iese din boxa.

În timp ce traversa holul, Betty îl striga de după geam. Se întoarce spre ea, buimac.

- Semnati si sunteti liber, îi spuse asistenta, prezentându-i un caiet gros si negru.

Arthur se iscali în registrul Serviciului de Urgente.

- Sunteti sigur ca va simtiti bine? se interesa asistenta sefa. Aveti un aer cam dus.

- Se prea poate, raspunse el, îndepartându-se.

*

Arthur pândea un taxi în fata usii de la Urgente, iar Lauren îl privea, fara ca el sa-si dea seama, din ghereta în care Betty își aranja fisele cazurilor tratate.

- Nu crezi ca seamana putin cu el?

- Nu stiu despre cine vorbesti, raspunse asistenta, cu capul vârât în dosarele ei. Uneori, ma întreb daca lucrăm într-un spital sau într-un birou de administratie.

- Cred ca în amândoua. Uita-te repede la el si spune-mi ce impresie îți face. E destul de bine, nu?

Betty își ridică ochelarii, arunca o privire scurta si își baga nasul iar în hârtii. Un vehicul de la Yellow Cab Company tocmai oprise; Arthur se azvârli în masina si aceasta se îndeparta.

- N-are nici o legatura! zise Betty

- Nu te-ai uitat decât doua secunde.

Da, dar asta e a suta oara când ma întrebi aceeași chestie, așa ca am antrenament; și, pe urmă, ti-am mai spus ca am memoria figurilor. Dacă ar fi fost tipul tau, l-as fi recunoscut imediat, ca doar eu n-am fost în coma, pe timpul ala.

Lauren lua un teanc de hârtii și o ajuta pe asistenta sa le clasifice.

- Adineauri, când îl consultam, am avut un moment de mare îndoiala.

- și de ce nu l-ai întrebat?

- Ma și vad spunându-i unui pacient: "Nu cumva, din cea mai pură întâmplare, ai petrecut cincisprezece zile așezat la picioarele patului meu, în timp ce eu ieșeam din coma?"

Betty râse cu mare poftă.

- Cred ca iar l-am visat asta-noapte. Dar, când ma trezesc, nu izbutesc niciodata sa-mi aduc aminte traserile lui.

- Dacă ar fi fost el, te-ar fi recunoscut. Ai douăzeci de "clienți" care te asteapta. Ar trebui sa-ti scoti ideile astea din cap și sa te duci la treburile tale. La urmă

urmei, da si tu pagina; doar ai pe cineva în viata ta,
nu?

- Dar esti sigura ca nu era el? insista Lauren, în
soapta.

- Absolut!

- Mai vorbeste-mi despre el.

Betty lasa balta vraful de acte si se rasuci pe taburet.

- Ce vrei sa-ti spun?

- Este totusi de necrezut, se revolta Lauren. Un în-
treg serviciu a dat cu nasul, zi de zi, vreme de doua sap-
tamâni, de omul asta, si eu nu reusesc sa descopar ma-
car o persoana care sa stie ceva despre el.

- Pesemne ca era un tip discret de felul lui! mormai
Betty, prinzând un teanc de foi rozalii cu o agrafa.

- si nimeni nu si-a pus întrebarea ce facea acolo?

- Din moment ce mama ta îi tolera prezenta, n-aveam
de ce sa ne amestecam. Toata lumea de aici credea ca e
un prieten de-al tau, ba chiar ca îti era iubit! La etajul ala
oi facut geloase o multime de femei. Erau destule cele
care ti l-ar fi suflat cu draga inima.

- Mama crede ca era un pacient, Fernstein ca era o
ruda, iar tu ca era iubitul meu. Vad eu ca nimeni nu iz-

buteste sa se puna de acord.

Betty tusi usor si se ridica sa ia un top de hârtie. îsi lasa ochelarii sa-i cada la loc, pe nas, si o privi pe Lauren cu un aer grav.

- Dar si tu erai acolo!

- Ce încercati toti sa-mi ascundeti?

'» Mascându-si stânjeneala, asistenta îsi vârî iar capul în hârtoage.

- Absolut nimic! stiu ca pare bizar, dar singurul lucru incredibil e ca ai scapat din chestia aia fara nici un fel de sechele si ar trebui sa-i multumesti Celui de Sus, în loc sa te încapatânezzi sa tot inventezi mistere.

Betty îi trase o lovitura zdravana clopotelului pe care îi avea în fata si chema bonul cu numarul 125. Puse un dosar în bratele lui Lauren si îi facu semn sa se întoarca la postul ei.

- Dar, ce mama naibii, doar eu sunt medicul sef aici, hombaru Lauren, intrând în boxa numarul 4.

7

raxiul îl lasa pe Arthur în fata casei. El îsi

cauta cheile, fara sa fie în stare sa le gaseas-

ca si sovai înainte de a suna la Miss Morri-

son: probabil ca nici n-o sa-l auda. Dintr-un balcon, curgea un firicel de apa; ridica fruntea si își zari vecina, care uda plantele. îi facu semn cu mâna. Miss Morrison se sperie, vazând în ce stare jalnica era. încuietoearea târâi.

Miss Morrision îl astepta pe palier, cu mâinile în solduri si se uita la el, circumspecta.

- îi faci cumva curte unei campioane de box?

- Nu, s-a îndragostit de mine o motocicletă cu atas, spuse Arthur.

- Ai avut un accident de motocicletă?

- De pieton! si, culmea culmilor, nici macar nu traversam strada, a dat peste mine pe trotuar, în fata la Macy's.

- Dar ce faceai acolo?

Lesă ramasese îngropata printre ruinele vitrinei, asa ca Arthur prefera sa nu-i spuna nimic vecinei lui. Miss Morrison se uita la vestonul sfâsiat de la un umar la celalalt.

- Tare mi-e teama ca o sa se vada cârpeala! N-ai pas-trat buzunarul?

- Nu, spuse Arthur, zâmbind, desi durerea îi cuprinsese deja buza umflata.

- Data viitoare, când te mai giugiulești cu iubita dumitale, pune-i mâni sau taie-i unghiile; totuși, e mai prudent.

- Rose, nu mă mai face să râd, fiindcă sufăr ca un câine!

- Dacă aș fi știut că trebuie să te rastoarnă o motocicletă ca să-mi spui, în sfârșit, pe nume, l-aș fi chemat pe unul dintre vechii mei fârtăți Hell's Angel. Apropo de câine, Pablo a latrat azi după-amiază; am crezut că e pe moarte, dar nici vorba, doar latra.

- Rose, te las, mă bag în pat.

- O să-ți aduc un ceai de buruieni; cred că mă am cu, pe undeva, și niste arnica.

Arthur îi multumi și îi spuse noapte bună; nici nu l-icu bine câțiva pași, că vecina îl chema iar. Ținea în mână o legătură de chei.

- Banuiesc că nu ți le-ai găsit pe ale dumitale în lift! Astea sunt dublurile pe care mi le-ai lasat mie; o să ai nevoie de ele, dacă vrei să intri în casă.

El își deschise ușa și îi dadu vecinei cheile înapoi; mă ținea un rând la birou și prefera ca astea să rămână la ea. Întra în apartament, aprinse lămpădarul halogen din saloan și îl stinse imediat, trasnit de o migrenă de o rară în-

lensitate. Se duse în baie și lua două pliculete de aspirina, din dulapul cu medicamente. Pentru a potoli furtuna, îi se dezlantuia în teasta, avea nevoie de o doză dubla. Ținu prafulile sub limba, pentru ca medicamentul să intre direct în sânge și să acționeze mai repede. Patru luni de viață petrecute alături de o studentă la medicină

îi dăduseră ocazia să afle unele mici spiluri. Gustul amar îl făcu să se înfioare. Se aplecă deasupra robinetului, ca să bea apă. În jurul lui, totul începu să se învârtască și fu nevoit să se sprijine de chiuveta. Se simtea sleit de puteri. Nici nu era de mirare; de azi dimineață, nu mai pusesese nimic în gură. Stomacul gol și greața se înțelegeau de minune. Își arunca vestonul pe canapea și se duse la bucatărie. Deschizând ușa frigiderului, se înfiora din cap până în picioare. Arthur lua farfuria pe care se afla o bucată de brânză și trase de pe raft un pachet de pâine tăiată felii. Își încropi un sandwich destul de saracut, dar,» chiar de la prima îmbucătură, renunță să-l mai mănânce.

Mai bine se lasă pagubas, era KO. Intra în dormitor, se duse spre noptieră, urmări cordonul veiozei și apăsa pe întrerupător. Întoarse capul spre ușă; pe semne se ar-

sese vreo siguranta, salonul era cufundat în întuneric.

Arthur nu înțelegea ce se petrece; în stânga lui, veioza pare aproape stinsa, lumina pe care o difuza era tulbure si palida, aproape portocalie, dar, când o privea din fata, totul revenea la normal. Greata îi spori; Arthur ar fi vrut sa fuga la baie, dar picioarele i se taiara si cazu la pamânt.

întins pe jos, la capul patului, incapabil sa se ridice, încerca sa se târască pâna la telefon. In piept, inima îi batega sa se rupa, fiecare pulsatie fiind însoțita de o durere de nedescris. N-avea aer. încerca sa respire si, chiar înainte de a-si pierde cunostinta, auzi soneria de la usa.

■ Î

Paul se uita, furios, la ceas. îi facu semn sefului de sala si ceru nota. Dupa câteva clipe, în timp ce traversa parcare restaurantului, se scuza înca o data fata de invitatele lui. Ce vina avea el, daca se asociase cu un mocofan?

Onega îi lua apararea lui Arthur; într-o epoca în care asumarea responsabilitatii în dragoste pare sa fie un vestigiu al trecutului, un barbat care a vrut sa-si ia iubita în casatorie, dupa patru luni, nu putea avea un fond

rau.

- Nu erau chiar casatoriti, bombani Paul, deschizându-i Onegai portiera.

Arthur probabil ca se culcase, dar Miss Morrison nu era deloc linistita: adineauri, când l-a vazut, avea o mina toarte ciudata. Batrâna doamna închise usa apartamentului, puse tubul de arnica pe masa din bucatarie si se întoarse în salon. Pablo dormea linistit, în cosuletul lui. Ea îl lua în brate si se cuibari în fotoliul urias, din fata televizorului. Auzul o mai lasase, dar ochii ei nu-si pierdusera nimic din acuitate, asa ca vazuse prea bine ca Arthur era palid.

*

- Esti de noapte? întreba Betty.

- îmi termin garda la ora doua, raspunse Lauren.

- Suntem într-o luni seara, nu cade nici o picatura de ploaie, mai avem înca destul timp pâna la luna plina. Prin urmare, noaptea va fi calma, ai sa vezi.

- Sa ne tinem pumnii, zise Lauren, prinzându-si parul.

Betty avea de gând sa profite de aceasta acalmie pentru a-si aranja dulapurile cu medicamente. Lauren se

oferi s-o ajute, dar pagerul pe care îl tinea în buzunarul

halatului scoase un bip. Recunosc numarul de pe ca-
dran; era nevoie de ea într-o rezerva de la etajul doi.

*

Paul si Onega au condus-o acasa pe Mathilde, apoi
au plecat sa faca o plimbare nocturna, la capatul Digu-
lui 39. Onega alesese acest loc, spre marea uimire a lui
Paul. De-a lungul marelui debarcader de lemn, de la
marginea oceanului, se însirau dughene pentru turisti,
restaurante zgomotoase si locuri de atractie din cale afa-
ra de luminate. La capatul pontonului, pe promenada
udata de stropi, doua lunete instalate pe stative ofereau,
contra sumei de douazeci si cinci de centi, o imagine
apropiata a închisorii Alcatraz, cocotata pe o insulita din
mijlocul golfului. În fata aparatelor, câteva placute de
arama, fixate de balustrada, le aminteau vizitatorilor ca
nici curentii, nici rechinii care cutreierau golful nu-i în-
gaduiseră vreodata unui detinut sa evadeze înotând, "cu
exceptia lui Clint Eastwood", preciza, între paranteze,
inscriptia.

Paul o lua pe Onega de talie. Ea se întoarse si-l privi
drept în ochi.

- De ce ai vrut sa venim aici? o întreba.

- îmi place locul asta. Emigrantii din tara mea po-

vestesc adesea despre sosirea lor la New York si ferici- !
rea care îi cuprinde când, îngramaditi pe puntea vapo-
rului, vad, în sfârșit, Manhattan-ul desprinzându-se din-
tre ceturi. Eu am venit cu avionul, prin Asia. Primul lu-
cru pe care l-am vazut, pe hublou, dupa ce am strapuns
stratul de nori, a fost închisoarea Alcatraz. si am inter-
pretat chestia asta ca pe un semn pe care mi-l trimitea :

viata. Cei care, la New York, au vazut libertatea, si-au
compromis-o ori si-au ratat-o de multe ori; eu, însa, voi
avea totul de câștigat!

- Veneai din Rusia? întreba Paul, emotionat.

- Din Ucraina, nefericitule! spuse Onega, rulând
r-urile cu multa senzualitate. Sa nu-i spui niciodata
vreunui compatriot de-al meu ca e rus! Pentru o aseme-
nea ignoranta ai merita sa nu te mai sarut macar câteva
ore, adaugând ea, îmblânzindu-si vocea.

- Ce vârsta aveai când ai venit? o întreba Paul, cu-
prins de vraja.

Onega se îndrepta spre capatul digului si izbucni în
râs.

- M-am nascut la Sausalito, prostule! Mi-am facut
studiile la Berkeley si sunt jurista la primarie. Daca mi-ai

fi pus ceva mai multe întrebări, în loc sa vorbești tot timpul, ai fi știut deja.

Paul se simți ca un caraghios; se sprijini de balustrada și privi în larg. Onega se apropie și se lipi de el.

- larta-ma, dar erai așa de dragut, încât nu m-am putut împiedica să te duc, în continuare, cu presul. și, apoi, nu era o minciuna chiar atât de mare; cu o diferență de o generație, povestea asta e adevărată, i s-a întâmplat mamei. Ma duci acasă? Măine încep lucrul devreme, spuse exact înainte de a-și lipi buzele de gura lui Paul.

*

Televizorul era închis. Miss Morrison ar fi trebuit să-și vada filmul, dar, în seara asta, n-o prea tragea inima. îl puse jos pe Pablo și lua cheile vecinului ei.

îl găsi pe Arthur zacând fără cunoștință, la picioarele canapelei. Se aplecă asupra lui și îl bătu ușor pe obraji.

El deschise ochii. Chipul calm pe care i-l arată Miss Morrison era menit, chipurile, să-l liniștească, dar realitatea era cu totul pe dos. El îi auzea vocea ca din departare și nu o vedea deloc. încerca zadarnic să spună câteva cuvinte, însă îi era greu să le articuleze. Gura îi era uscată. Miss Morrison se duse să umple un pahar cu apă și îi

umezi buzele.

- Stai linistit, o sa chem imediat ajutoare, îi spuse ea, mângâindu-l pe frunte, si se duse spre birou, sa caute telefonul. Arthur reusi sa tina paharul în mâna dreapta; stânga nu se supunea nici unei comenzi. Lichidul rece ca gheata îi curse pe gâtlej; îl înghiti. Voi sa se ridice, dar picioarele nu i se clintira. Batrâna doamna se întoarse ca sa-l supravegheze; el mai capatase ceva culoare în obraji. Exact când Rose voi sa ia telefonul, soneria acestuia se facu auzita. «

- Tu faci misto de viata mea? urla Paul. J

- De cine am onoarea sa fiu bestelita? întreba Misa Morrison. ,]

- Nu am sunat la Arthur? |

Ragazul fusese de scurta durata. Betty intra ca o furJ tuna în boxa unde dormea Lauren. 4

- Da-i zor, tocmai ne-a anuntat dispeceratul ca sosesc zece ambulante. O încaierare într-un bar.

- Salile de consultatie sunt libere? întreba Lauren, ridicându-se dintr-o saritura.

- E doar un pacient, nimic grav.

- Atunci, scote-mi-l pe tip de acolo si cheama ajutoare; zece unitati mobile ne pot aduce pâna la douazeci d«

raniti.

a

*

Paul auzi sirena urlând în departare si arunca o privire în oglinda retrovizoare. La rastimpuri, se puteau vedea în ea, sclipind, girofarurile ambulantei care se apropia de el. Accelera, batând nelinistit cu degetele în volan, în cele din urma, își opri masina în fata micului imobil în care statea Arthur. Usa blocului era deschisa; el se napusti pe scara, urca treptele în goana si ajunse, gâfâind, în apartament.

Arthur zacea lungit la picioarele canapelei, Miss Morrison îl tineea de mâna.

- Ne-a bagat tare rau în sperieti, îi spuse ea lui Paul, dar cred ca, acum, îi e mai bine. Am chemat o ambulanta.

- Vine, zise Paul, apropiindu-se de Arthur. Cum te simti? își întreba prietenul, cu o voce care nu prea reușea sa-i mascheze îngrijorarea.

Arthur întoarse capul în directia lui, iar Paul își dadu seama imediat ca ceva nu era în regula:

- Nu te vad, murmura Arthur.

rancardierul se asigura ca targa era bine fixata si strânse centura de siguranta. Batu în geamul care îl despartea de sofer si ambulanta porni la drum. Aplecata peste balconul apartamentului lui Arthur, Miss Morrison privi cum vehiculul o cotea la intersectie, înainte de a disparea cu toate sirenele urlând. Închise fereastra, stinse lumina si intra în apartamentul ei. Paul îi promise ca o s-o sune cum afla ceva mai mult. Se aseza în fotoliul ei, asteptând în tacere sa sune telefonul.

Paul lua loc alaturi de paramedicul care urmarea tensiunea lui Arthur. Prietenul sau îi facu semn sa se apropie.

- Nu trebuie sa ne duca la Memorial, îi murmură el la ureche. Am fost acolo adineauri.

- Motiv în plus ca sa te întorci si sa le faci scandal. Faptul ca te-au lasat sa pleci în halul asta este o greseala profesionala.

Paul se întrerupse atât cât sa-l priveasca pe Arthur cu un aer circumspect.

- Ai vazut-o?

- Ea m-a consultat.

- Nu te cred!

Arthur întoarse capul, fara sa raspunda.

- De asta ti s-a facut asa de rau, mosule; suferi de sindromul inimii sfarâmata si suferi de prea mult timp.

Paul deschise gemuletul despartitor si îl întreba pe thofer spre ce spital mergeau.

- Misiunea San Pedro, raspunse acesta.

- Perfect, bodogani Paul, închizând geamul la loc.

- stii, în dupa-amiaza asta m-am întâlnit cu Carol-Ann, murmura Arthur.

De data asta, Paul se uita la el cu un aer compatimitor.

- Nu-i nici o nenorocire, linisteste-te, delirezi un pic ii fti închipui ca le revezi pe toate fostele tale iubite, dar sa-ti treaca.

Ambulanta sosi la destinatie, zece minute mai târziu. ie îndata ce brancardierii intrara în holul pustiu al Spitalului Misiunii San Pedro, Paul își dadu seama ce tâmbie facuse lasându-i sa vina aici. Asistenta Cybile își sa cartea si iesi din ghereta ei, pentru a-i conduce pe i de la Salvare spre sala de consultatie.

în acest timp, Paul completa fisa cu privire la accident, pe marginea ghiseului de la receptie. Când Cybile

întoarce la el, trecuse de miezul nopții; îl chemase deja
»e internistul de serviciu și îi jura ca acesta n-o să întâr-
sie. Doctorul Brisson își termina vizita pe etaj. În sala de
consultatie, Arthur, pe care îl lasasera durerile, se scu-
nda încetisor în adâncul unui somn abisal. Migrena îi
recuse, în sfârșit, ca prin farmec. Și, de când durerea își
uase zborul, Arthur, fericit, vedea din nou...

Grădina de trandafiri era superba, strălucind de multi-
mea florilor în mii de culori. Un Cardinal alb, de o mari-
me cum încă nu mai văzuse vreodată, se deschidea în fața
lui... Miss Morrison veni fredonând. Ea avu grija să taie
floarea mult deasupra ochiului format pe tulpina și o lua
pe veranda. Se instala comod, pe balansoar, cu Pablo, care
dormea, la picioarele ei. Ea smulse petalele una câte una și
începu să le coasă - cu nesfârșita delicatete -- pe vesto-
nul de tweed. Era bună ideea asta, de a le folosi în locul bu-
zunarului care lipsea. Ușa casei se deschise, și mama lui
coborî treptele peronului. Pe o tavă de nuiel împletite, du-
cea o ceașcă de cafea și câțiva biscuiți pentru catel. Se aplec-
ca spre animal, ca să-i dea biscuiții.

- Sunt pentru tine, Kali, zise ea. -M

Oare de ce Miss Morrison nu-i spunea lui Lili adevm

rul? Catelusul asta raspundea la numele de Pablo, ce idm
ciudata sa-l strige Kali.

T

Dar Lili nu înceta sa repete din ce în ce mai tare "Kali,
Kali, Kali", iar Miss Morrison se legana, avântându-se din
ce în ce mai sus, repetând, la rândul ei, si râzând: "Kali,
Kali, Kali". Cele doua femei se întoarsera spre Arthur si îi
facura semn sa taca, punându-si un deget autoritar pe
buze. Arthur era furios. Aceasta subita complicatie îl aga-
sa cât se poate de rau. Se ridica, iar vântul începu sa bata.

Furtuna venea în mare viteza dinspre ocean. Picaturi
grele ricosara pe acoperis. Norii plini de apa, care acope-
reau cerul Carmelului, aveau sa-si deserte povara deasu-
pra gradinii de trandafiri. Sub impactul ploii, zeci de mici
cratere se formau în pamânt, de jur împrejurul sau. Miss
Morrison lasa vestonul pe balansoar si intra în casa, pen-
tru a se adaposti. Pablo o urma imediat, cu coada între pi-
cioare, dar, în prag, animalul se întoarse, latrând ca si cum
ar fi vrut sa vesteasca o primejdie. Arthur o chema pe mai-
ca-sa; striga din toate puterile, luptând împotriva vântu-
lui, care îi trimitea cuvintele înapoi. Lili se întoarse, își

privi fiul cu o expresie ce parea nespus de trista si, apoi,
disparu, înghitita de umbra culoarului. Scârtâind din toa-

te balamalele, oblonul de la fereastra biroului izbea fatada.

Pablo înainta pâna la prima treapta a peronului, urlând a moarte.

La picioarele colinei pe care se afla casa, oceanul se dezlantuise. Arthur se gândi ca-i va fi cu neputinta sa ajunga pâna la peștera de la poalele falezei. Totusi, era locul ideal pentru o ascunzatoare. Se uita în departare, spre golf; hula puternica îl facu sa simta o greutate violenta.

Icni si se apleca în fata.

- Nu sunt sigur ca o sa mai suport mult chestia asta, spuse Paul, cu tavita în mâna.

Asistenta Cybile îl tinea pe Arthur de umeri, ca sa nu cada de pe masa de consultatie la fiecare spasm care îl zgâlțâia.

- Cretinul ala de doctor vine odata, ori trebuie sa ma duc eu sa-l caut cu bâta de baseball în mâna? tuna Paul.

*

La ultimul etaj al Spitalului Misiunii San Pedro, stând pe un scaun, în obscuritatea unei rezerve, internul Iirisson conversa la telefon cu iubita lui. Ea luase hotărârea sa-l paraseasca si-l suna de la el de acasa, însirându-i toata lista de incompatibilitati care nu le mai lasa alta solutie decât sa se desparta. Tânarul doctor Brisson

refuza sa întelega ca este egoist si arivist, iar Vera Zlicker refuza sa-i marturiseasca faptul ca fostul sau iubit o astepta jos, într-o masina, în timp ce ea își facea valiza. si, la urma urmei, discutia asta nu putea continua când el era într-o camera de spital; pâna si ruptura le era

lipsita de intimitate, trase ea concluzia. Brisson își apropie celularul de monitorul cardiac, pentru ca Vera sa auda bipurile slabe si regulate ale inimii pacientului sau. si preciza, cu o voce tâfnoasa, ca, în starea în care se afla ala, slabe sperante sa-i deranjeze.

întrebându-se daca tee-shirt-ul pe care îl împatureai era într-adevar al ei, Vera facu o scurta pauza. îi era foarte greu sa se gândeasca la doua subiecte în acelasi timp. Brisson crezu ca Vera sovaia, în sfârșit, dar ea îl întreba' chiar atunci daca nu era imprudent sa continue aceasta conversatie, dat fiind ca i se spusese întotdeauna ca telefoanele celulare perturba aparatele medicale. Internul zbigiera ca, în acel minut, i se rupea de chestia asta si îi ordona iubitei lui sa aiba cel puțin politetea de a-l astepta pâna a doua zi, când va iesi din garda. Exasperat, Brisson Jk opri pagerul, care îi suna în buzunar, pe linia trei; la celalalt capat al firului, Vera tocmai închisese telefonul.

*

O vinisoara situata în spatele creierului lui Arthuf avusese de suferit în momentul când acesta fusese izbit de vitrina. În primele trei ore de după accident, din vasul ranit cursese o cantitate minima de sânge, dar, la caderea serii, hemoragia devenise destul de puternica pentru a provoca primele tulburari de echilibru si de vedere. Cele o mie de miligrame de aspirina luate pe cale sublinguala modificasera datele problemei în mod semnificativ. Au fost de ajuns zece minute, pentru ca moleculele de acid acetilsalicilic sa fluidifice sângele cu care se amestecau. Prin rana, lichidul se raspândi de jur împrejurul creierului, ca un fluviu ce iese din matca. În timp ce Arthur era dus la spital, hemoragia nu mai gasi un teritoriu pe care sa se desfasoare în înaintarea ei pe sub calota craniana si, atunci, începu sa comprime meningele.

Prima dintre cele trei membrane care acopera encefalul reactiona imediat. Crezând ca are de-a face cu o forma de infectie, își îndeplini rolul care îi fusese atribuit. La orele douazeci si doua si zece minute, se inflama, încercând sa-l opreasca pe agresor. În câteva ore, hematumul care se formase ar fi comprimat creierul îndeajuns pentru a produce oprirea functiilor vitale. Arthur își pier-

dea cunostinta. Paul se întoarse s-o caute pe asistenta; ea îl ruga sa fie amabil si sa astepte pe un fotoliu: internul de garda cunostea cât se poate de bine regulamentul si îl respecta cu sfintenie. Paul nu avea dreptul sa se afle de aceasta parte a peretelui de sticla.

Brisson apasa, clocotind de furie, pe butonul parterului.

*

Nu departe de acolo, usile ascensorului se deschideau în holul Serviciului de Urgente din alt spital. Lauren înainta pâna la ghereta receptiei si lua un nou dosar din mâinile lui Betty.

Barbatul în vârsta de patruzeci si cinci de ani sosise cu o plaga abdominala profunda, ca urmare a unei inoportune lovituri de cutit. Imediat dupa ce fusese primit, saturatia sanguina scazuse sub pragul critic, semn al unei hemoragii masive. Inima lui prezenta simptomele unei fibrilatii iminente, asa ca Lauren se hotarâse sa intervina pe cale chirurgicala, înainte de a fi prea târziu. Practica o incizie neta pentru a prinde cu pensa vena care sângera din abundenta; arma alba însa pricinuisa, în momentul când fusese trasa înapoi, si alte distrugerii.

îndata ce tensiunea ranitului crescua, în aval de prima rana se dezvoltara multe alte disectii.

Lauren fusese nevoita sa-si bage mâna în abdomenul barbatului; cu degetul mare si cu aratatorul, folosite pe post de pensa, prinsese o buna parte din intestinul subtire, pentru a opri sângerarile cele mai abundente. Priza fusese abila si tensiunea omului era deja în crestere.

Betty trebuise sa lase jos padelele defibrilatorului, pe care le tineau cu bratele întinse, pentru a mari debitul perfuziei. Lauren se afla într-o postura absolut dificila; nu se putea desprinde de bolnav: era vital sa-i mentina tensiunea.

Când echipa de chirurghi aparua dupa cinci minute, Lauren trebui s-o însoteasca pâna în sala de operatie, tinându-si în continuare mâna în abdomenul pacientului sau.

Dupa douazeci de minute, seful echipei de chirurghi îi spuse ca poate sa-si retraga mâna si sa-i lase sa termine: hemoragia era stavilita. Cu mâna amortita, Lauren coborî în holul Serviciului de Urgente, unde multimea de raniti era departe de a se micsora.

Brisson intra în boxa. Citi dosarul si controla constantele vitale ale lui Arthur, care erau stabile. Prin urmare, singura care putea stârni îngrijorarea era starea lui de

somnolenta. Fara sa tina seama de regulamentul invocat de asistenta, Paul îl lua la întrebări pe intern de îndată ce acesta iese din sala de consultatie.

Medicul de garda îl ruga imediat sa se duca si sa astepte în zona rezervata publicului. Paul îi riposta ca, în acel spital pustiu, peretii nu se vor simti ofensati daca el va depasi cu câtiva metri linia galbena trasata pe o par-

doseala destul de ponosita, de altfel. Brisson își umfla pieptul si îi arata cu un deget autoritar ca, daca se pune problema unei discutii, aceasta avea sa aiba loc doar de cealalta parte a liniei în chestiune. sovind între dorinta de a-l strânge pe intern de gât în aceeasi clipa si nevoia de a auzi care era diagnosticul, Paul se supuse. Satisfacut, tânarul medic preciza ca nu putea prognoza nimic pentru moment. Urma sa-l trimita pe Arthur sa faca o radiografie, de îndată ce va fi posibil; Paul pomeni de scanner, dar spitalul nu dispunea de asa ceva. Brisson îl asigura cât se poate de ferm ca, daca radiografiile vor pune în evidenta cea mai mica problema, îl va transfera pe Arthur, chiar de mâine, la un centru de imagistica medicala.

Paul îl întreba de ce nu putea fi transferat acum, dar

tânarul medic se opuse. Din clipa în care Arthur fusese primit la Mission San Pedro Hospital, se afla numai în responsabilitatea sa. De data asta, Paul se gândi la locul în care ar putea sa ascunda mai bine corpul internului, dupa ce avea sa-l strânga de gât.

Brisson se întoarse pe calcâie si urca la etaj. Se ducea dupa un aparat mobil de facut radiografii. Cum se facu ne vazut, Paul intra în boxa si îl scutura pe Arthur.

- Sa nu adormi! Nu trebuie sa te molesesti, ma auzi?

Arthur deschise ochii: privirea îi era sticloasa. Mâna lui cauta, bătând, mâna prietenului.

- Paul, tu îti amintesti care a fost - cu precizie - momentul în care ni s-a sfârșit adolescenta?

- Nu-i greu deloc, a fost chiar adineauri!... Pare-mi-se ca te simti mai bine; acum, ar trebui sa te odihnesti.

- Când ne-am întors de la internat, lucrurile nu mai erau ca înainte; tu ai spus: "într-o buna zi, locul unde ai crescut nu te mai face ca te simti la tine acasa". Eu voiam sa revin la ceea ce lasasem în urma, dar tu nu.

- Cruta-ti puterile, o sa avem timp sa vorbim despre toate astea mai târziu.

Paul se uita la Arthur, lua un servet si îl uda la chiu-
veta; apoi, îl împaturi si îl puse pe fruntea prietenului
sau. Compresa pare sa-i faca bine lui Arthur.

- Astazi, am vorbit cu ea. În tot acest timp, ceva din
strafundul fiintei mele îmi spunea ca poate întretin o ilu-
zie. Ca ea era un refugiu, un mod de a ma linisti pe mine
însumi, pentru ca dorinta de a atinge inaccesibilul nu im-
plica nici un risc.

- Eu ti-am spus chestia asta, în week-end, cretinule;
acum, lasa balta tâmpeniile mele filosofice: eram furios
si nimic mai mult.

- De ce erai furios?

- Fiindca nu mai izbuteam sa fim fericiti în acelasi
timp. Pentru mine, asta e tot una cu a îmbatrâni.

- E bine sa îmbatrânesti, stii? Țasta e un noroc stras-
nic, îți spun un secret: când ma uit la persoanele în vâr-
sta, de multe ori le invidiez.

- Pentru batrânetea lor?

- Pentru ca au ajuns la vârsta batrânetii, pentru ca
au trait pâna atunci!

Paul se uita la tensiometru. Strânse pumnii, convins
ca trebuia sa actioneze: tensiunea lui Arthur scazuse si
mai mult. Felcerul ala avea sa-i ucida tot ce avea mai

scump pe lume: prietenul care, pentru el, însemna cât o întreaga familie.

- Chiar dacă n-o să scap, să nu-i spui nimic lui Lauren.

- Mai bine ai face economie de vorbe, decât să-mi însiri chestii de-astea tâmpite.

Arthur căzu iar într-un fel de lesin; capul i se lăsa într-o parte, pe targa. Ceasul din sala de consultații arăta ora unu și cincizeci și două de minute; secundarul își continua tic-tacul perfid. Paul se ridică și îl sili pe Arthur să deschidă ochii.

- Ai să îmbatrânești mult și bine, cretinule, o să am eu grija de asta și, când o să te chinuiască reumatismul, când n-ai să mai fii în stare nici să-ți ridici bastonul ca să mă croiești cu el, o să-ți spun că din cauza mea suferi: fiindcă, într-una din cele mai rele serii din viața mea, aș fi putut să te scutesc de toate astea. Dar n-aveai decât să nu începi.

- Ce să încep? murmură Arthur.

- Să nu te mai atragă aceleși lucruri care mă atrăgeau pe mine, să fii fericit într-un fel pe care nu-l înțeleg și, totodată, să mă obligi să îmbatrânesc.

Brisson intra în sala, însoțit de asistenta care împin-

gea caruciorul cu aparatul pentru radiografii.

- Dumneata sa iesi imediat! îi striga lui Paul pe un Ion mânios.

Paul îl masura din cap pâna-n picioare; arunca o privire la masinaria pe care asistenta Cybile o instalase la capatul patului si i se adresa acesteia pe un ton serios.

- Cam cât cântăreste dracia asta?

- Mult prea greu pentru salele mele, care trebuie sa se opinteasca cu aparatul asta afurisit.

Paul se rasuci brusc si îl înhata pe Brisson de gulerul halatului. îi prezenta, cu de-amanuntul si într-un mod cam prea ferm, amendamentele la regulamentul Spitalului Misiunii San Pedro, care urmau sa intre în vigoare în clipa când avea sa-l lase el din mâini.

- Prin urmare, ati înteles bine ce am spus? adauga el, sub privirea amuzata a asistentei Cybile.

Eliberat, Brisson fu apucat de o tuse exagerata, care înceta de îndata ce Paul își încrunta putin sprâncenele.

- Nu e nimic care sa ma îngrijoreze, spuse internul, dupa zece minute, examinând filmele fixate pe panoul luminos.

- Dar pe un medic l-ar îngrijora? întreba Paul.

- Totul poate astepta pâna mâine, raspunse, întepat, Brisson. Prietenul dumneavoastra e doar ametit.

Brisson îi ordona asistentei sa duca aparatul în cabinetul de radiologie, dar Paul se aseza în drumul ei.

- Poate ca spitalul nu e ultimul refugiu al galanteriei, dar sa facem totusi o încercare! zise el.

Abia stapânindu-si furia, Brisson se executa si lua caruciorul din mâinile lui Cybile. De îndata ce doctorul disparu în lift, asistenta batu în geamul gheretei sale si îi facu semn lui Paul sa vina la ea.

- E în pericol, nu-i asa? întreba Paul, tot mai îngrijorat.

- Eu nu sunt decât o asistenta; oare parerea mea sa conteze cu adevarat?

- Mai mult decât parerea unor anumiti felceri, o asigura Paul.

- Atunci, ascultati-ma, murmura Cybile. Eu am nevoie de slujba asta; daca, într-o zi, o sa-i faceti un proces nataraului, n-am sa va pot fi martor. Ăstia sunt la fel de uniti ca gaborii; cine se apuca sa vorbeasca, când treaba e cotoioasa, poate, dupa aia, sa-si caute de lucru toata viata. Nu-l mai angajeaza nici un spital. Acolo, nu e loc decât pentru cei care se sustin unii pe altii, când e groa-

sa. Acestea fiind zise, roiti-o amândoi de aici, pâna nu-l omoara Brisson.

- Nu vad cum; si, apoi, unde vreti sa ne ducem?

- As fi tentata sa va spun ca numai rezultatul conteaza, dar am rugamintea sa va încredeti în instinctul meu: în cazul lui, si timpul conteaza.

Paul umbla de colo-colo, furios pe sine însusi. stiuse ca facusera o greseala, chiar de când au intrat în spitalul asta. încerca sa se calmeze, dar frica îl împiedica sa gasesca o solutie.

- Lauren!

Paul se repezi la capatâiul lui Arthur, care gemea. Avea ochii larg deschisi, iar privirea parea sa-i fie atintita spre o alta lume.

- îmi pare rau, nu-s decât eu, zise Paul si îl lua de mâna.

Arthur vorbea sacadat.

- Jura... pe capul meu... ca n-ai sa-i spui niciodata adevarul.

- In momentul asta, as prefera sa jur mai degraba pe .il meu, spuse Paul.

- Bine si asa, daca fti tii promisiunea.

Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Arthur. De acum, hemoragia îi înecase toata zona posterioara a creierului. Pentru a proteja centrele vitale înca intacte, formidabila masinarie hotarî sa-si deconecteze toate terminalele periferice. Centrul vederii, al vorbirii, al auzului si al miscarii încetaseră de a mai fi operationale. Ceasul din sala de consultatie indica orele doua si douazeci de minute. Arthur intrase în coma.

9

Paul umbla de colo-colo, prin sala de asteptare, își scoase telefonul mobil din fundul buzunarului, dar Cybile îl facu imediat sa înțeleaga ca, în incinta spitalului, îi era interzis sa-l foloseasca.

- si, ma rog, ce aparatura stiintifica ar putea fi perturbata aici, cu exceptia distribuitorului de bauturi? striga el.

Cybile îi repeta interdictia si, cu un semn din cap, îi arata parcare Serviciului de Urgente.

- Articolul 2 al noului regulament de ordine interioara: "Telefonul meu e autorizat în sala de asteptare", insista Paul.

- La Brisson nu tine regulamentul dumneavoastra,

asa ca dati telefon de afara. Daca trece pe aici careva de la paza, sunt pusa pe liber.

Paul mârâi si iese pe usile culisante.

Câteva minute bune, Paul continua sa se fâtâie de colo-colo, prin parcarele ambulantelor, si sa se uite cum îi defila repertoriul telefonic pe ecranul celularului.

- La urma urmei, îmi bag picioarele, bombani el, cu glasul scazut, asta-i un caz de forta majora.

Apasa pe o tasta, si telefonul forma imediat numarul înregistrat în memorie.

- Memorial Hospital, cu ce va pot ajuta? întreba telefonista.

Paul insista sa i se faca legatura cu Serviciul de Urgenta. Astepta câteva minute. Betty prelua apelul. O ambulanta - îi explica el - îl adusese la ei, la începutul serii, pe un tânar lovit de o motocicletă în Union Square.

Betty îl întreba imediat pe interlocutorul ei daca era ruda cu victima. Paul îi raspunse ca era fratele lui si aproape ca nici nu mintea. Asistenta își aducea aminte foarte bine de acest dosar. Pacientul parasise spitalul, cu propriile sale mijloace, pe la orele douazeci si unu. Starea sanatatii îi era buna.

- Nu chiar, riposta Paul, mi-l puteti da la telefon pe medicul care s-a ocupat de el? Cred ca era o femeie. Este urgent, adauga el.

Betty întelese ca se ivise o problema sau, mai degraba, ca spitalul risca sa aiba o problema. Zece la suta din pacientii adusi la Urgenta se întorceau în douazeci si patru de ore, ca urmare a unei erori sau a unei subestimari de diagnostic. în ziua în care procesele aveau sa coste mai mult decât economiile facute prin reducerile de personal, administratorii aveau sa ia, în sfârșit, masurile pe care corpul medical le cerea fara încetare. Ea își baga nasul iar în fise, cautând-o pe cea a lui Arthur.

Betty nu descoperi nici o abatere de la protocolul de consultatie; linistita, îi batu în geam lui Lauren, care tocmai trecea pe culoar. îi facu semn sa se apropie, avea un apel pentru ea.

- Daca e mama, spune-i ca n-am timp. Trebuia sa fiu plecata de o jumatate de ora, iar eu mai am de tratat înca doi pacienti.

- Daca mama ta te-ar suna la ora doua si jumatate noaptea, ti-as face legatura chiar si în sala de operatie. Ia telefonul asta, pare-se ca e o chestie importanta.

Uluita, Lauren își puse receptorul la ureche.

- În seara asta, ati examinat un barbat care a fost lovit de motocicletă, va amintiti? îi spuse vocea, la aparat.

- Da, foarte bine, raspunse Lauren. Sunteti de la politie?

- Nu, sunt prietenul lui cel mai bun. Când a ajuns acasa, pacientului dumneavoastra i s-a facut rau. Acum, si-a pierdut cunostinta.

Lauren simti ca inima începe sa-i bata cu putere, în piept.

- Chemati imediat 911 si aduceti-l cât mai iute la mine, îl astept!

- Este deja spitalizat. Suntem la Mission San Pedro Hospital si treaba nu merge deloc bine.

- Daca prietenul dumneavoastra este deja într-un alt spital, nu pot face nimic pentru el, raspunse Lauren. Colegii mei se vor ocupa foarte bine de cazul lui, sunt sigura. Daca doriti, pot vorbi cu ei, dar, în afara de o usoara tahicardie, nu le pot semnala nimic deosebit. Când a plecat de aici, totul era normal.

Paul îi descrie starea în care se afla Arthur; doctorul de garda pretindea ca n-ar fi fost nici un pericol sa astepte pâna a doua zi, dar el nu-i împartasea câtusi de pu-

tin parerea, numai un magar nu si-ar fi dat seama ca prietenului sau nu-i era deloc bine.

- Mi-e greu sa-mi contrazic un confrate, fara sa fi examinat eu însami radiografiile. Ce zice scannerul?

- N-au scanner! spuse Paul.

- Cum se numeste internul de garda? întreba Lauren.

- Un oarecare doctor Brisson, zise Paul.

- Patrick Brisson?

- Pe ecusonul lui scria "Pat"; el trebuie sa fie, îl cunoasteti?

- L-am cunoscut în anul patru de medicina si este, cu adevarat, un magar.

- Ce am de facut? o implora Paul.

- Eu n-am câtusi de putin dreptul de a interveni pe lângă el, dar pot încerca sa-l sun. Cu acordul lui Brisson, l-am putea transfera pe prietenul dumneavoastra si l-am examina la scanner chiar în noaptea asta. Al nostru functioneaza douazeci si patru de ore din douazeci si patru.

De ce n-ati venit imediat aici?

- E o poveste lunga si, acum, nu prea avem timp.

Paul îl zari pe intern intrând în ghereta lui Cybile; o

ruga pe Lauren sa ramâna la telefon si traversa în fuga holul. Cu sufletul la gura, se înfipse în fata lui Brisson si îi lipi telefonul de ureche.

- Pe dumneavoastra va cauta, zise el.

Brisson îl privi, uimit, si lua aparatul.

Schimbul de pareri dintre cei doi medici fu scurt.

Brisson o asculta pe Lauren si îi multumi pentru ajutorul pe care nu i-l ceruse. Situatia pacientului era sub control, ceea ce era departe de a fi cazul persoanei care îl însotea; acest om, care îl deranjase fara nici un rost, avea o anumita tendinta spre isterie. Fusese gata-gata sa cheme politia, ca sa i-l ia de pe cap.

Acum, ca o linistise pe Lauren, avea sa închida, încântat ca o auzise, dupa atâta ani, si sperând sa o revada la o cafea ori, de ce nu, la o cina. închise telefonul si îl baga în buzunar.

- Ce faceti? întreba Paul, trecând peste linia galbena.

- O sa va dau telefonul înapoi când o sa plecati de aici! spuse Brisson, cu un aer superior. Este interzis sa-l folositi în incinta spitalului. Probabil ca Cybile v-a spus deja.

Paul se protapi în fata medicului si îi taie calea.

- Bine, de acord, vi-l restitui, dar trebuie sa-mi promiteti ca, daca îl mai folositi, veti iesi în parcare! continua Brisson, mult mai puțin fudul.

- Ce a spus colega dumneavoastra? întreba Paul,' smulgându-si telefonul din mâna internului.

- Ca are încredere în mine, ceea ce, dupa cum se vede, nu e cazul tuturor.

Brisson arata cu degetul inscriptia care delimita zona; rezervata exclusiv personalului medical.

- Daca mai treceti o data peste aceasta linie de pe coridor, fie chiar si zece centimetri, Cybile o sa cheme politia si o sa va dau afara de aici. Sper ca am vorbit destul de clar.

si Brisson îi întoarse spatele, dupa care, se îndeparta pe culoar. Asistenta sefa Cybile dadu din umeri.

■ ■ *

Lauren îl internase pe ultimul ranit în încăierarea de la bar.

O asistenta stagiara o ruga sa vada înca un pacient Era de ajuns sa verificali tabelul garzilor - izbucni Lauren - ca sa observi ca garda ei lua sfârșit la ora doua Prin urmare, era imposibil ca persoana careia i se adre

sase tânara asistenta, pe la trei noaptea, sa mai fie Lauren. Emily Smith o privi, blocata.

- Bun, de acord, în ce boxa e bolnavul? întreba Lauren, urmând-o resemnata.

Un baietel cu febra mare se plângea ca îl doare urechea. Lauren îl examina si diagnostica o otita zdravana. îi scrise reteta si o ruga pe Betty sa-i arate tinerei stagiare cum sa aplice tratamentul adecvat. Istovita, pleca, în sfârșit, de la Serviciul de Urgente, fara sa mai stea sa-si scoata halatul.

În timp ce traversa parcare pustie, Lauren visa la o baie, la o plapuma si la o perna mare. Se uita la ceas: urmatoarea ei garda avea sa înceapa peste mai puțin de saisprezece ore; ar fi trebuit sa doarma de doua ori pe atât, ca sa reziste pâna la sfârșitul saptamânii.

Se aseza la volan si își puse centura. Masina o lua pe I'otrero Avenue si o coti pe Strada 23.

Lui Lauren îi placea sa conduca prin San Francisco în toiul noptii, când orasul calm i se asternea dinainte. Asfaltul defila sub rotile masinii. Deschise radioul si trecu în viteza a treia. Triumph-ul gonea sub bolta înstelata a unui magnific cer de vara.

Serviciul de canalizare a orasului repara conductele, la intersectia cu strada Mc Allister. Circulatia era blocata. seful de santier se apleca spre portiera Triumph-ului; echipa mai avea de lucrat doar câteva minute. Asta era o strada cu sens unic, Lauren se gândi sa faca marsarier, dar prezenta unei masini de politie, care supraveghea zona în care se lucra, o facu sa renunte.

Silueta Spitalului Misiunii San Pedro i se oglindea în retrovizor; cladirea era la doua strazi, în spatele ei.

soferul coborî prelata camionului municipal si se urca Jtn cabina. Pe partea vehiculului, un afis de la siguranta """"circulatiei îl punea în garda pe cetatean: "Este de ajuns "■> secunda de neatentie..."

Politistul îi facu semn lui Lauren ca putea trece, în sfârșit. Ea se strecura printre utilajele de santier, care paraseau centrul carosabilului, ca sa se alinieze de-a lungul trotuarului. Dar, la stop, Lauren schimba directia. De când erau interni pe lume, ea nu mai cunoscuse vreodata student mai plin de el ca Brisson.

Rezemat de geamul care dadea spre parcare pustie, Paul reflecta. Cu girofarurile stinse, o ambulanta pur-

tând sigla asezământului spitalicesc se opri pe amplasamentul rezervat masinilor de salvare, soferul coborî, închise portierele și intra în holul spitalului. După ce o salută pe asistenta de gardă, își agată legătura de chei într-un cui fixat pe peretele gheretei. Cybile îi dădu cheia unei săli de consultații; el îi mulțumi și se duse la culcare în boxa neocupată.

Paul contempla, pe geam, ambulanta. Alături de ea, se opri un Triumph verde.

El o recunoscuse imediat pe tânara femeie ce se îndreptă, cu pasul hotărât, spre usile automate de la Urgente. În mijlocul parcarii, ea se întoarse, își scoase halatul și îl arunca, ghemotoc, în portbagajul mașinii. După câteva clipe, intra în hol. Paul îi ieși în față.

- Doctor Kline, banuiesc. .

- Dumneavoastră m-ați sunat? M

- Da, cum v-ați dat seama? -M

- Sunteți singurul care așteaptă în hol. Dar dumne-voastră cum ați știut că sunt eu? #

încurcat, Paul își privea tinta bombeul pantofilor, s

- De două ore, mă rog de toți zeii din lume să-mi vină cineva în ajutor. Sunteți primul Mesia care s-a prezentat... V-am văzut când v-ați scos halatul în parcare.

- Brisson e pe aici? întreba Lauren.

- Nu e prea departe: pe undeva, pe la etaj.

- si prietenul dumneavoastra?

Paul îi arata prima boxa din spatele gheretei în care stătea asistenta.

- Haidem! zise Lauren, tragându-l dupa ea.

Dar Paul sovai; avusese o mica altercatie cu Brisson, iar acesta îi interzisese sa treaca peste linia galbena de la începutul culoarului si îl amenintase ca va chema politia sa-l dea afara. Se întreba daca, în caz de infractiune, Cybile ar executa sentinta. Lauren ofta; aceasta atitudine de "mic caporal", i se potrivea de minune internului cu care fusese colega în anul patru de facultate. îl îndemna pe Paul sa nu mai complice lucrurile, se va duce singura sa-l caute pe pacient, dându-se drept iubita lui.

- Pe mine ma vor lasa sa trec, îl asigura ea.

- încercati totusi sa-i spuneti pe nume, nu "pacient"; asta poate trezi banuieli.

Paul se temea ca Brisson nu va putea fi pacalit.

- Nu ne-am mai vazut de multi ani si, daca luam în consideratie cât timp petrece admirându-se, nu cred ca ar recunoaste nici chipul propriei sale mame.

Lauren se prezenta la ghereta lui Cybile. Asistenta de garda își puse cartea deoparte și ieși din cusca de sticlă. Zona din spatele ei nu era accesibilă decât personalului medical. Dar, în douăzeci de ani de meserie, capătase un fler infailibil: tânara pe care o conducea la boxa pacientului o fi fost, n-o fi fost iubita acestuia, dar medic era cu siguranță. Brisson n-avea cum să-o traga la răspundere.

Lauren intra în încăperea în care se odihnea Arthur. Ea îi urmări mișcările costii toracice. Respirația era lentă și regulată; culoarea pielii, normală. Sub pretextul că își ia iubitul de mână, îi controla pulsul. Inima pare să bata mai puțin iute decât la consultația anterioară, deși ritmul pulsului se accelerase sub degetele ei. Dacă reușea să-l scoată din acest impas, îi va face vrând-nevrând o electrocardiograma de control.

Se apropie de panoul luminos, unde erau atârâte radiografiile craniene. O întreba pe Cybile dacă, pe acel perete, erau "pozele" ce înfățișau creierul iubitului său.

Cybile o privi, gânditoare și își ridică ochii spre cer.

- Am să vă las cu "logodnicul" dumneavoastră; probabil aveți nevoie de puțină intimitate.

Lauren îi multumi din suflet.

Din prag, asistenta se întoarce și se uita din nou spre Lauren.

- Domnișoara doctor, puteți studia cliseele mai în-deaproape. Singurul lucru pe care vi-l sugerez e să vă încheiați consultația înainte să coboare din nou Brisson. Nu vreau să am neazuri. Acestea fiind zise, sper să fiți mai bună ca doctorita decât sunteți ca actriță.

Lauren îi auzi pașii îndepărtându-se pe culoar. Se apropie de panou, ca să studieze mai atent radiografiile. Brisson era și mai incapabil decât își imaginase ea. Un medic bun ar fi suspectat un epansament³ hemoragie în spatele craniului. Omul acesta de pe masă avea nevoie să fie operat cât mai repede; ea se temea că nu cumva creierul să aibă de suferit din cauza timpului pierdut. Pentru a-și confirma diagnosticul, trebuia să-l pună cât se poate de urgent la un scanner.

Cu mâinile în buzunare, Brisson intra în ghereta lui Cybile.

3 Epansament - acumulare de lichide în anumite țesuturi sau zone ale organismului. (N. t.)

- Țăla tot acolo e? se mira el, arătând spre Paul, care

statea pe un scaun la capatul celalalt al holului.

- Da, iar prietenul lui e tot în boxa, domnule doctor.

- S-a trezit?

- Nu, dar respira foarte bine, iar constantele vitale sunt stabile, tocmai i le-am controlat.

- Crezi ca e vreun risc de hematom intracranian? se interesa Brisson, cu o voce slaba.

Cybile își fosni hârtiile, ca sa nu întâlneasca privirea medicului: încrederea ei în specia umana se apropia de pragul-limita al tolerantei.

- Eu nu sunt decât o asistenta, mi-ati tot facut observatia asta, de când sunteti la noi, domnule doctor.

Brisson adopta de îndata o atitudine mai sigura.

- Nu fi insolenta! Pot sa te mut de aici când vreau eu! Tipul e doar nitel ametit, o sa-si revina. Mâine dimineata o sa-l punem la scanner, pentru orice eventualitate. Completeaza o fisa de transfer si cauta un aparat liber într-o clinica din cartier sau într-un centru de diagnostic. Spune-le ca doctorul Brisson în persoana doreste ca acest examen sa fie facut în cursul diminetii.

- Negresit, mormai Cybile.

In timp ce se îndrepta spre coridor, doctorul o auzi pe asistenta strigându-i ca îi permisese partenerei bolnavu-

lui sa-l viziteze în sala de consultatie.

- Nevasta-sa e aici? întreba Brisson, întorcându-se.

- Iubita lui!

- Nu tipa asa, Cybile, doar suntem într-un spital!

- Nu suntem decât noi, domnule doctor, zise Cybi-

le. Din fericire, mai murmură ea, de îndată ce Brisson se îndepărta.

Asistenta se întoarse în ghereta ei. Paul o fixa cu privirea; ea dadu din umeri. El auzi usa salii de consultatii

închizându-se în urma internului, sovai câteva clipe și se ridica, trecând cu un pas hotărât peste linia galbena.

Brisson i se înfatăsa tinerei femei asezate pe un taburet, alături de logodnicul ei.

- Buna, Lauren. Nu ne-am mai vazut de un car de ani

- Nu te-ai schimbat deloc, raspunse ea.

- Nici tu.

- De-a ce te joci cu acest pacient?

- Ce-ti pasa? Duci lipsa de clienti la Memorial?

- Ma aflu aici pentru ca acest om mi-a fost pacient aseara. stiu ca ti s-o fi parând derutant, dar unii dintre noi fac aceasta meserie de dragul medicinei.

- Vrei sa spui ca le e teama sa nu dea de vreo belea

pentru ca au subestimat starea clinica a unui ranit si l-au lasat sa plece asa din serviciul lor.

Tonul lui Lauren urca în asemenea masura, încât vocea i se auzi pe culoar.

- Te înseli, dar, dupa cum vad, asta nu e cea mai grava eroare de apreciere pe care ai facut-o în seara asta. Sunt aici pentru ca amicul acestui tip m-a chemat în ajutor si pentru ca mi-am dat seama, chiar si de la telefon, ca iar ai dat-o în bara cu diagnosticul.

- Pesemne ca vrei sa-mi ceri ceva, de esti asa de amabila!

- Nu vreau sa-ti cer absolut nimic, dar pot sa-ti dau un sfat! O sa sun la Memorial si o sa-i rog sa-mi trimita o ambulanta ca sa-l duc înapoi pe omul asta, care are probabil nevoie, cât se poate de iute, de o punctie intracraniana. Tu ma lasi sa intervin, iar eu, în schimb, te las sa-ti modifichi concluziile rezultate în urma consultatiei. O sa recomanzi tu însuti transferul, iar seful tau de serviciu o sa te felicite. Gândește-te: un pacient salvat n-are cum sa-i strice carierei tale.

Brisson înghiti galusca; se apropie de Lauren si îi lua din mâna radiografiile.

- Asta as fi facut, daca as fi considerat ca starea sanatatii lui justifica asemenea cheltuieli. Dar nu este cazul: se simte bine, iar mâine dimineata se va trezi cu o migrena strasnica. Pâna atunci, îti permit sa iesi din spitalul meu si sa te întorci într-al tau!

- Locul asta este, în cel mai bun caz, un dispensar, riposta Lauren.

Smulse o radiografie din mâinile lui Brisson si o agata de panoul luminos. Cliseul era facut din fata. Lauren delimita epifiza. Mica glanda ar fi trebuit sa se afle perfect "calare" pe linia mediana care separa cele doua emisfere ale creierului, dar, în aceasta imagine, pozitia ei era putin decalata. Ceea ce lasa loc supozitiei ca, asupra partii posterioare a creierului, era exercitata o presiune anormala.

- Nu esti în stare sa interpretezi aceasta anomalie? tipa ea.

- Nu-i decât un defect al cliseului. Aparatul portabil este de proasta calitate! raspunse Brisson, cu vocea unui baietel prins cu mâna în borcanul cu dulceata.

- Epifiza e decalata de la linia mediana si singura explicatie posibila este formarea unui hematocipital. încapatânarea ta o sa-l bage pe acest om în mor-

mânt, iar eu îți jur ca o să te fac să-ți para rău.

Brisson îți recapătă tupeul și, plin de el, înainta spre Lauren, obligând-o să se traga înapoi, spre usa boxei.

- O să trebuiască mai întâi să-ți justifici patrunderea abuzivă în acest loc și prezenta într-o sală de consultatii unde n-ai nici autoritate, nici legitimitate. În următoarele cinci minute îți voi suna pe gabori, ca să te pună pe fugă, doar dacă nu cumva preferi să mergem

unde va să luăm o cafea. În seara asta e liniște, pot lipsi câteva clipe.

Lauren îl măsura pe rezident cu privirea; buzele îi tremurau de furie. Sprijinit în bratul pus cu nonsalantă pe perete, deasupra umărului lui Lauren, Brisson își apropie fața de a ei. Ea îl împinse fără menajamente.

- Patrick, încă din facultate plesneai de poftă și de gelozie. Persoana care te-a decepționat cel mai rău în viața ești tu însuți; așa că te-ai hotărât să-ți faci pe ceilalți să plătească pentru asta. Dacă mai continui să-ți faci pe a ta, omul asta o să iasă de aici într-un scaun cu rotile, în cel mai bun caz.

Cu un gest brutal, Brisson o împinse spre ușă.

- Ia, valea de aici, până nu te arestez. Cara-te și

transmite-i complimentele mele lui Fernstein; spune-i ca, în ciuda judecatii lui atât de aspre, eu ma descurc foarte bine. Cât despre asta, spuse el, aratând spre Arthur, ramâne aici, e pacientul meu!

De furie, lui Brisson i se umflaseră venele. Lauren își recapătă calmul; compatimitor, își puse mâna pe umărul internului.

- Doamne, ce mila mi-e de cei din jurul tau! Te implor, Patrick, dacă mai ai în tine o urmă de omenie, rămâi burlac!

Paul intra brusc în încăpere, cu ochii rataciti de emoție. Brisson tresari.

- Oare am auzit bine când ati spus ca Arthur o sa rămâna paralizat?

Îl privi pe Brisson, cuprins de un chef nebun de a-l strânge cu adevărat de gât, când apară și asistenta Cybille. Ea se scuza fata de rezident, spunând ca a făcut tot ce a putut ca sa-l retina pe Paul, dar n-avusese atâta putere încât sa-l opreasca înainte de a intra pe culoar.

- De data asta, ati mers prea departe amândoi! Cybille, cheama-i imediat pe caralii! O sa depun o plângere.

Brisson jubila. Asistenta se apropie, scoase mâna din

buzunar si strecura ceva în palma lui Lauren. Tânara doctorita identifica imediat obiectul si înțelese intentia asistentei. îi multumi cu o privire complice si, fara sa stea la gânduri, înfipse seringa în gâtul lui Brisson si apasa l'c piston.

Rezidentul se uita la ea, uluit, se trase înapoi, încercând sa-si scoata acul din ceafa, dar era prea târziu, pentru ca pamântul îi fugea deja de sub picioare; Lauren facu un pas, ca sa-l prinda în timp ce cadea.

- Valium si Hypnovel! O sa faca o plimbare foaaar-te lunga! anunta Cybile, cât se poate de spasita.

Ajutata de Paul, Lauren îl lungi pe Brisson pe jos.

Din tavan, nu mai atârna un neon, ci un mic avion montat într-un carusel. De ce oare nu-l lasa tata sa urce în carlinga? Din cabina lui, stapânul caruselului sunase deja dintr-un clopotel, turul avea sa înceapa. Toti copiii se distrau, iar el trebuia sa ramâna acolo, jos, sa se joace în nisip. Pentru ca o gramada de nisip nu costa nimic. Un tur de treizeci de centi înseamna mult banet, oare cât ai de platit ca sa ajungi pâna-n stele?

Lauren baga sub capul lui Brisson cuvertura împaturita pe care i-o întinsese Cybile.

Femeia din fata mea e frumoasa, cu parul ei adunat într-o

coada de cal, cu pomtii ei proeminenti si cu ochii ei sclipitori.

Abia daca se uita la mine. Sa doresti nu e o crima. As vrea sa urce, cu mine, în avion, l-as lasa pe parintii mei în aceasta mediocritate care are darul sa-ifaca pe amândoi sa se simta în siguranta, îi urasc pe oamenii astia din jurul meu, care râd din nimic si se bucura pentru toate cele. E întuneric.

- Doarme? sopti Paul.

- Asa se pare, raspunse Lauren, luând pulsul lui Brisson.

- Acum, ce avem de facut?

- O sa doarma vreo jumatate de ora; pâna când se trezeste el, as vrea sa fac curatenie luna. O sa fie foarte prost dispus. Plecati toti trei de aici, îi îndemna Cybile.

- Eu ma duc sa-mi iau masina. O sa-l instalam pe prietenul dumitale în spate si o sa plecam în goana mare la Memorial, nu mai avem de pierdut nici o clipa.

si Lauren iese din încăpere. Asistenta puse în miscare patul în care zacea Arthur, iar Paul o ajuta sa-l împinga afara din sala de consultatie, având grija sa nu treaca peste degetele lui Brisson, care motaia pe jos. Rotilele scârtâiau pe linoleumul din hol. Deodata, Paul dadu drumul patului.

Lauren închise la loc portbagajul masinii Triumph si

îl vază, surprinsă, pe Paul, care traversa în fuga parcare. Ajuns în dreptul ei, îi strigă "vin acum" și își continuă sprintul. Ea își îmbracă halatul, privindu-l, perplexă, cum se îndepărtează.

- Paul, zău că nu e momentul...

După câteva clipe, o ambulanță opri în fața ei. Portiera de pe partea pasagerului se deschise și Paul, așezat pe locul șoferului, o întâmpină zâmbind cu gura până la urechi.

- Va duc?

- Dar știi să conduci genul asta de mașină? Întreba ea, urcând la bord.

- Sunt specialist!

Opriri în fața intrării. Cybille și Paul îl transbordară pe Arthur pe o brancardă, în spatele ambulantei.

- Tare aș fi vrut să vin și eu cu dumneavoastră, oftă Cybille, aplecând spre geamul lui Paul.

- Mulțumesc pentru tot, spuse el.

- Pentru nimic; o să-mi pierd eu slujba, însă rar mi s-a mai întâmplat să mă distrez așa ca acum. Dacă toate serile voastre sunt la fel de vesele, sunați-mă, o să am li mp liber berechet.

Paul scoase din buzunar legatura de chei si i-o înmâna asistentei.

- Am încuiat usa salii de consultatie, gândindu-ma ca tipul s-ar putea trezi ceva mai repede!

Cybile recupera cheile, cu zâmbetul pe buze, lovi usor portiera, asa cum plesnesti un cal peste crupa, ca sa-l îndemni s-o porneasca la drum.

Singura în mijlocul parcarii pustii, stând în fata patului cu rotile, Cybile vazu ambulanta cotind la coltul strazii. Asistenta se opri în fata usilor automate. La picioarele ei, un gratar metalic lasa sa se scurga apa de ploaie. I ,ua cheile pe care i le înapoiasa Paul si le lasa sa-i alunece din mâna.

- Cu masina mea, zise Lauren, toata treaba ar fi fost mai discreta.

- Mi-ati spus ca nu mai avem nici o clipa de pierdut! obiecta Paul, dând drumul girofarului de pe ambulanta.

Goneau cu viteza mare; daca toate mergeau bine, într-un sfertulet de ora aveau sa fie la Memorial Hospital.

- Ce noapte! exclama Lauren.

- Credeti ca Arthur o sa-si mai aminteasca ceva?

- Unele frânturi din momentele în care a fost lucid se vor lipi unele de altele. Dar nu pot garanta ca vor for-

ma toate o serie coerenta.

- Este periculos sa redestepti amintirile cuiva care a stat mult în coma?

- De ce sa fie periculos? întreba Lauren. Comele sunt urmarea unor traumatisme craniene. Creierul poate fi afectat sau nu. Uneori, se întâmpla ca unii pacienti sa ramâna în coma fara sa stim de ce. Medicina cunoaste înca prea putine cu privire la creier.

- Vorbiti despre creier ca despre carburatorul unei masini.

înveselita, Lauren se gândi la Triumph-ul ei, pe care îl abandonase în parcare, si se ruga sa nu dea peste Brisson, când se va duce sa-l recupereze. Tipul ala ar fi fost în stare sa si doarma în masina ei, pâna când s-ar fi întors sa si-o ia.

- Prin urmare, daca încercam sa stimulam memoria unui fost comatos, nu-l punem deloc în primejdie?

- Nu trebuie confundata amnezia cu coma, n-au nici o legatura. Se întâmpla foarte des ca un individ sa nu-si aminteasca evenimentele dinaintea socului care l-a facut sa-si piarda cunostinta. Dar, daca pierderea memoriei se întinde pe un interval mai mare, asta tine de un alt do-

meniu, care se numeste amnezie si care are propriile sale cauze.

În timp ce Paul cugeta, Lauren se întoarse sa-l urmareasca pe Arthur.

- Prietenul dumitale încă nu e în coma, e doar fara cunostinta.

- Credeti ca oamenii își pot aminti ceea ce s-a petrecut cât timp au fost în coma?

- Ca, de exemplu, de unele zgomote din jurul lor? Se întâmpla cam ca atunci când dormi, doar ca somnul e mult mai profund.

Paul se gândi de o mie de ori, înainte de a se hotărî sa-i puna întrebarea care îi ardea buzele.

- Dar, daca esti somnambul?

Lauren se uita la el, intrigata. Paul era superstitios si, în sinea lui, un glascior îi amintea ca făcuse un juramânt. Prietenul lui cel mai bun zacea, fara cunostinta, pe o targa, asa ca, în ciuda propriei sale vointe, renunta sa mai puna întrebări.

Lauren se întoarse iar spre Arthur. Respiratia acestuia era adâncă si regulată. Daca radiografiile craniului sau n-ar fi prevestit lucruri atât de rele, ai fi putut crede ca

doarme linistit.

- Arata destul de bine, spuse ea, asezându-se la loc.

- Oh, dar este un tip foarte bine, chiar daca uneori
ma sâcâie de dimineata pâna seara.

- Eu vorbeam despre sanatatea lui! Cine se uita la
voi, zice ca sunteti un cuplu vechi de când lumea.

- Suntem ca fratii, bombani Paul.

- N-ai vrut s-o anunti pe iubita lui? Ma rog, vreau
sa zic pe cea adevarata!

- Este celibatar si nici sa nu va gânditi sa ma între-
bati de ce!

- De ce?

- Are el un dar al lui, de a se vârî în situatii compli-
cate.

- Ca, de exemplu?

Paul o privi lung pe Lauren. Ce-i drept, zâmbetul din
ochii ei era unic.

- Lasati-o încurcata! zise el, clatinând din cap.

- Trebuie s-o luam la dreapta; pe aici, se fac niste lu-
crari, îi indica Lauren. De ce îmi pui toate întrebările as-
tea cu privire la coma?

- Doar asa!

- Cu ce te ocupi?

- Sunt arhitect.

- Ca si el?

- De unde stiti?

- Mi-a spus în dupa-amiaza asta.

- Ne-am facut împreuna un birou de arhitectura.

Aveti o memorie buna, daca va amintiti de meseria tuturor pacientilor dumneavoastra.

- Sa fii arhitect e o profesie frumoasa, murmura Lauren.

- Depinde de clienti.

- si la noi e cam la fel, zise ea, râzând.

Ambulanta se apropia de spital. Paul trase putin si-rena si se prezenta la rampa rezervata salvarilor. Gardianul ridica bariera.

- Ador sa încalc legea! jubila el.

- Opreste sub copertina si mai claxoneaza nitel.

Brancardierii vor iesi sa-l ia pe prietenul dumitale.

- Ce lux!

- E doar un spital.

El opri masina în locul indicat de Lauren. Doi brancardieri se si repezisera în întâmpinarea lor.

- Eu ma duc cu ei, spuse Lauren. Dumneata du-

sa parchezi. Ne întâlnim mai târziu, în sala de asteptar

- Multumesc pentru tot ce ati facut, zise Paul.

Ea deschise portiera si coborî din masina.

- Ai avut pe cineva apropiat în coma?

Paul o fixa cu privirea.

- Chiar foarte apropiat! raspunse el.

Lauren însoti brancarda si intra cu ea la Urgente.

- Orice s-ar spune, voi doi aveti un fel foarte ciud
de a va întâlni. Sunteti facuti sa va înțelegeti! murmur
Paul, privind cum Lauren se îndeparta pe hol.

10

otilele brancardei se învârteau atât de iute,
încât le tremura butucul; Lauren si Betty își
croiau drumul pe culoarele aglomerate ale
Serviciului de Urgente. Ocolira la timp un dulap de medi-
camente, ca si întâlnirea - ce parea sa fie deosebit de pe-
riculoasa -, la un viraj, cu o echipa de brancardieri care
venea din fata. Pe tavan, neoele pareau o lunga linie
continua, de culoare laptoasa. In departare, rasuna clopo-
telul ascensorului. Lauren urla catre cei dinauntru s-o as-
tepte, își accelera si mai tare cursa, iar Betty o ajuta din ras-
puteri sa mentina targa în linie dreapta. Un intern de la

ORL, care tinea de usile cabinei, le ajuta sa se strecoare între celelalte doua paturi care urcau spre salile de operatii.

- Scanner! găfâi Lauren, în timp ce cabina urca.

O asistenta apasa pe butonul de la cinci. Goana începu din nou, nebuneste, de pe un coridor pe altul, iar usile palierelor zburau din calea lor. Unitatea de imagistica medicala se vedea, în sfârșit. Cu sufletul la gura, Lauren si Betty își adunara ultimele puteri.

- Sunt doctorita Kline, am anuntat ca venim; am nevoie imediat de un scanner cranian.

- Va asteptam, raspunse Lucie; aveti dosarul pacientului?

Hârtogaria n-avea decât sa astepte. Lauren împin brancarda în sala în care se faceau investigatiile. Din cabina lui de control, izolata de scanner, doctorul Bern pleca asupra microfonului.

- Ce cautam?

- O posibila hemoragie în lobul occipital. Am nevoie de o serie de clisee preoperatorii, pentru o punctie intracraniana.

- Intentionati sa interveniti în noaptea asta? întreb Bern, surprins.

- In mai putin de o ora, daca izbutesc sa adun echip

- Fernstein a fost anuntat?

- înca nu, murmura Lauren.

- Dar aveti aprobarea lui prealabila pentru aces

scanari de urgenta?

- Evident, minti Lauren.

Ajutata de Betty, îl instala pe Arthur pe masa de terapie si îi prinse capul în curelele suportului prevazut anume. Betty injecta solutia iodata, în timp ce operatorul începea demersurile operatiunii, de la terminalul sau. Cu un fosnet abia auzit, masa înainta spre centrul tunelului. Aparatul Statif își efectua primele rotatii, în timp ce coroana de detectori se învârtea în jurul capului lui Arthur. Razele X captate erau transmise unui centru de informatii, care alcatuia, pe sectiuni, imaginea creierului.

Primele imagini aparusera deja pe cele doua ecrane operatorului. Ele confirmau diagnosticul lui Lauren si infirmau pe al lui Brisson. Arthur trebuia operat imediat. Ruptura venei afectate trebuia suturata cât mai repede iar hematumul din cavitatea craniana trebuia redus.

- Dupa parerea ta, care este potentialul de recuperare? își întreba Lauren colegul, vorbind în microfonul din

sala scannerului.

- Tu esti specialistă în neurochirurgie! Dar, dacă vrei prognosticul meu, as spune că, dacă interveniți până într-o ora, totul este încă posibil. Nu vad leziuni majore, omul respira bine, centrii neuro-functionali par neatinsi, așa că poate scapa teafar.

Radiologul îi face semn lui Lauren să vină în cabina lui. Îi arată cu degetul un punct de pe creier.

- As vrea să te uiti mai îndeaproape la această secțiune, zise el. Cred că, aici, avem o mică malformație ciudată. O să-i completez examenul și cu un RMN. O să-ți trimit imaginile prin Dicom4 și o să le recuperezi direct pe neuronavigator. Aproape că ai putea lăsa robotul să opereze în locul tău.

- Mulțumesc pentru tot.

- În noaptea asta a fost liniște, iar vizitele tale îmi fac întotdeauna plăcere.

Un sfert de ora mai târziu, Lauren părăsi departamentul de imagistică medicală, ducându-l pe Arthur la ultimul etaj al spitalului. Betty se despartă de ea în fața liftului: trebuia să se întoarcă la Urgente. De acolo, urma să facă tot ce-i stătea în putință pentru a aduna, în cel mai scurt timp, echipa de chirurși.

Blocul operator era în bezna; pe perete, ceasul fosforescent arata ora trei și patruzeci de minute.

Lauren încerca să-l instaleze pe Arthur pe masa de operație, însă fără nici un ajutor treaba era anevoioasă. Se saturase de viața asta, de orele astea, se saturase să fie me-

4 Dicom - server informatic. (N. a.)

reu la dispoziția tuturor, în timp ce, pentru ea, nu se găsea niciodată nimeni. Pagerul o chema la ordine; se repezi către telefonul de perete. Betty ridică imediat receptorul.

- Am reușit să dau de Norma; nici nu i-a venit să creadă. Are ea grija să-l găsească pe Fernstein.

- Crezi că o să-i ia mult timp?

- Cât să ajungă din bucatărie în dormitor. Dacă apartamentul lui Fernstein e așa de mic pe cât se spune, o să-i ia cinci secunde!

- Vrei să zici că Norma și Fernstein...?

- Mi-ai cerut să ti-l găsesc în toiul nopții? S-a făcut! Și i-am lăsat vorba să te sune pe tine direct, că eu am timpanele fragile. Te las, caut un anestezist.

- Crezi că Fernstein o să vina?

- Cred că e deja pe drum, că doar ești febletea lui!

Pare-se că ești singura care nu vrea să-și dea seama de

chestia asta!

Betty închise telefonul și căuta în agenda personală telefonul unui medic reanimator care stătea nu departe de spital și căruia avea să-i strice noaptea. Lauren puse receptorul jos cu mătăneala. Îl privi pe Arthur, întins pe targă și cufundat într-un somn înșelător.

Auzi pași în spatele ei. Paul se apropie de pat și lua mâna lui Arthur.

- Credeți că o să scape? întrebă el cu o voce temătoare.

- Fac tot ce-mi stă în putere, dar, singură, nu pot prea multe. Aștept artileria grea și mă simt obosită.

- Nu știu cum să vă mulțumesc, murmură Paul. El este singurul lucru mai presus de mijloacele mele, pe care mi l-am îngăduit vreodată.

Cum Lauren tăcea, Paul adăuga că nu-și putea permite să-l piardă.

Lauren îl privi tinta.

- Vino să mă ajuti, fiecare minut contează!

Îl trase pe Paul în sala de pregătire, deschise dulapul central și lua două bluze verzi.

- întinde bratele, spuse ea.

îi înnodea la spate cordonul tunicii si îi puse o calota pe cap. Ducându-l spre chiuveta, îi arata cum sa-si spele mâinile si îl ajuta sa-si puna o pereche de manusi sterile, în timp ce Lauren se îmbraca, Paul se contempla într-o oglinda. Se gasea foarte elegant în costum de chirurg. Daca n-ar fi avut o nemarginita groaza de sânge, medicina i-ar fi convenit de minune.

Paul o ajuta pe Lauren sa se pregateasca si, dupa ce își pusera amândoi combinezoanele, o urma în interiorul blocului operator. El, care era mândru de înalta tehnicitate a echipamentului din biroul sau de arhitectura, era fermecat de multitudinea aparatelor electronice. Se apropie de neuronavigator, sa-i mângâie tastatura.

- Nu te atinge de el! tipa Lauren.

- Nu faceam decât sa ma uit.

- Uita-te cu ochii, nu cu mâinile! N-ai dreptul sa fii aici. Daca ma vede Fernstein cu dumneata, în sala asta, o sa ma învârtesc de...

- ... doua ore bune, de frecat ridichea, continua vocea batrânului profesor, care iese dintr-un difuzor. Esti hotarâta sa-ti sabotezi cariera si sa-mi periclitezi pensio-narea, ori faci chestiile astea pur si simplu din inconstienta?

Lauren se întoarse. Din sasu de pregatire, aflat de partea cealalta a peretelui de sticla, Fernstein o privea tinta.

- Dumneavoastra sunteti cel care m-a pus sa fac juramântul lui Hipocrate; eu îmi respect angajamentul si nimic mai mult! raspunse Lauren în interfon.

Fernstein se pleca asupra consolei si apasa pe butonul microfonului, pentru a intra în legatura cu acel "medic" pe care nu-l cunostea.

- Am pus-o sa jure ca îsi va dona corpul cercetarii medicale. Cred ca, atunci când generatiile urmatoare îi vor studia creierul, stiinta va face un mare progres în în-telegerea fenomenului încapatânarii.

- Nu te teme: de când mi-a salvat viata, pe masa de operatie, ma considera propria sa creatie! riposta Lauren, adresându-i-se lui Paul si ignorându-l total pe Fernstein.

Ea lua dintr-un sertar un brici steril si o foarfeca, taie camasa lui Arthur si arunca fâsiile la cos. Paul nu-si putu stapâni un zâmbet, vazând-o cum debaraseaza torsul lui Arthur de orice pilozitate.

- Tunsoarea asta o sa-i placa la nebunie, când se va trezi! spuse el.

Lauren îi fixa lui Arthur niste electrozi la încheieturile mâinilor, la glezne si în sapte puncte, de jur împrejurul inimii. Lega firele electrice la electrocardiograf si verifica buna functionare a aparatului. Pe ecranul luminescent, de culoare verde, aparu afisat un traseu lent si regulat.

- Am ajuns jucaria lui însufletita! Ma ia la rost daca lucrez prea multe ore, ma ia la rost daca nu sunt la etajul care trebuie si în clipa care trebuie, ma ia la rost daca nu tratam destui pacienti la Urgente, ma ia la rost daca sosesc prea repede în parcare, ma ia la rost pâna si pentru ca am o mina obosita! în ziua în care o sa-i studiez creierul, medicina va face un mare progres în înțelegerea "machismului" la doctori!

Stânjenit, Paul tusi usor. Fernstein o chema pe Lauren la el.

- Sunt în mediu sterilizat, protesta ea. stiu deja ce vreti sa-mi spuneti!

- Crezi ca m-am sculat în toiul noptii doar pentru placerea de a-ti trage o sapuneala? As vrea sa discutam despre protocolul operator. Grabeste-te, e un ordin!

Lauren trase de manusi, facându-le sa plescaie si iesi

din blocul operator, în care îl lasa doar pe Paul, sa-i tina tovarasie lui Arthur.

- Cine este reanimatorul? întreba ea, când usa sasu-
lui aluneca pe sina.

- Credeam ca e acest medic, cu care stateai dumnea-
ta de vorba!

- Nu, nu e el, murmura Lauren, privind-si vârful
pantofilor.

- Se va ocupa Norma de chestia asta, ajunge si ea în
câteva minute. Bun, ai reusit sa formezi o echipa în pu-
terea noptii. Spune-mi ca nu e vorba de o apendicita.

Trasaturile lui Lauren se destinsera; își puse mâna pe
umarul batrânului ei profesor.

- Punctie intracraniana si reducere a unui hematom
subdural.

- Când au început primele sângerari?

- La orele nouasprezece, cu o probabila crestere a in-
tensitatii spre orele douazeci si unu, ca urmare a absorb-
ției unei puternice doze de aspirina.

Fernstein se uita la ceas; erau orele patru dimineata.

- Care este prognosticul în privinta recuperarii?

- Operatorul de la scanner este optimist.

- Eu nu ti-am cerut parerea lui, ci pe a dumitale!

- Sincer vorbind, nu stiu, dar instinctul îmi spune ca merita sa va scol din somn.

- Atunci, daca n-o sa-l scoatem teafar din beleaua asta, o sa-ti trag la raspundere instinctul. Unde sunt filmele?

- Deja introduse în neuronavigator. Perimetrul câmpului operator a fost stabilit, l-am trimis prin Dicom. Am pus ecograful în functiune si am initiat protocolul operator.

- Bun. Ar trebui sa putem opera într-un sfert de ora. O sa rezisti? o întreba profesorul, în timp ce își punea halatul.

- Precizati întrebarea! îl lua în zeflema Lauren, care îi înnodea cordonul la spate.

- Vorbesc despre oboseala dumatiale!

- Aveti o obsesie! se otarî ea, luând din dulap o noua pereche de manusi sterile.

- Daca as conduce o companie aeriana, mi-as face griji pentru vigilenta pilotilor mei.

- Nu va faceti, eu sunt cu picioarele pe pamânt.

- Prin urmare, cine e chirurgul din sala de operatii?

Nu-l recunosc asa, cu calota pe cap, zise Fernstein, spalându-se pe mâini.

- E o poveste lunga, raspunse Lauren, încurcata. O sa plece, a venit doar sa ma ajute.

- Ce specialitate are? In seara asta, nu suntem prea multi, asa ca orice ajutor e binevenit!

- Psihiatru!

Fernstein ramase blocat. Norma intra în sala de pregatire, îl ajuta pe profesor sa-si puna manusile si îi aranja restul tinutei. Asistenta îl privi pe batrânul profesor, mândra de eleganta lui. Fernstein se apleca spre urechea elevei sale si murmura:

- Ea crede ca, de când am îmbatrânit, seamana cu Sean Connery.

si Lauren îi zari zâmbetul, care înflorea sub masca de chirurg.

Doctorul Lorenzo Granelli, reputat reanimator, își facu o intrare zgomotoasa. Instalat de douazeci de ani în California, titular de catedra la centrul spitalicesc universitar, nu se dezbarase niciodata de acel accent elegant si luminos, care îi sublinia originile venetiene.

- Prin urmare? exclama el, cu bratele larg deschise. Ce poate fi atât de urgent încât nu mai sufera amânare?

Echipa intra în blocul operator. Spre marea uimire a lui Paul, toti îl salutara, spunându-i "domnule doctor". Lauren îi facu semn din ochi, cu toata fermitatea, sa iasa

din sala, dar, în timp ce Paul se îndrepta spre usa sasului, anestezistul îl ruga sa-l ajute sa instaleze punga de perfuzie. Granelli se holba, perplex, la picaturile de sudoare care izvorau de calota lui Paul.

- Scumpe colega, degetelul meu cel mic îmi spune ca ti s-a facut cald înca de pe acum.

Paul raspunse dând din cap si agata, tremurând, punga cu plasma de stativ. Cât despre Lauren, expunea cu rapiditate situatia, în fata întregii echipe. Le prezenta, pe ecranul computerului, sectiunile obtinute la scanner.

- Am sa cer o noua ecografie, dupa ce vom micsora presiunea intracraniana.

Fernstein își întoarse privirea de la ecran si se apropie de pacient. Descoperind chipul lui Arthur, se trase înapoi cu un pas si multumi Cerului ca masca pe care o purta îi ascundea fata.

- Totul e în ordine? îl întreba Norma, care simtise tulburarea profesorului.

Fernstein se îndeparta de masa de operatie.

- Cum a ajuns acest tânar la noi?

- E o poveste care vi se va parea greu de crezut, raspunse Lauren, cu un glas abia auzit.

- Vom avea tot timpul s-o ascultam, insista profeso-

rul, luând loc în spatele neuronavigatorului.

Lauren explica traseul haotic care îl adusese pe Arthur, pentru a doua oara, la Serviciul de Urgente din

Memorial Hospital și îl scapase din mâinile nenorocite ale lui Brisson.

- De ce nu l-ai supus unui examen neurologic mai aprofundat când l-ai consultat prima dată? întreba Feinstein, verificând bunul mers al aparatului.

- Nu avusese un traumatism cranian, nu avusese nici o pierdere de cunoștință, bilanțul neuromotor era satisfactor. Știi că avem ordinul de a limita examenele costisitoare, care nu sunt neapărat necesare...

- Dumneata n-ai respectat niciodată ordinele; nu-mi spune că te-ai hotărât să te supui tocmai azi, pentru prima dată. Asta chiar că ar fi un ghinion! ;>f

- N-aveam nici un motiv de îngrijorare! s

- și Brisson... ^

- Fidel știi, riposta Lauren. ^

- și te-ai lăsat să-și iei pacientul? t,

- Nu tocmai...

Paul se prefăcu că îl apuca tusea. Toată echipa de chirurgie se uita la el. Granelli își părăsi postul și veni să-l

bata pe spate.

- Esti sigur ca te simti bine, scumpe confrate?

Paul îl liniști pe anestezist, făcând un semn cu capul, și se îndepărta de el.

- Iată o noutate excelentă! exclamă Granelli. Acum, între noi fie vorba, dacă ai putea evita să umpli această încăpere cu bacilii duminale, corpul medical, din care fac și eu parte, ți-ar fi nespus de recunoscător. Vorbesc în numele scumpului nostru pacient, care suferă de pe acum la ideea că te-ai putea apropia de el.

Paul avea impresia că, în picioarele lui, își stabilise domiciliul o întreagă colonie de furnici; se apropie de Lauren și îi murmură, rugător, la ureche:

- Scoateți-mă de aici până nu începe operația, ca nu suport să văd sânge!

- Am să fac tot ce-mi sta în putință, șopti tânărul doctorita.

- Când sunteți amândoi, la un loc, viața mea se transformă într-un calvar. Dacă ați putea încerca, să vă întâlniți și voi, într-o bună zi, ca toată lumea, aș fi foarte mulțumit.

- Ce tot spui? îl întreba, uimită, Lauren.

- Las' ca stiu eu ce spun! Scoateti-ma de aici pâna nu dau ochii peste cap.

Lauren se îndeparta de Paul.

- Sunteti pregatit? îl întreba ea pe Granelli.

- Mai pregatit de atâta e aproape cu neputinta, scumpa mea; astept semnalul, raspuse anesteziatul.

- Mai stai câteva clipe, îi spuse Fernstein.

Norma puse câmpul operator peste capul lui Arthur.

Chipul lui disparu sub pânza verde.

Fernstein voi sa mai verifice o ultima oara filmele; se întoarse spre panoul retro luminat, dar acesta nu arata nici o imagine. Ochii lui aruncara fulgere înspre Lauren.

- Au ramas de cealalta parte a peretelui de sticla, îmi pare foarte rau.

Lauren iese din sala, ca sa caute plansele RMN. Usa blocului operator se închise, în timp ce Norma îl linistea pe Fernstein, cu un zâmbet complice.

- Asta e ceva inadmisibil, zise el, apucând mânerle neuronavigatorului. Ne scoala în toiul noptii, nimeni nu stie despre ce fel de interventie este vorba, abia daca avem ragazul sa ne pregatim! Totusi, în spitalul asta exista un minimum de proceduri, ce se impune a fi respectat!

- Dar, scumpe colega, exclama Granelli, talentul exprima deseori în spontaneitatea de care dai dovă când ai de-a face cu neprevazutul.

Toate fetele se întoarseră spre anestezist. Granelli ușor.

- În fine, cam așa ceva! Nu?

Usile salii de pregătire, în care Lauren aduna ultimele rezultate ale analizelor, se deschisera brusc. Un politist în uniformă îl preceda pe un inspector de poliție. Lauren îl recunoscuse de îndată pe medicul în halat, care arăta cu degetul.

- Ea e, arestați-o imediat!

- Cum ați ajuns dumneavoastră aici? îl întreba Lauren, uluită, pe politist.

- Se pare că era vorba de o urgență, l-am adus cu noi pe dumnealui, ca să ne îndrume, răspunse inspectorul, arătându-l pe Brisson.

- Am venit ca să vă asist pe dumneavoastră, când o veți aresta sub acuzația de tentativă de asasinat, sechestrarea unui medic în exercitiul funcțiunii, rapirea unui pacient și furtul unei ambulante!

- Doamnă doctor, permiteți-mi să-mi fac meseria,

continua inspectorul Erik Brame, adresându-i-se lui Brisson.

O întreba pe Lauren dacă își recunostea faptele. Ea respira adânc și jura că acționase astfel numai și numai în interesul raniului. Era un caz de legitima apărare...

Inspectorului Brame îi pareea nespuse de rău, dar nu avea el caderea de a judeca faptele. El nu putea decât să-i pună catusele.

- Este neapărat necesar? îl întreba, rugătoare, Lauren.

- Așa spune legea! jubila Brisson. !

V

Te voi revedea 141

- Mai am o pereche de catuse. Dacă mai vorbiți încă o dată în locul meu, spuse inspectorul, va ridic pentru uzurparea funcției de agent al forței publice!

- Există un asemenea delict? îl întreba internul.

- Vreți să verificați? răspuse Brame, pe un ton ferm.

Brisson se trase înapoi cu un pas, lăsându-l pe polițist să-și continue interogatoriul.

- Ce ați făcut cu ambulanța?

- Este în parcare. Aș fi dus-o înapoi în zori.

Difuzorul hârâi. Lauren și politistul se întoarseră și îl vazura pe Fernstein, care li se adresa din sala de operație.

- Îmi puteți spune ce se întâmplă?

Obrajii tinerei doctorite se facuseră ca para focului.

Ha se apleca spre pupitru, cu spatele gârbovit, și apăsa pe tasta interfonului.

- Scuzati-mă, murmură ea, îmi pare nespuse de rău.

- Oare această imixtiune a poliției are vreo legătură cu pacientul de pe această masă?

- Oarecum, mărturisă Lauren.

Granelli se apropie de peretele de sticlă.

- E vorba de un bandit? Întreba el, aproape căzut în extaz.

- Nu, răspuse Lauren. Totul este din vina mea, sunt foarte jenată.

- Nu fi jenată, răspuse anestezistul; când eram de vârstă dumitale, eu însumi am făcut vreo două-trei societăți, în urma cărora mi-am petrecut câteva seri în compania carabinierilor. De altfel, costumele lor sunt mult mai elegante decât ale poliției voastre.

Elanul reanimatorului fu tăiat de inspectorul Brame, care se apropie de microfon.

- Ea a furat o ambulanță și l-a răpit pe acest pacient,

din alt spital.

- Singura? exclama anestezistul, în culmea încântării. Dar fata asta e nemaipomenita!

- A avut un complice, sufla Brisson. Sunt sigur ca e în hol, trebuie sa-l ridicati si pe el.

Fernstein si Norma se întoarsera spre singurul medic care înca nu se prezentase, dar, spre marea lor surpriza, acesta disparuse. Ghemuit în compartimentul de sub masa de operatie, Paul nu înțelegea cum de i se transformase seara într-un asemenea cosmar. Cu câteva ore în urma, era un barbat fericit si senin, care cina în compania unei femei încântatoare.

Fernstein se apropie de peretele de sticla si o întreba pe Lauren cum de savârsise o fapta atât de stupida. Eleva lui si ridica fruntea si îl privi cu ochii plini de tristete.

- Brisson l-ar fi omorât.

- Buna seara, domnule profesor, spuse tânarul intern, încântat. Vreau sa-mi recuperez imediat pacientul! Va interzic sa începeti aceasta interventie; o sa-l iau cu mine.

- Ma cam îndoiesc, obiecta, furios, Fernstein.

- Domnule profesor, va invit sa-l lasati pe doctorul

Brisson sa se ocupe de pacient, spuse inspectorul de politie, încurcat.

Granelli se duse tiptil pâna la masa de operatie, verifica starea lui Arthur si îi debransa un electrod de la mâna. Imediat, se facu auzita alarma electrocardiografului. Granelli ridica bratele spre cer.

- Poftim! Noi vorbim si iar vorbim, în vreme ce acestui tânar i se face tot mai rau. Cred ca ar fi timpul sa-l operam, doar daca nu cumva își va asuma responsabilitatea, pentru agravarea inevitabila a starii bolnavului, acest domn care ne tot bate la cap. În orice caz, aneste-

zia a început deja, asa ca pacientul nu mai este transportabil! încheie el, triumfator.

Masca de pe fata Normei nu-i putea ascunde zâmbetul. Brisson, turbat de furie, îndrepta un deget acuzator spre Fernstein.

- O sa mi-o platiti cu totii!

- Cred ca noi înca nu ne-am încheiat socotelile, tinerel! Acum, plecati de aici si lasati-ne sa ne vedem de treaba! ordona profesorul si se întoarse, fara sa mai arunce vreo privire spre Lauren.

Inspectorul Brame își puse în buzunar catusele și o lua pe tânara doctorita de brat. Brisson se ținu după ei.

- Cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem spune, vorbi iar Granelli, punând din nou electrodul la încheietura lui Arthur, e că seara asta e foarte originală.

Zumzetul aparatelor acoperi tăcerea care se instala în sala de operații. Lichidul anesteziant coborî în josul tubului de perfuzie și intra în venele lui Arthur. Granelli verifică saturația cu gaze a sângelui și îi făcu semn lui Fernstein că intervenția putea, în sfârșit, să înceapă.

*

Lauren lua loc în mașina inspectorului Erik Brame. Brisson se urcase în mașina politistului în uniformă. La intersecția cu California Street, cele două vehicule se despartiră. Brisson se întorcea să-și sfârșească garda, la San Pedro. A doua zi, de dimineață, urma să vină la poliție, ca să-și semneze plângerea.

- Chiar era în pericol? întrebă inspectorul.

- Continua să fie, răspuse Lauren, de pe bancheta din spate.

- Și Brisson acesta are vreun amestec?

- Nu l-a aruncat el în vitrina, dar putem spune că in-

competenta lui i-a agravat starea.

- Asadar, dumneavoastra i-ati salvat viata?

- Când m-ati arestat, tocmai ma pregateam sa-l operez.

- si faceti genul acesta de chestii pentru toti pacientii dumneavoastra?

- Da si nu. În fine, daca va referiti la încercarea de a-i salva, da; dar, daca va gânditi la rapirea dintr-un alt spital, nu.

- si v-ati asumat toate aceste riscuri pentru un necunoscut? continua inspectorul. Trebuie sa va spun ca ma uluiti.

- Dar dumneavoastra? Nu riscati în fiecare zi pentru niste necunoscuti?

- Ba da, dar eu sunt politist.

- Iar eu, medic... *

Masina intra în Chinatown. Lauren îl ruga pe ofiter sa deschida geamul. Nu era chiar o chestie reglementara, dar el accepta. In seara asta, i se facuse lehamite de regulament.

- Tipul asta îmi era foarte antipatic, dar n-aveam încotro, ma înțelegeti?

Lauren nu-i raspunse. Cu capul plecat spre fereastra,

tragea în piept aerul marin, care ajunsese pâna în cartie-i
rele de est ale orasului.

- Acest loc îmi place mai mult decât va puteti închi-
pui, spuse ea.

- În alte împrejurari, v-as fi dus sa gustati cea mai
buna rata lacuita din lume.

- La fratii Tang?

- Cunoasteti localul?

- Este cârciuma mea preferata, în fine, era, fiindca,
de doi ani, n-am mai avut timp sa pun piciorul acolo.

- Sunteti îngrijorata?

- As fi preferat sa fiu în sala de operatii, dar Fern-
stein este cel mai bun neurochirurg din acest oras, asa ca
n-ar trebui sa-mi fac griji.

- Ati reusit vreodata sa raspundeti la o întrebare
doar cu da sau nu?

Ea zâmbi.

- Da!

Masina se opri în parcare a sectiei de politie 7. Inspec-
torul Brame o ajuta pe Lauren sa coboare din vehicul.
Când intrara în comisariat, i-o încredinta pe pasagera
ofiterului de serviciu.

Nathaliei nu-i placea sa-si petreaca noaptea departe de barbatul ei, dar orele dintre miezul noptii si sase dimineata contau dublu. Mai avea trei luni, dupa care, iesea si ea la pensie. Caraliul ei batrân si ursuz îi fagadui-se ca o s-o duca în calatoria aia mare, la care visa de atâ-tia ani. La sfârșitul toamnei, își vor lua zborul spre Europa. Vor vizita Parisul, si ea îl va saruta sub Turnul Eiffel, apoi vor pleca la Venetia, pentru a se uni, în sfârșit, în fata lui Dumnezeu. În iubire, rabdarea are virtutile ei. Nu planuiau nici o ceremonie: pur si simplu aveau sa intre într-o capela micuta, asa cum gaseai cu zecile în oras.

Nathalia se duse în sala de interogatorii, pentru a stabili identitatea lui Lauren Kline, o doctorita interna, cu specialitatea neurochirurgie, care furase o ambulanta si rapise un pacient dintr-un spital.

11

Nathalia își puse carnetul de însemnari pe masa.

- în meseria mea, am vazut multe lucruri originale, dar dumneavoastra ati batut recordul, zise ea, luând cafetiera de pe resou.

Se uita lung la Lauren. În treizeci de ani de profesie,

luase parte la un mare numar de interogatorii si îsi putea da seama cât de sincera era o persoana arestata, într-un timp mai scurt decât avusese nevoie aceasta pentru a-si comite delictul. Tânara interna se hotarâse sa coopereze; cu exceptia complicitatii lui Paul, nu avea nimic de ascuns. îsi asuma faptele. Daca s-ar fi aflat din nou într-o situatie identica, ar fi adoptat aceeasi atitudine.

Trecuse o jumatate de ora. Lauren povestea, Nathalie o asculta, turnând din când în când alte cafele.

- N-ati notat nici un cuvânt din depozitia mea, îi spuse Lauren.

- Nu sunt aici pentru asta. O sa vina un inspector mâine dimineata. Va recomand ca, înainte de a povesti altcuiva ceea ce mi-ati spus mie, sa asteptati sosirea unui avocat. Pacientul dumneavoastra are vreo sansa sa scape?

- Nu se poate sti decât la sfârșitul interventiei. De ce?

Nathalia se gândea ca, daca Lauren îi salvase cu adevarat viata acelui om, probabil ca asta i-ar face pe administratorii de la Mission San Pablo sa renunte la intentia de a se mai constitui ca parte civila.

- Nu exista nici o posibilitate sa ma lasati sa ies cât dureaza operatia? Va jur ca, mâine dimineata, m-as prezenta din nou aici.

- Mai întâi, va trebui sa vi se fixeze cautiunea. In cel mai bun caz, judecatorul va va primi în cursul dupa-amiezii. Dar poate ca, între timp, colegul dumneavoastra își va retrage plângerea.

- Nu va bazati pe asta. Daca n-a putut pune mâna pe mine când eram la facultate, o sa-si ia revansa acum.

- Va cunoasteti?

- A trebuit sa-l suport ca vecin de banca în anul patru.

- si ocupa cam prea mult loc?

- în ziua în care si-a pus mâinile pe coapsa mea, l-am facut sa-si ia gândul într-un mod cam lipsit de menajamente.

- si altceva?

- Pot sa va povestesc asta fara sa fie de fata avocatul meu? i-o întoarse Lauren, înveselita. L-am plesnit în toiul cursului de biologie moleculara, de a rasunat palma în tot amfiteatrul.

- îmi amintesc ca, la Academia de Politie, i-am pus catuse unui tânar inspector, care a avut tupeul sa ma sa-

rute pe nepusa masa. A petrecut o noapte foarte neplacuta, agatat de portiera masinii.

- si l-ati mai întâlnit vreodata?

- în curând ne vom casatori.

Nathalie îi ceru scuze lui Lauren, dar regulamentul o obliga s-o închida. Lauren privi celula cu grilaj, din fundul salii de interogatorii.

- în seara asta, e liniste! continua Nathalia. O sa las celula deschisa. Daca auziti pasi, închideti-va singura usa, altfel voi avea neplaceri. Aveti cafea în sertarul de sub resou si cesti în dulapior. Sa nu faceti vreo prostie.

Lauren îi multumi. Nathalia parasi încaperea si se întoarse în biroul ei. Lua registrul de noapte, pentru a nota datele tinerei arestate si aduse la sediul sectiei 7, la orele patru si treizeci si cinci de minute.

■ %

- Cât e ceasul? întreba Fernstein.

- Sunteti obosit? se interesa Norma.

- Nu vad de ce as fi, n-am fost trezit decât în toiul noptii si nu operez decât de vreo ora si ceva, bombani batrânul chimrg.

- Ce naste din pisica, soareci manânca, nu-i asa

scumpa mea Norma? o iscodi anestezistul.

- Care este sensul întrebării dumitale, scumpe confrate? îl întreba Fernstein.

- Ma întrebam de unde o fi învățat eleva dumitale aceasta "frazare" atât de deosebita.

- Trebuie să deduc, de aici, că studenții dumitale vor practica medicina cu un ușor accent italian?

Fernstein introduse un dren prin incizia efectuată în craniul lui Arthur. Sângele era colectat deja prin tub. Hematomul subdural începea în sfârșit, să se resoarba.

După ce microdisecțiile fura cauterizate, mai rămăsese de atacat mica malformație vasculară. Sonda neuronavigatoare avansa milimetru cu milimetru. Vasele de sânge apăreau pe monitorul de control, asemenea unor râuri subterane. Extraordinara călătorie în centrul inteligenței

omenești se desfășura, pentru moment, fără nici o piedică. În acest timp, de o parte și de cealaltă a probei navigatorului se întindea imensitatea materiei cenușii, asemenea unei mase noroase străbatute de milioane de fulgere. Clipa după clipă, sonda își croia drumul spre obiectivul final, dar mai avea nevoie de încă multă vreme până să atingă venele cerebrale interne.

*

Nathalia recunoscuse pașii care urcau scara. Capul inspectorului Pilguez apărură în ușa întredeschisă. Barbatul cu părul zburlit și cu obrajii bătând în cenușiu, din pricina barbii nerase, puse pe masă un pachetel alb, legat cu o fundă maro.

- Ce e asta? întrebă Nathalia, curioasă.

- Un om care nu izbuteste să doarmă, când tu nu ești în pat cu el.

- Ți lipsesc așa de rău?

- Nu tu. Rasuflarea ta, care mă leagă.

- Într-o zi ai să mi-o spui, sunt sigură.

- Ce?

- Ca, pur și simplu, nu mai poți trăi fără mine.

Fostul inspector se așeză pe biroul Nathaliei. Își scoase pachetul de țigări din buzunar și duse una la buze.

- Pentru că mai ești încă vreo câteva luni în serviciul activ, o să-ți împărtășesc, în mod cu totul excepțional, fructul unei experiențe dobândite din greu, pe teren.

Pentru a ajunge la o concluzie, trebuie să-ți regrupezi indicii, în cazul care te preocupă, te află în fața unui tip de saizeci de ani bătuți pe mușchi, care a lăsat New York-ul ca să-și împărtășească viața cu tine; acest tip se dă jos din pa-

tul lui, care e, totodata, si al tau, la ora patru dimineata,

o ia de-a curmezisul orasului, cu masina, desi nu vede
nimic în timpul noptii, se opreste sa-ti cumpere gogosi,
desi colesterolul lui îi interzice pâna si sa calce trotuarul
din fata patiseriilor - în pachetul asta sunt gogosi cu
zahar -, si vine sa ti le puna pe birou. Mai ai nevoie de
vreo alta depozitie?

- As vrea totusi sa treci la marturisiri!

Nathalia lua tigara lipita de buzele lui Pilguez si îi
dadu, în loc, un sarut.

- Nu-i rau deloc! Asa, asa! Vad ca ancheta face progre-
se! continua politistul pensionat. îmi dai înapoi tigara?

- Esti într-o cladire publica, e interzis!

- In afara de tine si de mine, nu prea vad multa
lume.

- Te înseli; e o tânara în celula 2.

- E alergica la tutun?

- E doctorita!

- Ati bagat un medic la zdup? Da' ce a facut?

- O chestie de-ti sta mintea-n loc! Zau ca, în meseria
asta, am vazut tot ce cu gândul nu gândesti! A sutit o
ambulanta si a rapit un pacient aflat în coma...

Nici nu-si terminase Nathalia fraza, ca Pilguez se si ridicase si se îndrepta, cu pasul hotărât, spre culoar.

- George! striga ea. Ai iesit la pensie!

Dar inspectorul nu se întoarse, ci deschise usa salii de interogatorii.

- Am eu, asa, un presentiment, mormai, închizând usa în urma lui.

*

- Cred ca nu mai avem mult, zise Fernstein, facând sa pivoteze mânerul robotului.

Anestezistul se pleca asupra ecranului si mari imediat debitul de oxigen.

- E vreo problema? întreba chirurgul.

- Scade saturatia, lasati-ma câteva minute, înainte de a continua.

Asistenta se apropie de stativ, regla debitul perfuziei si verifica tubul de admisie a aerului care patrundea în nasul lui Arthur.

- Totul e în ordine, zise ea.

- Pare ca se stabilizeaza, spuse Granelli, cu o voce mai calma.

- Pot continua? întreba Fernstein.

- Da, dar nu sunt linistit, nici macar nu stiu daca
omul asta are antecedente cardiace.

- O sa mai pun un dren, hematumul e putin încapsulat.

Tensiunea lui Arthur scazuse, constantele afisate pe ecran nu erau cu adevarat alarmante, ci de natura sa-l mentina pe anestezist într-o stare de alerta. Compozitia gazelor sanguine nu era una dintre cele mai multumitoare.

- Cu cât îl trezim mai repede, cu atât mai bine; nu reactioneaza prea grozav la Diprivan, continua Granelli.

Traseul electrocardiogramei suferi o noua modificare. Unda Q era anormala. Când se uita la micul monitor, Norma își opri respiratia, dar traseul verde își recapata curbele regulate.

- A fost cât pe ce, zise asistenta, lasând padelele defibrila torului.

- As mai fi vrut o ecografie, pentru a avea un termen de comparatie, zise, la rândul lui, Fernstein. Pacat ca, în seara asta, ne lipseste un medic. Dar ce-o fi facând fata asta, fir-ar sa fie! Doar n-or avea de gând s-o tina acolo toata noaptea?!

si Fernstein își făgădui să se ocupe el însuși de cretinul ala de Brisson.

Lauren se duse și se așeză pe bancheta din fundul custii cu grilaj. Pilguez deschise ușa, zâmbi când observa că nu era încuiată și se duse spre bufet. Lua cafetiera și își turna o ceașcă de cafea.

- Eu nu zic nimic despre celula, iar dumneavoastră nu ziceți nimic despre lapte. Am colesterol și, dacă află ea, se înfurie.

- Pe bună dreptate! Cât aveți?

- Oare scăpați din vedere caracteristicile decorului care vă înconjoară? N-am venit la consultatie.

- Macar va luați medicamentele?

- Îmi taie pofta de mâncare, iar mie îmi place să mănânc.

- Cereti să vă fie schimbat tratamentul.

Pilguez citi raportul poliției; darea de seamă a Nathaliei lipsea cu desăvârșire.

- Pesemne că îi sunteți simpatică. Ce vreti, așa e ea!

Are figurile ei!

- Despre cine vorbiți?

- Despre nevasta-mea. A uitat să vă consemneze declarația și tot ea a uitat să închidă și ușa celulei. E te-

ribil, ce distrata a ajuns, o data cu vârsta! si cine e pacientul ala pe care l-ati rapit?

- Un anume Arthur Ashby, daca nu ma însala memoria.

Pilguez ridica bratele spre cer, cu un aer consternat.

- Pai, daca vreti sa stiti, va cam însala.

- Nu puteti fi mai clar? întreba Lauren.

- Tipul asta a fost gata-gata sa-mi dea peste cap ultimele luni de serviciu; sa nu-mi spuneti ca v-ati hotarât sa-i luati locul si sa-mi faceti zile fripte chiar si acum, când am iesit la pensie.

- N-am nici cea mai mica idee despre ce vorbiti.

- De asta ma temeam si eu! ofta inspectorul. si unde e?

- La Memorial Hospital, în blocul operator de la neurochirurgie, acolo unde as vrea sa ma aflu si eu în clipa de fata, în loc sa-mi pierd timpul în acest comisariat. l-am propus sotiei dumneavoastra sa ma lase sa ma întorc acolo si i-am promis ca, dupa ce se termina interventia, ma întorc, dar n-a fost de acord.

Inspectorul se ridica si se duse sa-si umple ceasca. Se întoarse cu spatele la Lauren si își puse în cafea o lingu-

rita de zahar pudra.

- Asta ar mai lipsi! zise el, cu o voce care acoperea zgomotul linguritei. Mai are trei luni de serviciu si ne-am cumparat deja biletele pentru Paris; stiu eu ca, la dumneavoastra doi, treaba asta a ajuns aproape un sport, dar, în cazul de fata, n-o sa-mi mai dati pregatirile peste cap.

Pilguez puse o cescuta de cafea pe masa si o împinse spre Lauren.

- Fiti atenta ca e fierbinte. Beti-o, si o sa va duc eu.

- In seara asta, le-am facut deja o multime de neplaceri oamenilor din jurul meu. Sunteti sigur ca...

- Am iesit la pensie de patru ani. Ce vreti sa-mi mai faca acum? Slujba mi-au suflat-o deja!

- Va sa zica, pot sa ma întorc acolo?

- si capoasa, si surda!

- De ce faceti asta?

- Pentru ca sunteti medic, si meseria dumneavoastra e sa îngrijiti oamenii. Aici, eu sunt politaiul; hai sa fa-

cem în asa fel, încât întrebările sa ramâna prerogativa mea. Sa plecăm. Trebuie sa va aduc înapoi înainte de venirea schimbului de la ora patru.

Lauren îl urma pe politist, pe culoar. Nathalia ridica

ochii si își privi barbatul.

- Ce faci?

- Ai lasat deschisa usa coliviei si pasarea a zburat,
scumpo.

- Glumesti?

- si tu, care te plângi ca n-o fac niciodata! Vin sa te
iau la sfârșitul schimbului si, cu ocazia asta, o s-o aduc
înapoi si pe fetita.

Pilguez îi deschise lui Lauren portiera, ocoli masina
Mercury Grand Marquis si se instala la volan. In interior,
plutea un parfum de piele.

- Miroase nitel a nou, dar vechiul meu Toronado si-a
dat sufletul în iarna asta. Ar fi trebuit sa auziti ce zgo-
mot faceau cei trei sute optzeci si cinci de cai, care îi ga-
lopau sub capota. Am participat amândoi la niste urma-
riri strasnice.

â

- Va plac masinile vechi? 1

- Nu, ziceam si eu asa, ca sa facem conversatie, i
Deasupra orasului, începu sa cada o burnita fina. Pe
parbriz, o puzderie de picaturi minuscule asternusera
un soi de val sclipitor.

- stiu ca n-am nici un drept sa va pun întrebări, dar
de ce m-ati scos din celula?

- Pai, chiar dumneavoastra ati spus ca sunteti mai utila în acel spital, decât la comisariatul meu, stând si bând posirca aia de cafea.

- Aha, va sa zica, ati facut-o dintr-un acut sentiment al utilitatii publice? j

- Preferati sa va duc înapoi, la politie?

Trotuarele pustii straluceau în noapte.

- Dar dumneavoastra, întreba el, de ce ati facut tot ce ati facut în noaptea asta? Dintr-un acut sentiment al datoriei?

Lauren tacu si își întoarse capul spre geam. :

- N-am nici cea mai mica idee.

Batrânul inspector își scoase pachetul de tigari.

- Fiti pe pace, nu mai fumez de peste doi ani. Ma multumesc doar sa le molfai.

- E bine, va prelungiti speranta de viata.

- Nu stiu daca am sa traiesc pâna la adânci batrânети, dar, oricum, cu pensia, cu regimul împotriva colesterolului si cu renuntarea la fumat, timpul mi se pare mult prea lung, înca de pe acum.

îsi arunca tigara pe fereastra. Lauren porni stergatoarele de parbriz.

- Vi s-a întâmplat vreodata sa va simtiti bine în compania unei persoane pe care nu o cunoasteti?

- într-o zi, pe când eram tânar inspector, la comisariatul din Manhattan a venit o femeie. Mi s-a prezentat, biroul meu era chiar lângă intrare. Tocmai fusese numita la dispecerat. În toti anii aia, în care am batut strazile din Midtown, ea era vocea care se auzea în radioul ala hârâitor, de la bordul masinii. Faceam pe dracu-n patru ca sa-mi coincida orele de serviciu cu ale ei, eram nebun dupa ea. Cum nu o vedeam decât foarte rar, aveam tendinta sa cam ridic pe oricine si pentru orice, doar ca sa ma întorc la comisariat si sa-mi cercezez arestatul în fata ei. Ea mi-a prins la iuteala miscarea si mi-a propus sa mergem undeva sa bem un paharel, pâna nu-l bag la zdup pe tutungiul de la coltul strazii, pe motiv ca vinde chibrituri ude. Ne-am dus la o cafenea micuta din spatele comisariatului, ne-am așezat la o masa, si gata.

- Ce gata? întreba Lauren, înveselita.

- Daca aprind una, n-o sa spuneti nimic?

- Doua fumuri si o aruncati. -m

- Ma învoiesc.

Politistul își duse o noua țigara la buze, apăsa pe bri-l
cheta și își relua povestea.

- La tejeheaua barului mai erau câțiva colegi; se fa-
ceau ca ploua, dar și ea, și eu stiam că o să le meargă j
melita chiar de a doua zi. Mi-a luat ceva timp până am [
recunoscut fata de mine însumi că, atunci când nu era j
la comisariat, îmi lipsea. Cu asta v-am răspuns la între-
bare?

- și, când ati înțeles, ce ati făcut?

- Am pierdut, în continuare, o groază de timp, ras-
punse inspectorul.

În mașina se asternu tăcerea. Pilguez privea tinta dru^
mul.

- Pe omul asta, pe care l-am rapit, abia dacă l-am va-]
zut. L-am consultat oarecum sumar, apoi el a plecat, cu j
mina lui ciudată și cu aerul lui pierdut. Pe urmă, m-a su-
nat prietenul lui, iar vestile nu erau prea bune.

Inspectorul își întoarse, încet, capul.

- N-ai putea să vă spun de ce, spuse ea, dar, în
timp ce închideam telefonul, eram fericită că stiam
unde este.

Pilguez își privi pasagera; cu zâmbetul pe buze, se
aplecă să deschidă torpedoul și scoase de acolo un gi-

rofar rosu, pe care îl fixa deasupra masinii.

- Ia hai sa va amagim nitel nerabdarea.

îsi aprinse tigara. Masina gonea în noapte si nici unj
stop nu avea sa-i întrerupa cursa. jfl

*

Norma sterse fruntea profesorului. înca vreo câteva
minute, si sonda avea sa-si atinga destinatia; mica anoma-
lie vasculara putea fi observata. Electrocardiograful scoa-
se un sunet scurt. întreaga echipa își retinu respiratia.

Granelli se apleca asupra aparatului si privi traseul
care-i defila sub ochi. Lovi cu latul mâinii partea de sus
a monitorului, si unda își recapata curbura normala.

- Masina asta e la fel de obosita ca dumneata, pro-
fesore, zise, întorcându-se la locul sau.

Dar remarca lui nu risipi îngrijorarea care domnea în
sala. Norma verifica nivelul de încarcare a defibrilatoru-
lui. Schimba punga în care se scurgea sângele provenit
din hematom, dezinfecta din nou conturul inciziei si se
duse înapoi, la locul pe care îl ocupa lângă masa de ope-
ratie.

- Accesul e mult mai complicat decât îmi imagina-
sem, preciza Fernstein. Circumvolutiunea asta nu sea-

mana cu nimic cunoscut.

- Crezi ca e un anevrism? întreba anestezistul, privind ecranul neuronavigatorului.

- Categorie nu; seamana mai degraba cu o mica glanda. O sa-i dau ocol, ca sa studiez punctele de legatura; nu mai sunt asa de sigur ca trebuie scoasa.

In timp ce sonda atingea zona delimitata de Fernstein, atentia Normei fu atrasa de encefalograful ce masura activitatea electrica a creierului lui Arthur. Una dintre unde începuse sa oscileze cam ciudat. Brusca, facu un salt de o amplitudine pe care nu o mai atinsese pâna atunci. Asistenta imita gestul anestezistului si lovi usor monitorul. Unda coborî vertiginos, apoi urca iar la o înaltime rezonabila.

- E vreo problema? întreba profesorul.

La prima anomalie, imprimanta aparatului ar fi trebuit sa marcheze incidentul pe banda de hârtie martor, dar aceasta nu reactionase. Ciudatul traseu se îndrepta deja spre dreapta ecranului. Norma dadu din umeri si se gândi ca, în sala aceea, toate erau la fel de obosite ca si ea.

- Cred ca voi putea face incizia, spuse profesorul.

Nu sunt sigur daca vreau sa îndepartez chestia asta, dar,

cel puțin, o să-i facem o biopsie.

- Nu vrei să faci o pauză? Îți sugera anestezistul.

- Prefer să termin cât mai repede cu putință. N-ar fi trebuit să începem o asemenea intervenție cu o echipă atât de redusă.

Granelli, caruia îi placea să lucreze în grup restrâns, nu împărtășea părerea confratelui său. În acea sală, se aflau reuniti cei mai buni practicieni din oras. Dar hotărî să-și păstreze opinia pentru sine. Se gândi că, în weekend, va naviga cu barca lui cu pânze, prin golful San Francisco. Tocmai își cumpăraseră o pânză mare și nouă.

*

Masina Mercury Grand Marquis se opri în parcare la spitalului. Pilguez se întinse să deschidă portiera lui Lauren. Ea coborî din vehicul și rămase câteva clipe în loc, observându-l.

- Hai, ștergeți-o de aici! ordona inspectorul. Aveți de făcut lucruri mai importante decât să vă uitați la mașina asta. Eu mă duc peste drum, să beau o cafea. Mă bazați pe dumneavoastră. Veniți acolo, după mine, până nu mi se transformă caleașca în dovleac.

- La dumneavoastră mă uitam. Îmi cautam cuvintele pentru a vă mulțumi!

Lauren o lua la fuga spre sasul de la Urgente, traversa holul în goana si se napusti în lift. Cu cât se ridica mai sus cabina, cu atât îi bubuia si ei inima mai tare. Se pregati în graba mare, îmbraca un halat, își înnodea singura cordonul, își puse manusile.

Cu sufletul la gura, apasa cu cotul pe butonul ce comanda accesul în blocul operator; usa sasului culisa imediat. Nimeni nu paru sa-i acorde vreo atentie. Lauren astepta câteva clipe si tusi usor, pe sub masca.

- Deranjez?

- Nu; nu ne esti de nici un folos, ba chiar mai rau, raspunse Fernstein. Pot sa stiu si eu ce te-a retinut în tot acest timp?

- Gratiile unei celule dintr-un comisariat de politie!

- si, pâna la urma, ti-au dat drumul?

- Nu; aici nu e decât fantoma mea! zise ea pe un ton sec.

De data asta, Fernstein își ridica fruntea.

- Scuteste-ma de obrazniciile dumitale, îi riposta el.

Lauren se apropie de masa de operatie, verifica, dintr-o privire, monitoarele si se interesa, la Granelli, de starea generala a pacientului. Anestezistul o linisti imediat.

Fusese o mica alerta adineauri, dar lucrurile pareau sa fi intrat în normal.

- Nu mai avem prea mult timp, spuse Fernstein; renunt la biopsie, riscul e prea mare. Acest tânar va trebui sa traiasca cu mica lui anomalie, si stiinta cu aceasta necunoscuta.

Se auzi un bip strident. Norma se repezi la defibrilator. Anestezistul privi ecranul: ritmul cardiac devenea critic. Lauren lua padelele din mâinile Normei, le freca una de alta si le lipi de torsul lui Arthur.

- Trei sute! striga ea, comandând intensitatea curetului.

Sub impulsul descarcarii electrice, corpul se arcui înainte, dupa care cazu, greoi, pe masa. Traseul de pe ecran ramânea neschimbat.

- Il pierdem! spuse Norma.

- încarcati la trei sute cincizeci! ceru Lauren, aplicând din nou padelele.

Toracele lui Arthur se înalta spre cer. De data asta, linia verde se prabusî, dupa care desena din nou un traseu pe cât de drept, pe atât de trist.

- încarcam, din nou, la patru sute. Dati-mi cinci mi-

ligrame de adrenalina si o suta douazeci si cinci de Solu-Medrol, în perfuzia asta, urla Lauren.

Anestezistul se executa pe loc. într-o clipa, sub ochiul avizat al profesorului, caruia nu-i scapa nimic, tânara doctorita trecuse la comenzile salii de operatie.

De îndata ce defibrilatorul ajunsese la încarcatura ceruta, Lauren aplica padelele. Corpul lui Arthur se arcui într-un ultim efort, pentru a retine viata care îl parasea, j

- Norma, o alta fiola de cinci miligrame de adrenalina si o unitate de Lidocaina, rapid! %

Fernstein privi traseul, care nu se modificase. Se apropie de Lauren si îi puse o mână pe umar.

- Mi-e teama ca am facut mai mult decât era cu putinta.

Dar tânara doctorita smulse seringa din mâna Normei si o înfipse, fara nici o ezitare, în inima pacientului sau.

Gestul fusese de o precizie extraordinara: acul alunca printre coaste, traversa pericardul si patruse, câtiv milimetri, în peretele inimii. Imediat, solutia se raspândi în toate fibrele miocardului.

- îți interzic sa te dai batut, murmura Lauren, plina

de furie. Agata-te!

Ea apuca din nou padelele defibrilatorului, însa Fernstein o opri si i le lua din mâna.

- Ajunge, Lauren, lasa-l sa se duca!

Ea îl îmbrânci, cu vehementa, pe profesor si îl ataca de-a dreptul.

- Asta nu înseamna a se duce, înseamna a muri!

Oare când o sa fim în stare sa le spunem lucrurilor pe adevaratul loc nume? A muri, a muri, a muri, repeta ea, lovind cu pumnul pieptul inert al lui Arthur.

Sunetul continuu, scos de electrocardiograf, se întrerupse brusc, lasând loc unei sucesiuni de bipuri scurte. Echipa înmarmuri; toti se uitau tinta la traseul verde, aproape linear. La extremitatea acestuia, unda începu sa oscileze, se rotunji si, în cele din urma, forma iar o curba, al carei desen recapata un aspect aproape normal.

- Iar asta nu înseamna a se întoarce, ci a trai! tuna

Lauren, luând din nou padelele din mâinile lui Fernstein.

Profesorul iese imediat din sala, strigându-i ca, pentru suturare, n-avea nevoie de el. O lasa cu pacientul ei si se ducea înapoi, în patul lui, din care n-ar fi trebuit defel sa se dea jos. Se asternu o tacere grea, întrerupta doar de bipurile electrocardiografului, ce raspundea, ca un

ecou, batailor inimii lui Arthur.

Doctorul Granelli se întoarce la consola lui și verifică saturatia gazelor sanguine.

- Cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem spune e ca tânărul nostru se întoarce de departe. În ceea ce mă privește, am fost întotdeauna de părere ca o doza de incapacitare poate avea farmecul ei. Scumpa colega, va mai las zece minutele, ca să-i închideți inciziile, după care, o să vi-l aduc iar pe fața pământului.

Norma pregătea deja copcile, când Lauren auzi un geamat la picioarele ei.

Se apleca și zări dedesubt un brat care se agita.

Îngenunchind, îl descoperi pe Paul, alb la față ca hârtia, ghemuit sub tabla mesei de operație.

- Ce faci dumneata acolo? Întreba, uluita.

- V-ați întors? reuși să îngăime, abia auzit, Paul, după care lesina.

Lauren îl apăsa cu putere pe articulația mandibulei, pricinuindu-i o durere mai eficientă decât orice saruri amoniacale. Paul deschise din nou ochii.

- Aș vrea să ies, o implora el, dar nu mă țin deloc de picioarele, nu mi-e prea bine.

Lauren se stapâni cu greu sa nu pufneasca în râs; îl ruga pe anestezist sa fie amabil si sa-i pregateasca un balon de oxigen.

- Pesemne ca mirosul de eter e de vina, zise Paul, cu vocea tremurânda. Aici miroase putin a eter, nu?

Granelli înalta din sprâncene, pregati balonul si-i deschise la maximum debitul de aer. Lauren aplica masca pe fata lui Paul, care mai prinse ceva culoare în obraji.

- Ah! Ce bine e, zise el, asa e mult mai bine, parca as fi la munte.

- Taci si respira adânc.

- A fost groaznic: zgomotele alea, pe care le auzeam, si, pe urma, punga aia, de sus, care s-a umplut cu sânge...

si, din nou, Paul își pierdu cunostinta.

- Scumpa mea, n-as vrea sa întrerup acest tête-à-tête, dar e timpul sa-l suturam pe pacientul care se afla în cusetă de sus!

Norma trecu în locul lui Lauren. Când Paul își mai reveni, ea îl lega la ochi cu un bandaj, îl ajuta sa se scoala si îl duse, clatinându-se, pâna la iesirea din blocul operator.

Asistenta îl instala pe un pat din încăperea alăturată și socoti nimerit să-l mai țină puțin sub oxigen. În timp ce îi puneă masca pe față, ea nu se putu stăpâni, și-l întreba ce specialitate avea. Paul se uita la halatul patat de sânge al Normei și își dadu din nou ochii peste cap...

Norma îl batu ușor pe obraz. De îndată ce Paul își veni în fire, îl lasă și se întoarse în sala de operații.

Când Lorenzo Granelli începu delicatul proces al fazei de trezire, era ora șase dimineața. Douazeci de minute mai târziu, Arthur, învelit cu un cearsaf, era dus de Norma spre sala de reanimare.

Lauren iese din blocul operator însoțită de anestezist. Amândoi se îndreptară spre sala alăturată. Își scoaseră manusile și se spalară pe mâini fără nici un cuvânt. În timp ce se pregăteau să părăsească sala de pregătire, Granelli se întoarse spre Lauren, o privi cu atenție și îi marturisi că îi va sta alături ori de câte ori va dori ea, pentru orice operație, deoarece îi placea foarte mult modul ei de lucru.

Tânara specialistă în neurochirurgie se așeza epuizată pe marginea chiuvetei, cu capul în palme, aștepta până rămase absolut singură și se puse pe plâns.

*

în sala de reanimare, domnea tacerea zorilor. Norma ajusta sonda nazala si verifica debitul de oxigen. Balonul din prelungirea mastii se umfla si se dezumfla cu regularitate, în ritmul respiratiei lui Arthur. Ea fixa pansamentul, având grija ca tifonul sa nu apese asupra drenului. Perfuzia se scurgea în vene. Norma completa fisa

postoperatorie si își lasa pacientul în grija asistentului de garda, care intrase în schimb, dupa ea. La capatul lungului coridor, Norma îl vazu pe Fernstein, care pasea apasat. Profesorul împinse usile batante ce duceau la blocul operator.

Lauren își înalta fruntea si se freca la ochi. Fernstein se aseza lângă ea. §

- Grea noapte, așa-i?

Lauren se uita la papucii sterili, pe care încă îi mai avea în picioare. îi misca de parca ar fi fost doua marionete absurde si nu raspunse nimic. își asumase niste riscuri nesabuite, dar sfârșitul interventiei a aratat ca ea avusese dreptate, continua profesorul. O îndemna sa se bucure din plin de reusita ei profesionala. în seara asta, ea culesese fructele învataturilor lui. Lauren își privi, perplexa, profesorul. El se îndrepta si își trecu bratul pe

dupa umerii ei.

- Ai salvat o viata pe care eu as fi pierdut-o! Vezi? A venit timpul sa ies la pensie si sa-ti mai spun un ultim lucru.

Ridurile din jurul ochilor lui tradau o tandrete pe care se caznea s-o ascunda. Profesorul se ridica.

- Trebuie sa ai seninatatea de a accepta ceea ce n poti schimba, curajul de a schimba ceea ce poti si, m ales, întelepciunea de a face diferenta între ele.

- si la ce vârsta reusesti sa faci asta? îl întreba Lauren pe batrân.

- Marcus Aurelius a reusit la sfârșitul vietii, spune el, îndepartându-se cu mâinile spate. Îți mai ramâne ce

timp, încheie Fernstein si disparu dupa usile care se închisera în urma lui.

Lauren ramase singura câteva clipe. Se uita la ceas si își aminti de fagaduiala. Un inspector de politie o astepta într-o cafenea din fata spitalului.

Ea o porni pe culoar si se opri în fata peretelui de sticla al salii de reanimare. Pe un pat, lângă fereastra cu storiile coborâte, un barbat cu trupul plin de tuburi si de fire se întorcea la viata asta, care - hotarât lucru! - era

atât de fragila. Lauren îl privea și, la fiecare respirație a lui Arthur, pieptul ei se umplea de bucurie.

12

/ a recepție, o tânără asistentă o înlocuise pe

/ Betty. Lauren își șterse numele de pe tabla cu

"J lista medicilor de serviciu. și radiologul care

o primise la serviciul de imagistică își încheiase garda;

el îi ieși în întâmpinare și o întreba cum s-a desfasurat

intervenția și dacă pacientul a scăpat cu bine. Însoțindu-l

spre ieșire, Lauren îi prezenta, în rezumat, evenimentele

acelei nopți, fără să menționeze episodul în care ei se

împotrivișe lui Fernstein, și adăuga că acesta preferase

să lase neatinsă mica anomalie vasculară.

Radiologul mărturisi că nu e surprins. Anomalia ei se
paruse infimă și nu justifică riscurile operatorii. "și, pe

urma, se poate trăi foarte bine cu un mic defect, așa

cum e acesta, iar tu ești o dovadă vie", adăuga el. Ex-

presia lui Lauren îi trăda uimirea, de aceea, radiologul

o informa că și ea avea o mică particularitate în lobul

parieto-occipital. Fernstein preferase să nu se atingă de

ea, când o operase după accidentul suferit. Radiologul

își amintea de parca ar fi fost ieri. Niciodată nu mai fa-

cuse atâtea clisee de scanner si de RMN pentru una si aceeasi pacienta. Dar acestea fusesera cerute de seful

departamentului de neurologie, în persoana, iar unele cereri nu se discuta.

- si mie de ce nu mi s-a spus nimic niciodata?

- N-am nici cea mai mica idee, dar as prefera sa nu-i povestesti profesorului despre discutia noastra. Secretul medical trebuie respectat!

- Dar asta-i culmea! Ce, eu nu sunt tot medic?

- Pentru mine, erai mai ales pacienta lui Fernstein.

Profesorul deschise fereastra biroului sau. își zari eleva, care traversa strada. Lauren se opri, lasând sa treaca o ambulanta, si intra în micul bistrou din fata spitalului. Un barbat o astepta în separeul în care Fernstein si ea în-sasi obisnuiau sa-si ia masa. Fernstein se întoarse si se aseza, la loc, în fotoliu. Norma intra si îi dadu un dosar. El îl deschise si lua cunostinta de identitatea pacientului pe care tocmai îl operase.

- E chiar el, nu-i asa?

- Tare mi-e teama ca da, raspunse Norma, cu o expresie preocupata.

- Este la reanimare?

Norma lua dosarul din mâinile profesorului.

- Funcțiile îi sunt stabile, bilanțul neurologic e perfect. Șeful serviciului de reanimare se gândește să-l transfere, de dimineață, la loc, în secția noastră; are nevoie de paturi, încheie asistenta.

- Nici nu se pune problema să-l îngrijească Lauren; altfel, el o să-și încalce, până la urmă, promisiunea.

- Dacă nu a făcut asta până în prezent, de ce ar ceda tocmai acum?

- Pentru că n-a trebuit să stea lângă Lauren în fiecare zi, ceea ce s-ar întâmpla în cazul în care l-ar trata ea.

- Ce ai de gând să faci?

Gânditor, Fernstein se întoarce la fereastră.

Lauren ieșea din cafenea și se urca într-un Mercury Grand Marquis aflat în fața localului. Doar un politist putea avea îndrăzneala să parcheze lângă trotuarul din fața Serviciului de Urgență. Profesorul trebuia să se mai ocupe și de incidentele din noaptea asta. Norma îi întrerupsese gândurile.

- Trimite-o obligatoriu în concediu!

- Tu ai reușit vreodată să convingi un copac să se îndoie, pentru a lăsa pasarile să treacă?

- Nu, dar am taiat unul care îmi stânjenea intrarea în garaj! raspunse Norma, apropiindu-se de Fernstein.

Puse dosarul de carton pe birou si îl cuprinse în bra-te pe batrânul profesor.

- Mereu îi porti de grija! Dar ea nu e fiica ta! La urma urmei, ce nenorocire s-ar întâmpla daca ar afla adevarul? Ca însasi maica-sa a fost de acord sa-i fie eutanasiata copila?

- Ca eu sunt medicul care a convins-o! mormai pro-fesorul, dând-o deoparte pe Norma.

Asistenta lua dosarul si iese din camera, fara sa se uite în urma. Imediat ce usa se închise, Fernstein ridica re-ceptorul, îi ceru telefonistei sa-i faca legatura cu admi-nistratorul de la Mission San Pedro Hospital.

*

Inspectorul Pilguez opri pe locul de stationare, care îi fusese rezervat timp de multi ani.

- Spuneti-i Nathaliei ca o astept aici.

Lauren coborî din Mercury si disparu în incinta co-misariatului. Dupa câteva minute, responsabila Dispe-ceratului se urca în masina. Pilguez ambala motorul, iar Grand Marquis-ul o lua spre nordul orasului.

- Voi doi ati fost cât pe ce sa ma puneti într-o situa-
tie delicata. Mai lipseau doar câteva minute! spuse
Nathalia.

- Dar am ajuns la timp!

- Poti sa-mi explici si mie ce e cu fata asta? O scoti
din celula fara sa ma întrebi si pe mine, disparti jumata-
te din noapte cu ea...

- Esti geloasa? întreba, încântat, batrânul inspector.

- Daca, într-o zi, n-am sa mai fiu, atunci chiar ca o
sa ai de ce sa-ti faci griji!

- Iti aduci aminte de ultimul meu caz?

- De parca ar fi fost ieri! ofta pasagera lui Pilguez.

Inspectorul o lua pe Geary Expressway. Micul surâs
din coltul buzelor lui nu-i scapa Nathaliei.

- Ea era?

- Cam asa ceva.

- Si el?

- Dupa câte am citit în raportul politiei, este chiar
acelasi barbat. Cel mai neînsemnat lucru care poate fi
spus despre nazdravanii astia doi e ca au un mare talent
de a intra cu capu-n zid.

Cu chipul radios, Pilguez mângâia coapsa nevastei
lui.

- stiu eu ca tu nu acorzi nici o însemnatate micilor semne pe care ni le face viata, dar, de data asta, trebuie sa fii de acord ca avem de-a face cu un adevarat foc de artificii. Fata nici macar n-a facut legatura, continua inspectorul. Sunt fascinat. De parca nu i-ar fi povestit nimeni ce a facut omul asta pentru ea.

- si ce ai facut tu însuti!

- Eu? N-am facut nimic!

- In afara de faptul ca ai gasit-o în casa aia de la Cârmei si ca ai dus-o la spital, ai dreptate, n-ai facut nimic.

si n-am sa fac aluzie nici la faptul ca dosarul acestei anchete s-a evaporat.

- Dar n-am nici un amestec în disparitia lui!

- Mda. Probabil de aia l-am gasit în fundul dulapului, când am facut curatenie.

Pilguez deschise geamul si ocarî un pieton care traversa printr-un loc nemarcat.

- si tu nu i-ai spus nimic fetei? continua Nathalia.

- îmi ardea buza s-o fac.

- si n-ai stins incendiul?

- Instinctul m-a îndemnat sa tac.

- Nu-mi împrumuti si mie din când în când instinc-

tul ala, al tau?

- Ce sa faci cu el?

Automobilul Mercury intra în garajul casei în care locuiau inspectorul si jumatarea sa. Deasupra golfului San Francisco rasarea un soare de culoarea turnesolului. În curând, razele lui aveau sa alunge ceturile ce învaluiu podul Golden Gate, în primele ore ale zilei.

*

Culcata pe bancheta unei celule din comisariatul de politie, Lauren se întreba cum de izbutise, într-o singura noapte, sa-si ruineze orice sansa de a obtine internatul în neurochirurgie, aruncând astfel, la gunoi, sapte ani de munca îndârjita.

Kali se ridica de pe covorul de lâna. în camera doamnei Kline nu avea voie sa intre. Dar usa balconului era întredeschisa, asa ca se strecura si își vârî botul printre barele balustradei. Privirea ei urmari un pescarus care plana deasupra valurilor; aduameca aerul proaspat al zorilor si se întoarse în salon, sa se culce la loc.

*

Fernstein puse receptorul în furca. Conversatia cu administratorul de la San Pedro se desfasurase dupa cum

prevazuse. Confratele lui avea sa-i ordone lui Brisson sa-si retraga plângerea; de asemenea, avea sa uite de ambulanta împrumutata. Cât despre el, avea sa renunte la transpunerea în fapta a amenintarii de a trimite o comisie de inspectie la serviciul lor de Urgente.

*

Paul își recuperase, discret, masina din parcarela Missionii San Pedro. Acum, dupa o oprire la brutaria franceasca de pe Sutter Street, conducea în directia Pacific Heights.

Opri în fata imobilului în care locuia o batrâna doamna de un farmec devastator. Aseara, ea îi salvase viata celui mai bun prieten al sau. Miss Morrison îl plimba pe Pablo. Paul coborî din masina si o pofiti sa împarta cu el cornurile calde si câteva noutati linistitoare legate de starea lui Arthur.

O asistenta intra fara zgomot în camera 102, din sectia de reanimare. Arthur dormea. Ea schimba punga care aduna ultimele cantitati de sânge provenite din hematom si verifica constantele vitale ale pacientului. Multumita, nota pe o foaie roz valorile citite, apoi puse hârtia în dosarul lui Arthur.

*

Norma batu în usa biroului. Fernstein o lua de brat pe decana infirmierelor si o trase, dupa el, pe culoar. Era prima oara când își îngaduia un gest complice în incinta spitalului.

- Am o idee, zise el. Hai sa luam micul dejun pe malul oceanului si, dupa aia, tragem un pui de somn pe plaja.

- Azi nu lucrezi?

- Mi-am facut suma asta-noapte. Azi, îmi iau liber.

- Trebuie sa informez Planificarea ca îmi iau si eu liber.

- Am facut-o eu pentru tine.

Usile liftului se deschisera în fata lor. Doi anestezist! si un chirurg ortoped, aflati în focul discutiei, îl salutara pe profesor, care, spre deosebire de ceea ce crezuse Norma, nu-i lasa bratul când intrara în cabina.

La ora zece dimineata, un ofiter de politie intra în celula în care dormea Lauren. Doctorul Brisson își retrase-se plângerea. Mission San Pedro Hospital nu dorea s-o urmareasca pentru ambulanta "împrumutata". O masina de depanare de la Circulatie îi adusese Triumph-ul în parcarela comisariatului. Lui Lauren nu-i mai ramânea

decât sa achite cheltuielile de ridicare a masinii, dupa care era libera sa se duca acasa.

Pe trotuarul din fata comisariatului, fu orbita de lumina soarelui. În jurul ei, orasul se trezise din nou la viata; si totusi Lauren se simtea ciudat de singura. Urca în Triumph si o lua din nou pe drumul de la care se abatu-se pentru a face un ocol în toiul noptii.

- O sa-l pot vizita? întreba Miss Morrison, conducându-l pe Paul pâna în capul scarilor.

- Va sun eu dupa ce ma duc sa-l vad.

- Treci întâi pe la mine, spuse ea, agatându-se de bratul lui Paul. O sa fac niste prajituri, sa-i duci mâine o cutie.

Rose intra în casa, lua cheile de la apartamentul lui Arthur si se duse sa-i ude plantele. Vecinul îi lipsea tare mult. Spre marea ei uimire, Pablo se hotarî s-o însoteasca.

*

Norma si profesorul Fernstein stateau lungiti pe nisipul alb de pe Baker Beach. El o tinea de mâna si urma-rea din ochi un pescarus care se învârtea în cercuri mari, pe cer. Pasarea își desfăcu aripile, jucându-se cu curen-

tii ascendenti.

- Ce te îngrijoreaza asa? întreba Norma.

- Nimic, raspunse Fernstein.

- Ai sa faci o multime de alte lucruri, dupa ce n-ai sa mai lucrezi la spital. Ai sa calatoresti, ai sa tii conferinte si, pe urma, ai sa te ocupi de gradina ta, doar asta fac pensionarii, nu?

- Tu râzi de mine, acum?

Fernstein se întoarse si o privi cu atentie pe Norma.

- îmi numeri ridurile? îl întreba ea.

- stii, n-am facut patruzeci de ani de neurochirurgie ca sa-mi sfârșesc viata tuzând bougainvillea si thuya.

Dar ideea ta cu privire la conferinte si calatorii îmi surâde, cu conditia sa ma însotesti si tu.

- Tî-e teama chiar asa de rau de pensionare, încât îmi propui asemenea lucruri?

- Nu, câtusi de putin. Chiar eu îmi grabesc pensionarea; mi-ar placea sa recuperez timpul pierdut, as vrea sa-ti ramâna ceva de pe urma noastra.

Norma se ridica si se uita cu tandrete la barbatul pe care îl iubea.

- Wallace Fernstein, de ce te încapatânezi sa refuzi

tratamentul? De ce nici macar nu încerci?

- Te rog, Norma, sa nu începem iar discutia asta; sa facem calatoriile si sa lasam în plata Domnului conferintele. In ziua în care "racul" o sa ma rapuna, ai sa ma înmormântezi acolo unde te-am rugat. Vreau sa mor când sunt în vacanta, nu în teatrul în care am operat toata viata, si înca si mai putin în stal, printre spectatori.

Lauren închise usa apartamentului. Kali nu era acolo, ca sa-i faca o primire festiva. Beculetul robotului clipea; ea apasa pe buton, dar nu asculta pâna la capat mesajul pe care i-l lasase maica-sa. Se duse în încăperea din prelungirea salonului, care domina golful, lua telefonul mobil si își plimba degetele pe tastatura lui. Un pescarus care sosea drept de la Baker Beach se aseza pe stâlpul de telegraf asezat în fata ferestrei sale. Pasarea își înclina capul ca si cum ar fi vrut s-o priveasca mai bine, își

r

fâlfâi aripile si zbura din nou în înaltul cerului. Ea forma numarul lui Fernstein, dar îi raspunse casuta vocala, asa ca închise. Suna la Memorial, își declina identitatea si îl ceru pe internul de garda. Dorea sa afle noutati despre un pacient pe care îl operase în noaptea asta. Ne-

urologul de serviciu era la vizita. Ea își lasa numărul, pentru a fi chemata.

*

Paul stătea de mai bine de o ora pe un scaun, lângă peretele salii de așteptare. Vizitele nu erau permise decât după ora treisprezece.

O femeie cu capul bandajat strângea în brațe, ca pe o comoară, o mapă cu radiografii.

Un copil galagios se juca pe covor, împingând o mașinuță de-a lungul motivelor dreptunghiulare portocalii cu violet.

Un domn bătrân, cu ținută elegantă, care își ținea mâinile la spate, privea atent câteva reproduceri ale unor acuarele agățate pe perete. Dacă n-ar fi fost mirosul ala, atât de caracteristic, de spital, ti-ai fi putut imagina că vizitează un muzeu.

Pe culoar, o tânără înfăolită într-o cuvertură dormea pe o targă, iar perfuzia agățată de un stativ îi se scurgea în vena brațului. Doi brancardieri sprijiniți de perete, pe fiecare latură a targii, vegheau asupra ei.

Copilul lua un jurnal și începu să-i rupă foile, scotând un zgomot pe cât de regulat, pe atât de iritant. Maica-să nu-i dădea nici o atenție, profitând, cu siguranță, de un

pretios moment de odihna.

Paul privea ceasul de pe peretele din fata lui. O asistenta veni, în sfârșit, spre el, dar își continua drumul

catre distribuitorul de sucuri. Zâmbetul ei fusese doar unul de politete. In timp ce își scotocea prin buzunarele halatului, dupa maruntis, Paul se ridica si se duse la ea. Introduse o moneda în fanta aparatului si se uita la asistenta cu un aer întrebator, tinându-si degetul deasupra tastaturii.

- Un Red Bull! spuse tânara femeie, surprinsa.

- Chiar asa de obosita sunteti? întreba Paul, formând seria de cifre care aveau sa elibereze bautura din compartimentul ei.

Un resort intra în functiune si cutia înainta spre geam, dupa care coborî în locasul de unde putea fi luata. Paul i-o întinse asistentei.

- Iata potiunea dumneavoastra energizanta!

- Nancy! spuse ea, multumindu-i

- E scris pe halat, raspunse Paul, posomorât.

- Aveti vreo problema?

- Astept!

- Un doctor? ■'

- Ora legala de vizite.

Asistenta se uita la ceas.

- La cine ati venit?

- La Arthur...

Dar nici nu avu timp sa-i rosteasca numele, ca Nancy îl întrerupse si îl lua de brat, tragându-l pe culoar.

- stiu de cine vorbiti, veniti cu mine! Va duc eu. Regulamentele n-ar avea nici un sens daca nu ar fi încalcate din când în când.

Îl conduse pâna la usa camerei 307.

- Ar fi trebuit sa-l mai tina pâna diseara la reanimare, dar doctorul a considerat ca starea lui e satisfacatoare, asa ca, acum, e la noi. Am tras la sorti si eu am câstigat.

Paul o privi tinta, uluit.

- Ce ati câstigat?

- Eu sunt cea care se ocupa de el! îi spuse ea, facând cu ochiul.

Mobilierul încaperii era alcatuit dintr-un dulap, un scaun din pai împletit si o masa pe rotile. Arthur dormea cu un tub de oxigen în nas si cu o perfuzie în brat. Un bandaj îi înconjura capul, care statea culcat pe o parte.

Paul se apropie încet, stapânindu-si emotia care îl cuprinsese.

Apropie un scaun de pat. Privindu-l pe Arthur, închis în tacerea lui, revedea în memorie miile de momente trecute împreună.

- A ce seaman? murmura Arthur, cu ochii închisi.

Paul tusi ușor.

- A maharajah abtigit.

- Ce faci?

- Lasa-ma pe mine! Ce faci tu?

- Ma cam doare capul si ma simt foarte obosit, raspunse Arthur, cu limba împiedicata. Tl-am stricat seara, nu?

- Putem privi lucrurile si în acest mod, dar, în primul rând, m-ai bagat rau de tot în sperieti.

- Paul, nu mai face mutra asta!

- Ai ochii închisi!

- Totusi, te vad. si nu mai fi îngrijorat. Doctorii mi-au spus ca, dupa ce se resoarbe hematumul, o sa ma refac în cea mai mare viteza. Poftim dovada!

Paul se duse la fereastra. Aceasta dadea în gradina spitalului. O pereche înainta, cu pasi înceti, de-a lungul unei alei marginite de boschete de flori. Barbatul purta un halat; sotia lui îl ajuta sa mearga. Se asezara pe o ban-

ca, sub un tei argintiu. Paul ramase cu privirea atintita la tabloul de afara.

- Am înca prea multe defecte pentru ca s-o pot în-tâlni pe femeia vietii mele; dar as vrea sa schimb unele lucruri, stii?

- Ce ai vrea sa schimbi?

- Egoismul asta, care ma face sa vorbesc despre mine, în timp ce stau într-un spital, la capatâiul patului tau, de exemplu. As vrea sa fiu ca tine.

- Adica asa, cu un turban pe cap si cu o migrena de casalot?

- Vreau sa reusesc sa ma las în voia lucrurilor fara sa-mi tâtâie fundul de frica, vreau sa traiesc defectele ce-luilalt ca pe niste sublime slabiciuni.

- Vorbesti despre iubire?

- Da, cam asa ceva. Este de necrezut ceea ce ai facut tu.

- Ce anume, ca m-am lasat trântit de o motocicletă cu atas?

- Ca ai continuat s-o iubesti fara sa fii iubit. Ca stiut sa te hranesti numai cu sentimentul pe care i-l nu treai tu, ca i-ai respectat libertatea, ca te-ai multumit sa

stii ca ea exista, fara sa încerci s-o revezi, si toate astea numai ca s-o protejezi.

- Nu ca s-o protejez, Paul: ca sa-i las ragazul sa se realizeze. Daca i-as fi spus adevarul, daca am fi trait aceasta poveste, as fi îndepartat-o de viata ei.

- si ai s-o astepti tot timpul asta?

- Atât cât voi putea.

Asistenta care intrase fara ca ei s-o auda, îi facu semn lui Paul ca timpul de vizita reglementara se apropie de sfârșit. Arthur trebuia sa se odihneasca. De data asta, Paul nici nu încerca sa discute. Când ajunse la usa, se întoarse si se uita la Arthur.

- Sa nu-mi mai faci niciodata figura asta.

- Paul!

- Da.

- Ea a fost aici noaptea trecuta, nu-i asa?

- Odihneste-te, o sa vorbim despre asta mai târziu.

Paul înainta pe coridor, cu spatele gârbovit. Nancy îl ajunse în fata liftului. Intra o data cu el în cabina si apasa pe butonul etajului doi. Cu capul plecat, Nancy își fixa vârful sandalelor.

- stiti, nu sunteti chiar asa de rau.

- si înca nu m-ati vazut îmbracat în chirurg!

- Nu, dar v-am auzit conversatia.

si, cum Paul parea sa nu înțeleaga ce încerca ea sa-i spuna, Nancy îl privi drept în ochi si adauga ca i-ar fi placut sa aiba un prieten asa ca el. În timp ce usile cabinei se deschideau în dreptul palierului, ea se înalta în vârful picioarelor si îi dadu o sarutare pe obraz, dupa care disparu.

*

Profesorul Fernstein lasase un mesaj pe robotul lui Lauren. Voia s-o vada cât mai repede. Avea sa treaca pe la ea spre sfârșitul zilei. Apoi, închisese fara sa-i dea alta explicatie.

- Nu stiu daca avem vreun motiv sa facem chestia asta, spuse doamna Kline.

Fernstein își puse în buzunar telefonul mobil.

- E cam târziu sa ne schimbam linia de conduita, nu credeti? Nu puteti risca s-o pierdeti a doua oara, parca asta mi-ati spus mereu, nu?

- Nu mai stiu, poate ca daca i-am marturisi, în sfârșit, adevarul, ne-am lua amândoi o povara imensa de pe inima.

- A-ti marturisi greseala în fata celuiilalt, ca sa-ti usuzezi constiinta, suna frumos, dar nu e altceva decât egoism. Dumneavoastra sunteti mama ei; aveti motivele dumneavoastra sa va temeti ca n-o sa va ierte. Eu, unul, nu suport ideea ca ea ar putea afla, într-o buna zi, ca am renuntat, ca sunt cel care a vrut s-o deconecteze de la aparate.

- Ati actionat conform convingerilor dumneavoastra, n-aveti ce sa va reprosati.

- Dar ceea ce conteaza nu e acest adevar, continua profesorul. Daca as fi fost eu în situatia ei, daca soarta mea ar fi atârnat de decizia ei, ca medic, stiu ca ea n-ar fi renuntat niciodata.

Mama lui Lauren se aseza pe o banca. Fernstein lua loc lângă ea. Privirea bătrânului profesor se pierdea în apele linistite ale micului port de agrement.

- Mai am vreo optsprezece luni, în cel mai bun caz! După plecarea mea, faceti cum credeti ca e mai bine.

- Credeam ca iesiti la pensie la sfârșitul anului!

- Nu vorbeam de pensie.

Doamna Kline își puse mâna peste cea a bătrânului profesor. Degetele îi tremurau. El scoase o batista din bu-

zunar si își sterse fruntea.

- Am salvat atâtia oameni în viața mea, dar cred că n-am stiut niciodata sa-i iubesc; singurul lucru care mă interesa era sa-i vindec. Câștigam victorii în lupte cu moartea si cu boala, eram mai puternic decât ele; ma rog, pâna acum. Nici macar n-am fost în stare sa fac un copil. Ce lucru jalnic, din partea cuiva care pretinde ca s-a pus în slujba vietii!

- De ce ati ales-o pe fiica mea ca protejata a dumnea-, voastra?

sari în bratele larg deschise. Acesta o ridica, iar copilul i se ghemui la piept, lipindu-si capul de gâtul lui, cu o nesfârșita duiosie.

- A fost cât pe ce, spuse profesorul, zâmbind, la rândul lui.

Se uita la ceas si își lua ramas bun: ora întâlnirii cu Lauren se apropia. Doamna Kline era îngrijorata de hotărârea profesorului, chiar daca acesta o luase în interesul ei. El privi îndepartându-se, singur, pe alee. El traversa parcare si se urca în masina.

Pe Green Street, copacii aliniati la marginea trotuarelor se încovoiau sub greutatea frunzisului. în acest ano-

timp, strada era o explozie de culori. Gradinile caselor victoriene erau pline de straturi de flori. Profesorul suna la interfonul apartamentului lui Lauren si urca la etaj. Asezat pe canapeaua din salon, el își lua aerul sau cel mai grav si o informa ca era pusa pe liber: timp de doua saptamâni, îi era interzis sa se apropie de Memorial Hospital. Lauren refuza sa-l creada; o asemenea decizie trebuia sa fie validata de consiliul de disciplina, în fata caruia ea își putea pleda cauza. Fernstein îi ceru sa-i înțeleaga argumentarea: obtinuse, fara prea mare greutate, ca administratorul Misiunii San Pedro sa nu initieze nici un demers împotriva ei, dar, pentru a-l convinge pe Brisson sa-si retraga plângerea, trebuise sa-i ofere o moneda de schimb. Internul ceruse o pedeapsa exemplara. Doua saptamâni de concediu fara plata erau un rau mai mic decât ceea ce ar fi asteptat-o, daca afacerea n-ar fi fost musamalizata. Desi, el, Fernstein, clocotea de furie când se gândea la pretentiile rauvoitoare ale lui Brisson. Lauren, scandalizata de aceasta nedreptate, care îl punea pe un coleg ticalos la adapost de orice sanctiune pentru neglijenta lui inadmisibila, stia ca profesorul îi proteja de fapt, în felul acesta, propria ei cariera.

Se resemna și accepta sentința. Fernstein o puse să jure că va respecta întocmai târgul: nu se va aventura sub nici un motiv prin preajma spitalului și nici nu va intra în contact cu membrii echipei sale. Intrarea îi era interzisă până și la Parisian Coffee.

Când Lauren îl întreba ce avea dreptul să facă în cele cincisprezece zile irosite, Fernstein îi răspunse ironic: "va putea, în sfârșit, să se odihnească". Lauren își privi, recunoscătoare și furioasă, profesorul: era salvată și învinsă. Conversația nu durase mai mult de un sfert de ora. Fernstein o felicita pentru apartamentul ei; considera că, în ansamblu, era mult mai feminin decât și-l imaginase. Lauren îi arată usa, cu un deget autoritar. Pe palier, Fernstein adăuga că telefonista primise instrucțiuni categorice să refuze orice apel care venea de la Lauren: pe durata sancțiunii, îi era interzisă practicarea medicinei, chiar și prin telefon. În schimb, putea profita de această perioadă repetându-și ultimele cursuri de sfârșit de internat.

În timp ce pornea din nou la drum, Fernstein simți o durere violentă. "Racul" care îl rodea, tocmai îl muscaser. Profita de faptul că se oprise la stop, că să-și steargă sudoarea care îi brobonea fruntea. Degeaba îl claxona au-

tomobilistul nerabdator din spatele lui, invitându-l sa porneasca: batrânul medic n-avea putere sa apese pe acceleratie, îsi deschise geamul si trase aer, adânc, în plămâni, încercând sa-si recapete suflul care îi pierise. Durerea era sfâsietoare, iar privirea i se împaienjenise. Cu

un ultim efort, schimba banda si izbuti sa se opreasca în parcarea rezervata clientelei unei florarii.

Opri motorul, îsi slabi nodul cravatei, îsi desfăcu primul nasture al camasii si îsi puse capul pe volan. In iarna asta, ar vrea sa mearga cu Norma în Alpi, unde sa mai vada o data zapada, dupa care s-o duca în Normandia. Acolo odihnea, înconjurat de alte noua mii de morminte, unchiul medic, care îi marcasa copilăria. În cele din urma, durerea începu sa se potoleasca; el baga din nou cheia în contact si îsi continua drumul, multumind Cerului ca n-a facut criza asta în timpul unei operatii.

- * %

Un Audi cenusiu se îndrepta spre La Marina. Caldu-ra acestui sfârșit de zi era domoala. Creaturi fermecatoare veneau deseori, la ora asta, sa alerge pe aleile ce se întindeau de-a lungul micului port de agrement. O tânara

se plimba însoțita de catelul ei. Paul opri în zona de staționare și o ajunse pe jos.

Lauren, care era pierdută în gânduri, tresări când el i se adresa:

- N-am vrut să vă sperii; îmi pare rău, zise el.

- Mulțumesc că ai venit atât de repede. Cum se simți?

- Mai bine; a fost mutat de la reanimare, s-a trezit și nu pare să sufere.

- Ai vorbit cu internul de gardă?

Paul nu putuse discuta decât cu o asistentă; aceasta era plină de încredere. Arthur își revenea foarte bine. Mâine, îi va scoate perfuzia și va începe să-l hrănească din nou.

- Țsta e semn bun, spuse Lauren, dându-i drumul din lesa lui Kali.

Catelușa începu să se zbenguie, fugărind câțiva pescari care zburau la nivelul peluzelor.

- V-ați luat o zi de odihnă?

Lauren îi explica lui Paul că operațiunea de salvare o costase două săptămâni de concediu silit. Paul nu stia ce să spună.

Facura câtiva pasi, unul lângă altul, la fel de tacuti.

- M-am purtat ca un las, marturisi, în cele din urma, Paul. Nici nu stiu cum sa va multumesc pentru ce ati facut în noaptea asta. Numai eu sunt vinovat de toate. Mâine, o sa ma prezint la comisariat si o sa le spun ca n-aveti nici un amestec.

- Sosesti întocmai ca brigada de cavalerie, la spartul târgului. Brisson si-a retras plângerea în schimbul unei pedepse. Tocilarul din primele banci, de la scoala, continua, chiar si la vârsta adulta, sa ridice degetele cu prima ocazie.

- Sunt nespus de mâhnit, spuse Paul. Pot sa mai fac ceva pentru dumneavoastra?

Lauren se opri si-l privi tinta.

- Dar eu nu sunt deloc mâhnita! Cred ca în viata mea nu m-am simtit mai vie ca în ultimele ore.

La câtiva metri de acolo, un chiosc de racoritoare îi îmbia pe trecatori cu înghetatele si cu bauturile lui. Paul comanda un suc, Lauren un cornet de înghetata cu capsuni si, în timp ce Kali îi facea ochi dulci unei vererite care se uita pe furis la ea, de pe creanga copacului în care statea, se asezara în jurul unei mese de lemn.

- Prietenia care va uneste pe voi doi e foarte frumoasa.

- Nu ne-am mai despartit de când eram mici, cu excepția perioadei în care Arthur s-a stabilit în Franța.

- Dragoste sau călătorie de afaceri?

- Afacerile sunt mai degrabă responsabilitatea mea, iar fuga, a lui.

- Fugea de ceva?

Paul o privi drept în ochi.

- De dumneavoastră.

- De mine? Întreaba, uluită, Lauren.

Paul bău o dușcă bună de suc și se șterse la gura cîșosul mîinii.

- Femeile! continua, posac, Paul.

- Toate femeile? Întreba, zîmbind, Lauren.

- Una în mod deosebit.

- O ruptură?

- El e foarte secretos; dacă m-ar auzi vorbind mi-ar pune pielea pe băț.

- Atunci, să schimbăm subiectul.

- Dar dumneavoastră? Întreba Paul. Aveți pe cineva

- Nu cumva încerci să mă agăți? Îl iscodi Lauren, * veselită.

- Categorie nu! Sunt alergic la părul de câine.

- Am pe cineva; o poveste care nu ocupa mult loc în viața mea, dar îmi închipui ca, așa, restabilesc oarecum echilibrul unei situații care schioapata, continua Lauren. Programul meu de lucru nu-mi lasa prea mult răgaz pentru alta viață în afara celei de medic.

- Ei bine, vedeți dumneavoastră, cu cât trece timpul, cu atât observ că singurătatea, chiar bine mascată, ne face să pierdem atât de multe! A trăi pentru meseria ta n-ar trebui să fie un scop în sine.

Lauren o striga pe Kali, care se îndepărtase cam mult. Ea se întoarse spre Paul.

- În privința nopții trecute, nu sunt sigură că prietenul dumitale ți-ar împărtăși părerea. Și, de fapt, noi nu suntem îndeajuns de apropiați pentru a putea continua această conversație.

- Îmi pare nespus de rău, nu voiam să fac pe moralistul; asta e doar pentru că...

- Pentru ce? îl întrerupse Lauren.

- Nimic!

Lauren se ridică și îi mulțumi lui Paul pentru înghețata pe care i-o oferise.

- Pot să te întreb ceva? i se adresa ea.

- Tot ce doriti.

- stiu ca asta poate parea cam anapoda, dar n-as putea sa te sun din când în când, ca sa aflu noutati despre pacientul meu? Eu n-am voie sa telefonez la spital...

Chipul lui Paul se lumina.

- De ce zâmbesti asa? întreaba Lauren.

- Uite de-aia: mi-e teama ca nu suntem îndeajuns de apropiati pentru ca acest subiect sa faca obiectul unei conversatii între noi.

Câteva clipe, se asternu tacerea.

- Sunati-ma când doriti... Aveti numarul meu.

- îmi pare rau, Betty îl are. Era pe fisa de internare a prietenului duminale: "persoana de contact în caz de urgenta!"

Paul își nota în graba numarul de acasa pe dosul unei recipise de card bancar si i-l întinse lui Lauren. Putea sa-l sune ori de câte ori dorea. Ea puse hârtia în buzunarul blugilor, multumi si se îndeparta pe alee.

- Pacientul dumneavoastra se numeste Arthur Ashby, zise Paul, aproape ironic.

Lauren clatina din cap; îl saluta cu un gest prietenesc si pleca în cautarea lui Kali. De îndata ce ea se îndeparta îndeajuns, Paul suna la Memorial Hospital. Ceru bi-

roul asistentelor de la Serviciul de Neurologie. Trebuia

sa-i transmita un mesaj foarte important pacientului ||e
la camera 307. Era necesar sa-l primeasca cât mai cur'
posibil, chiar si în toiul noptii, daca s-ar fi trezit.

- Care este mesajul? întreba asistenta.

- Spuneti-i ca a marcat un gol!

si Paul închise, fericit, telefonul. Nu departe de el, o
femeie îl privea cu un aer trist si furios. Paul recunoscu
silueta care se ridica de pe banca si se îndrepta spre stra-
da. La câtiva metri de acolo, Onega opri un taxi. El aler-
ga spre fata, dar nu izbuti s-o ajunga înainte de a se
arunca în taxiul care se si îndeparta.

- Ei, baga-mi-as picioarele! spuse el, singur, în par-
carea de lângă La Marina.

13

arul era aproape gol. în fundul salii, un pia-
nist cânta o melodie de-a lui Duke. Onega își
întinse cupa goala si îl invita pe barman sa-i
mai toarne un Dry Martini.

- E puțin cam devreme pentru un al treilea pahar,
nu? o întreba barmanul, servindu-i bautura.

- Tu ai ore fixe pentru nefericire?

- Clientii mei vin sa-si rumege suferinta mai degraba spre sfarsitul zilei.

- Eu, una, sunt ucraineanca, spuse Onega, ridicându-si paharul, si noi avem un cult al nostalgiei, cu care nu poate rivaliza nici un occidental. Pentru asta, îti trebuie un dar sufletesc, pe care voi nu-l aveti!

Onega pleca de la bar, se duse la pian si se sprijini cu coatele de el, în timp ce muzicantul ataca o melodie de-a lui Nat King Cole. Ea își ridica paharul si-l dadu peste cap. Pianistul îi facu semn barmanului sa-i toarne din nou si își relua refrenul. Pe masura ce treceau orele, barul se umplea tot mai mult. Se lasase seara, când Paul intra în local. Se apropie de Onega, făcându-se ca nu vede ca era deja beata.

- Potaia vine spasita, cu coada între picioare, zise ea

- Credeam ca voi, astia din est, tineti mai bine 1 bautura.

- Te-ai înșelat mereu în privinta mea, asa ca, o data în plus, o data în minus, ce mai conteaza?

- Te-am cautat peste tot, continua el, apucând-o de umar, când se clatina pe taburet.

- si m-ai gasit. Ce nas ai!

- Vino, te conduc acasa.

- Nu ti-ai facut suma de senzatii tari, asa ca ai venit sa te joci cu papusa ta ruseasca; e practic: n-ai decât sa deschizi o Matrioska si sa o iei pe urmatoarea mai micuta, nu?

- Ce tot spui? Am fost la tine acasa, te-am sunat pe mobil, am intrat prin toate restaurantele de care mi-ai pomenit tu si, la urma, mi-am amintit de locul asta.

Onega se ridica, sprijinindu-se de bar.

- De ce, Paul? Te-am vazut adineauri, pe cheiul La Marina, cu fata aia. Te implor, nu-mi spune ca nu e ceea ce cred, ar fi îngrozitor de banal si de deceptionant.

- Dar nu e ceea ce crezi! Pe femeia aia o iubeste Arthur, de ani de zile.

Onega îl privi tinta. Ochii îi sticleau de disperare.

- si tu pe cine iubesti? întreba ea, ridicându-si capul, cu mândrie.

Paul puse câteva bancnote pe tejghea si o lua pe Onega pe dupa umeri.

- Cred ca îmi vine sa vars, spuse Onega, parcurgând cei câtiva metri care îi desparteau de masina.

În stânga lor, o straduta se pierdea în întuneric. Paul o duse pe Onega într-acolo. Pavajul cu pietre dislocate

lucea cu o sclipire stinsa; putin mai departe, câteva lazi de lemn îi ferea de privirile indiscrete. Paul o sprijini pe Onega, care își deserta, într-un canal, prea-plinul de su-

ferinta. Când ea icni pentru ultima oara, Paul își lua batista din buzunar și o sterse la gura. Onega se îndrepta, trufasa și distanta.

- Du-ma la mine acasa!

Cabrioleta o lua pe O'Farell. Cu parul în vânt, Onega își recapata culorile din obraji. Paul conduse o bucata de vreme, după care se opri în fata micului imobil în care locuia prietena lui. Opri motorul și o privi.

- Nu te-am mintit, rupse Paul tacerea.

- stiu! murmura tânara femeie.

- Chiar era nevoie de toata chestia asta?

- Poate ca, într-o zi, vei învăta sa ma cunosti. Nu te invit sa urci, nu sunt în stare sa te primesc în vizita.

Ea coborî din masina și se îndrepta spre intrarea imobilului. In prag, se întoarse fluturând batista lui Paul.

- Pot s-o pastrez?

- Nu-ti bate capul, arunc-o!

- La noi, niciodata nu te lepezi de primul semn de iubire.

Onega pasi pe coridor si urca scara. Paul astepta pâna când fereastra camerei ei se lumina, apoi, porni masina, care se îndeparta pe strada pustie.

*

Inspectorul Pilguez își încheia nasturii pijamalei, privind-se în oglinda înalta, din dormitor...

- îți vine foarte bine, zise Nathalia. Am stiut de când am vazut-o în pravalie.

- Multumesc, spuse George si o saruta pe nas.

Nathalia deschise sertarul noptierei si scoase din el un borcanel de sticla si o lingurita.

- George! rosti ea cu hotarâre.

- Of, nu! se ruga el.

- Mi-ai promis, starui ea, vârându-i lingurita în gura.

Mustarul tare navali asupra papilelor gustative ale inspectorului; ochii lui se înrosira imediat. Pilguez batu furios din picior, tragând aerul, cu putere, pe nas.

- Doamne Sfinte, ca tare mai e dracovenia asta.

- îmi pare nespus de rau, scumpule, dar, altfel, sforai toata noaptea! spuse Nathalia, care se si bagase sub cearsafuri. Hai, vino sa te culci!

*

La ultimul dintre cele trei etaje ale unei case victoriene cocotate pe colinele Pacific Heights, o tânara doctorita citea lungita în pat. Catelusa ei, Kali, dormea pe covor, leganata de zgomotul picaturilor de ploaie, care bateau în fereastra. Pentru prima oara, după multa vreme, Lauren își lasase deoparte tratatele de neurologie, ocupându-se de o teza pe care și-o procurase de la biblioteca facultatii. Subiectul acesteia era coma.

*

Pablo veni să se cuibarească la picioarele fotoliului în care adormise Miss Morrison. Degeaba realizase dragonul din Fu Man Chu una dintre cele mai frumoase cascadorii ale lui: în seara asta, lupta fusese câștigată de Morfeu. *

* it.

Aplecata peste chiuveta, Onega își umplu cu apă cauzul palmelor. își frecționa obrazii și ridica fruntea, privindu-și imaginea din oglinda. își trecu mâinile peste față, luând-o în sus, spre pomeți, și își sublinie, cu degetul, un mic rid de lângă ochi. Cu vârful aratatorului, își urmări conturul gurii, coborî de-a lungul gâtului și își împinse barbia înainte, fortându-se să zâmbească. Stinse lumina.

Cineva zgâria la usa micii garsoniere. Onega traversa unica încăpere, care era si dormitor, si salon, verifica daca lantul de siguranta era pus si deschise usa. Paul voia doar sa se asigure ca totul era în ordine. "Atât timp cât suntem în viata, îi raspunse Onega, nimic nu e cu adevarat grav". Il lasa sa intre si, când închise usa, zâmbetul care i se desena pe buze nu mai semana deloc cu cel ce disparea deja în aburul condensat de pe oglinda din baie.

* ,

La Memorial Hospital, o asistenta intra în camera 307, îi lua tensiunea lui Arthur si iese din nou. Primele raze ale diminetii patrundeau pe fereastra care dadea în gradina.

*

Lauren se întinse din toate încheieturile. Cu ochii înca împaienjeniti de somn, își lua perna si o strânse în brate. Se uita la micul desteptator, dadu deoparte cuvertura si se rostogoli pe o parte. Kali sari în pat si veni sa se cuibareasca lângă ea. Robert deschise ochii si îi închise imediat la loc. Lauren vru sa atinga umarul prietenului ei, își retinu gestul si se întoarse spre fereastra. Lumina aurie care se strecura prin jaluzele anunta o zi

frumoasa.

Se aseza pe marginea patului si abia atunci îsi dadu seama ca nu avea de facut nici o garda.

Iesi din dormitor, trecu în spatiul destinat bucatariei, apasa pe butonul ceainicului electric si astepta sa bolboreasca apa.

Mâna ei cauta telefonul. Lauren se uita la ceasul cup torului si se razgândi. înca nu era opt, Betty nu-si lua postul în primire.

Dupa o ora, alerga cu pasi mici pe aleile cheiului La Marina. Kali se tinea dupa ea, fuguta, cu limba de un cot.

Lauren urmari cu privirea doua ambulante ce treceau cu sirenele urlând. îsi lua celularul, care îi atârna la gât.

Betty ridica receptorul.

Personalul de la Urgente fusese informat cu privire la sanctiunea care îi fusese aplicata. Toti angajatii serviciului voiseră sa semneze o petitie prin care cereau ca Lauren sa fie imediat repusa în drepturi, dar asistenta sefa, cunoscându-l bine pe Fernstein, îi sfatuise sa renunte.

Continuând sa alerge, Lauren nu-si putu stapâni un zâmbet, miscata de faptul ca prezenta sa în sânul echipei nu era chiar atât de neînsemnata cum îsi închipuise.

si, în timp ce Betty îi dadea înainte cu povestile, profita de ocazie si în ceru, cu discretie, noutati despre pacientul de la 307. Asistenta se întrerupse.

- Nu ti-a dat, si asa, destula bataie de cap? I

- Betty! *

- Cum vrei. înca n-am avut de ce sa urc la etaj, dat cum aflu ceva, te sun. în dimineata asta, e destula lini: te. Tu ce faci?

- învat din nou sa fac lucruri absolut inutile.

- si care ar fi alea?

- în dimineata asta, m-am machiat timp de zece minute în cap.

- si dupa aia? întreaba, Betty, arzând de curiozitate.

- Dupa aia, m-am demachiat imediat!

Betty aranja un teanc de dosare în despartitura rezervata internilor, tinând receptorul între obraz si umar.

- Ai sa vezi: cincisprezece zile de odihna or sa te faca sa prinzi din nou gustul micilor placeri ale vietii.

Lauren se opri la un chiosc si își cumpara o sticla de apa minerala, pe care aproape ca o goli dintr-o înghititura.

- Ureaza-mi chestia asta. Simt ca ma apuca de pe

acum pandaliile, când ma gândesc ca n-am nimic de facut toata dimineata. În jurul meu, sunt o droaie de tipi care fac jogging, iar eu ma rog Cerului sa-si scrânteasca cineva, macar puțin, un picior.

Betty îi făgădui s-o sune cum o sa aiba informatii; tocmai oprisera doua ambulante în fata sasului de la Urgente. Lauren închise. Cu un picior pus pe banca, în timp ce își înnodea la loc siretul unui adidas, ea se întreba daca grijile astea, pe care si le facea pentru sanatatea unui barbat înca necunoscut cu o zi în urma, erau, cu adevarat, numai si numai din constiinta profesionala.

*

Paul își lua cheile masinii si iese din birou. O informa pe Maureen ca va avea întâlniri de lucru toata dupa-amiaza si ca va face tot posibilul sa treaca din nou pe la slujba, spre sfârșitul zilei. Dupa o jumatate de ora, intra în holul de la San Francisco Memorial Hospital si urca treptele patru câte patru pâna la etajul întâi, trei câte trei pâna la al doilea si una câte una pâna la al treilea, jurându-si - în timp ce o lua pe coridor - sa se întoarca în sala de forta chiar de la sfârșitul saptamânii. Se întâlnește cu Nancy, care iese dintr-un salon, îi sa

ruta mâna și își continua drumul, lasând-o cu gura cas'cata, în mijlocul culoarului. Intra în camera lui Arthur și se apropie de pat.

Se facu, vezi Doamne, ca îi regleaza debitul perfuziei, îl apuca de încheietura mâinii și se uita la ceas, ca și cum i-ar fi luat pulsul.

- Ia scoate limba, s-o vedem! zise el, mucalit.

- Pot să știu și eu de-a ce te joci? îl întreba Arthur.

- De-a furatul ambulantelor, de-a rapitul oamenilor în coma; de acum, mi-am făcut mâna! Dar ai ratat ce era mai bun. Trebuia să mă fi văzut în halat verde, cu masca și cu calota pe cap. Eleganta în persoana!

Arthur se ridica în capul oaselor.

- Chiar ai asistat la operație?

- Sincer să fiu, prea se face caz de medicina asta. Ori chirurg, ori arhitect, tot un drac; de fapt, e doar o chestiune de lucru în echipă! Aveau nevoie de personal, eu mă aflam acolo și doar nu era să stau cu degetul-n gură.

Asa ca i-am ajutat.

- și Lauren?

- E impresionanta. Ea anesteziaza, ea taie, ea coase la loc! și cu ce impetuoșitate! E o plăcere să trebaluiești cu ea.

Chipul lui Arthur se întuneca.

- Acum ce mai e? îl întreba Paul.

- E ca o sa aiba neazuri din cauza mea!

- Da? Pai, sunteti chit! E fascinant totusi ca singurul la care nu va gânditi niciodata, când puneti la cale sindrofiile voastre naspa, sunt eu!

- Dar tu? N-ai avut probleme?

Paul tusi usor si îi ridica o pleoapa.

- Ai o mina buna! spuse el, pe un ton doctoral. <

- Cum te-ai descurcat? insista Arthur.

- Daca vrei sa stii totul, m-am comportat ca un cacios. Când a aparut politia la usa blocului operator, m-am ascuns sub masa de operatie; de-aia a trebuit sa asist la toata interventia. Acestea fiind zise, daca scadem momentele în care am dat ochii peste cap, sa tot fi participat si eu cinci minute în cap. Ei îi esti dator pentru ca ti-a salvat viata; eu n-am facut mare lucru.

Nancy intra în camera, verifica tensiunea lui Arthur si îl întreba daca nu voia sa încerce sa se ridice si sa mearga. Paul se oferi sa-l ajute.

Facura câtiva pasi, pâna la capatul culoarului. Arthur se simtea bine, își redobândise echilibrul si ar fi vrut sa-si

continue plimbarea. Pe aleea gradinii spitalului, îl ruga pe Paul să-i facă două servicii...

Paul plecă după ce Arthur se culcă. Pe drum, se opri la o florarie de pe Union Street. Căru un buchet de bujori albi și bagă într-un plic cartea de vizită pe care i-o încredințase Arthur. Florile urmau să fie livrate înainte de caderea serii. Apoi, Paul coborî spre La Marina și parca în fața unui videoclip. Pe la ora nouăsprezece, sună la interfonul lui Rose Morrison și îi dădu veste despre Arthur, precum și ultimele aventuri ale lui Fu Man Chu.

*

Lauren stătea lungită pe covor, cufundată în lectura tezei despre coma. Maica-sa, instalată pe canapeaua din salon, răsfoia o revistă. Din când în când, își ridică ochii din paginile pe care le citea și își privea fiica.

- Ce te-a apucat? Cum ai putut face un asemenea lucru? o întreba, aruncându-și revista pe masă joasă.

Lauren scrisese câteva note într-un caiet cu spirală, fără să răspundă.

- Ai fi putut să-ți distrugi cariera, să-ți risipești toți anii astia de muncă! și pentru ce? o judecă maica-sa.

- si tu ti-ai risipit toti anii astia de casnicie. si, dupa câte stiu eu, nu i-ai salvat viata tatei.

Mama lui Lauren se ridica.

- Ma duc s-o plimb pe Kali, spuse ea, pe un ton sec, luându-si trendul din cuier.

si iesi din casa, trântind usa.

- La revedere, murmura Lauren, cu o ureche la pasii care se îndepartau.

Doamna Kline se întâlnește la picioarele scarii cu un curier care ducea un imens buchet de bujori albi si cauta apartamentul lui Lauren Kline.

- Eu sunt doamna Kline, spuse ea, luând pliculețul prins de celofan.

Ii spuse tânărului sa lase florile în hol, de unde o sa si le recupereze ea, când se întoarce. îi dadu un bacsis, si baiatul pleca.

Coborând în strada, ea deschise pliculețul. Pe cartea de vizita, erau scrise cuvintele "Te voi revedea". Semnat "Arthur".

Doamna Kline boti cartea de vizita si o baga în buzunarul impermeabilului.

În cartier era un singur scuar în care aveau voie sa intre animalele. Daca destinul ar avea ratiunile lui, omul

- asa, fara imaginatie, cum este - le-ar gasi mereu nod
în papura. Doamna Kline se aseza pe o banca; alaturi de
ea, batrâna doamna care își citea ziarul simti dorinta de
a intra în vorba.

în spatiul împrejmuit, rezervat câinilor, Kali se cata-
ra pe un jack russel care se odihnea la umbra blânda a
unui tei.

- Am impresia ca nu prea va simtiti bine, spuse ba-
trâna doamna.

Doamna Kline tresari.

- Ma gândeam, pur si simplu, raspunse mama lui
Lauren. Cateii nostri par sa se înțeleaga bine...

- Pablo a fost atras întotdeauna de lungane. Totusi,
am sa-i recitesc manualul; s-ar zice ca astia sunt pe in-
vers. Ce va preocupa?

- Nimic.

- Daca simtiti nevoia sa va spuneti oful, eu sunt per-
soana ideala: nici ca ati putea gasi o alta mai fudula de
ureche!

Doamna Kleine o privi pe Rose, care își vedea, înain-
te, de lectura.

- Aveti copii? întreba, cu o voce pierduta.

Miss Morrison facu "nu", din cap.

- Atunci, nu puteti înțelege.

- Dar am iubit barbati care aveau!

- N-are a face.

- Ce ma poate agasa chestia asta! protesta Rose. Oamenii care au copii se uita la aia care n-au ca si cum ar fi de pe o alta planeta. A iubi un barbat e tot atât de complicat ca a creste niste tânci!

- Nu împartasesc întru totul punctul dumneavoas-
tra de vedere.

- si sunteti, în continuare, casatorita?

Doamna Kline își privi mâna. Timpul îi stersese sem-
nul lasat de verigheta.

- Prin urmare, care sunt grijile pe care vi le prici-
nuieste fiica dumneavoastra?

- Dar de unde stiti ca nu e vorba de un baiat?

- Era una din doua!

- Cred ca am facut un lucru rau, murmura mama lui

Lauren.

Batrâna doamna își împaturi ziarul si asculta cu aten-
tie ceea ce doamna Kline avea atâta nevoie sa destainu-
iasca.

- Figura cu florile e nasoala! Dar de ce va temeti atata ca l-ar putea întâlni din nou pe acel tânar?

- Pentru ca el risca sa-i reaminteasca un trecut care ne poate face rau si ei, si mie.

Batrâna doamna se adânci iar în lectura cotidianului, dar, dupa câteva clipe de gândire, îl puse la loc, pe banca.

- Nu stiu despre ce vorbiti, dar nimeni nu poate fi protejat cu ajutorul unei minciuni.

- îmi pare tare rau, spuse doamna Kline, va vorbesc despre niste lucruri pe care n-aveti cum sa le înțelegeti.

Rose Morrison dispunea de tot timpul din lume pentru a înțelege. Mama lui Lauren ezita, dar, la urma urmei, ce risca daca i se destainuia unei necunoscute? Dorinta de a-si alunga singuratatea fu mai puternica, asa ca se aseza din nou pe banca si îi spuse povestea unui barbat care rapise o tânara, pentru a o salva, în vreme ce propria ei mama depusese armele.

- Tânarul dumneavoastra n-are cumva vreun bunic celibatar?

- Dupa ce mi-a înapoiat cheile apartamentului, n-am mai auzit nimic despre el.

- si a disparut asa, pur si simplu?
- Sa zicem ca i-am dat si noi o mâna de ajutor.
- Noi?

r

Te voi revedea 201

- Un reputat neurochirurg si-a luat obligatia sa-i explice cât era de fragila sanatatea fiicei mele. si a gasit mii de ratiuni pentru a-l convinge sa se îndeparteze de ea.

- si, în fata atâtor evidente, tânarul s-a dat la fund?

Mama lui Lauren ofta.

- Da.

- II credeam mai tare de vârtute! comenta batrâna doamna. Vedeti, când sunt înnebuniti de dragoste, barbati îsi pierd în mare masura capacitatile! si era adevarat ce zicea profesorul?

- Sincera sa fiu, nu prea stiu daca era adevarul adevarat. Lauren si-a revenit foarte repede; în câteva luni, devenise din nou ea însasi.

- Credeti ca, acum, e prea târziu sa-i spuneti fiicei dumneavoastra?

- în fiecare zi îmi pun întrebarea asta si nu izbutesc sa-mi închipui ce reactie ar putea avea.

- Am vazut o multime de vietii distruse din pricina unor secrete de familie. N-am avut norocul sa am copii si, în ciuda vorbelor pe care vi le spuneam adineauri, ca sa ma arat sigura de mine, nici nu stiti cât de mult as vrea sa fi avut. Dar prea iubeam adesea, pentru ca sa ma cred capabila sa am copii; în fine, asta era o scuza, ca sa nu-mi privesc egoismul în fata. Va înțeleg retinerile, chiar daca sunt convinsa ca gresiti. Dragostea înseamna îngăduinta, asta îi da forta.

- As vrea atât de mult sa aveti dreptate.

- Parasim un barbat, credem ca l-am uitat... pâna când o amintire ni-l readuce în prezent. si, atunci, cum sa ne închipuim ca putem uita de dragostea pe care le-o purtam parintilor?! Pierdem o groaza de timp, fara sa le spunem ca-i iubim, ca sa ne dam seama, dupa ce mor, cât de mult ne lipsesc.

Batrâna doamna se pleca spre doamna Kline.

- Daca tânarul asta v-a salvat fiica, îi sunteti datoare. Asa ca duceti-va si cautati-l.

si Rose își relua lectura ziarului. Doamna Kline astepta câteva clipe, își saluta vecina de banca, o striga pe Kali si se îndeparta pe aleea parcului.

Când intra în casa, recupera buchetul de flori de la picioarele scarii. Apartamentul era pustiu. Aranja bujorii într-o vaza și îi puse pe masuta joasa din salon, după care închise usa în urma ei.

' f

I

Zilele săptămânii se scurgeau cu regularitatea unui metronom. În fiecare dimineață, Lauren se ducea să facă o lungă plimbare pe sub copacii parcului Presidio. Uneori, îi se întâmpla să meargă până la plaja ce marginea versantul dinspre Pacific. Atunci, se instala pe plaja și se cufunda în teza la care se întorcea în fiecare seară.

Inspectorul Pilguez se adaptase, în cele din urmă, la programul Nathalie. În fiecare zi, la amiaza, se întâlneau la masa, unde își luau, cu mare poftă, ea micul-dejun, iar el prânzul.

La mijlocul unei zile în care reuniunile de la biroul de proiectare se întretaiau cu inspecțiile de pe șantier, Paul se întâlnea cu Onega la capatul digului din fața golfului, unde ea îl aștepta pe o bancă.

Miss Morrison îl ducea pe Pablo într-un parc de lângă casa, ca să se bucure și el de frumoasele după-amieze de vară. I se întâmpla uneori să o întâlnească pe doam-

na Kline, iar, într-o zi, o recunosc pe Lauren după câinele care o urma pas cu pas. În joia aceea cu soare strălucitor, fu cât pe ce să intre în vorbă cu ea, dar, în cele din urmă, renunță să o întrerupă din lectură pe tânără femeie. Când Lauren părăsi aleea centrală, o urmări cu o privire înveselită.

În fiecare zi, la caderea serii, George Pilguez o lasă pe Nathalia în fața comisariatului.

Mai înainte de a se întâlni cu Onega pentru cină, Paul își vizită prietenul; îi prezintă schițe și proiecte pe care Arthur le corectă cu o trasatură de creion sau le îmbunătățește cu câteva adnotări în privința culorilor și a materialelor.

În acea vineri, Fernstein se bucură pentru starea de sănătate a pacientului său. Urma să-i facă un scanner de control, de îndată ce se va ivi un spațiu liber, și, dacă totul avea să fie în ordine - cum era el convins - îi va semnala biletul de ieșire. Nu mai exista niciun motiv pentru care să ocupe un pat de spital. Apoi, câțiva zile, trebuia să stea liniștit, dar viața lui avea să-și reia neîntrerupt cursul normal. Arthur îi mulțumise pentru toată atenția cu care îl îngrijise.

*

Paul plecase de mult, culoarele nu mai rasunau de pasii zoriti de peste zi, spitalul își îmbracase din nou haina de noapte. Arthur deschise televizorul suspendat pe un suport, în fata patului. Trase sertarul noptierei si își lua din el telefonul mobil. Pierdut în gânduri, derula numele din repertoar si renunta sa-si mai deranjeze cel mai bun amic. Telefonul îi scapa, usor, din mâna si se rostogoli pe cearsaf; capul îi aluneca, într-o parte, pe perna.

Usa se întredeschise o doctorita interna intra în camera. Se duse imediat la picioarele patului si consulta fisa medicala. Arthur întredeschise ochii si o privi, tacut; ea parea concentrata.

- E vreo problema? se interesa el.
- Nu, raspunse Lauren, ridicându-si capul.
- Ce faceti aici? o întreba, uluit.
- Nu vorbiti asa de tare, susoti Lauren.
- De ce sa vorbesc în soapta?
- Am eu motivele mele.
- si sunt secrete?
- Da!
- Atunci, trebuie sa va marturisesc, chiar si în soap-

ta, ca sunt multumit sa va vad.

- si eu, ma rog, vreau sa spun ca sunt multumita sa vad ca va merge mai bine. îmi pare, cu adevarat, nespuse de rau ca nu am diagnosticat hemoragia aia, la prima consultatie.

- N-aveti nici un motiv sa va faceti reprosuri. Cred ca nici eu nu v-am usurat prea mult sarcina, spuse Arthur.

- Erati atât de grabit sa plecati!

- Obsesia muncii o sa ma omoare într-o buna zi!

- Sunteti arhitect, nu-i asa?

- Da!

- E o meserie foarte solicitanta, cu multa matematica!
ca! i

- Da, în fine, e la fel ca medicina, în facultate; dar dupa aia, îi lasi pe altii sa faca matematica în locul tau

- Altii?

- Calculele de portanta, de rezistenta, toate astea sunt mai ales treaba inginerilor!

- si ce fac arhitectii, atunci când inginerii trag în jug?

- Viseaza!

- si dumneavoastra la ce visati?

Arthur o privi lung pe Lauren, zâmbi și arata cu degetul spre colțul încăperii.

- Duceți-va până la fereastră.
- De ce? se mira Lauren.
- Ca să faceți o mică plimbare.
- O mică plimbare până la fereastră?
- Nu, o mică plimbare de la fereastră!

Ea se supuse, cu un zâmbet aproape zeflemitor în colțul gurii.

- Și acum? ' ' ,
- Deschideți-o!
- Ce anume?
- Fereastră!

și Lauren făcu întocmai cum îi ceruse Arthur.

- Ce vedeți? întreaba el, mereu în șoaptă.
- Un copac! răspuse ea.
- Descrieți-l!
- Cum adică?
- E înalt?
- E înalt cam cât două etaje și are frunze mari și

verzi.

- Acum, închideți ochii.

Lauren se prinse în joc, iar vocea lui Arthur o însoți

în întunecimea improvizata.

- Crengile îi sunt nemiscate; la aceasta ora a zilei, briza marii încă nu sufla. Apropiati-va de trunchiul lui; adesea, în crapaturile scoartei se ascund greieri. La pi-

cioarele copacului se întinde un covor de cetina înrosita de soare. Acum, uitati-va de jur împrejur. Sunteti într-o gradina mare, cu straturi largi, de pamânt ocru, în care sunt plantati niste pini-parasol. La stânga dumneavoastra, o sa vedeti câtiva pini argintii; la dreapta, niste sequoia; în fata, rodii si, putin mai departe, roscovi ce par sa se însiruie pâna la ocean. Luati-o pe scarita de piatra care margineste drumul. Treptele îi sunt neregulate, dar nu va fie teama, panta e lina. Priviti în dreapta; acum, parca ghiciti ramasitele unei gradini de trandafiri, nu? Opriti-va mai jos si uitati-va în fata.

si Arthur inventa, numai din cuvinte, un univers.

Lauren vazu casa cu obloanele închise, pe care o descria el. Înainta spre peron, urca treptele si se opri pe veranda. Jos, la picioarele falezei, oceanul parea ca sta sa sfârâme stâncile; valurile carau un valmasag de alge si de cetina. Vântul îi ravasea pletele, aproape ca-i venea sa si le dea înapoi, pe spate.

Ea ocoli casa, urmând cu sfintenie îndrumările lui Arthur, care o calauzea, pas cu pas, prin tinutul lui imaginar. Mâna ei atingeă fatada, cautând o mica piedica de lemn, pusa jos, pe marginea oblonului. Facu așa cum îi spunea el și o scoase. Tablia de lemn se deschise și ei i se paru că aude până și scârțâitul balamalelor. Ridică fereastra-ghilotina, mișcând ușor rama, care culisa în tocul ei.

- Nu va opriți în această încăpere, e prea întunecată; treceți prin ea și veți ajunge pe culoar.

Ea înainta cu pași rari; în spatele peretilor, fiecare cameră părea să ascundă o taină. Intra în bucatărie. Pe masă, era o veche cafetieră italienească, care făcea o cafea extraordinară, și, în fața ei, o mașină de gătit cum se gaseau pe vremuri, în casele bătrânești.

- Funcționează cu lemne? întrebă Lauren.

- Dacă vreți, găsiți chiar și niște butuci sub sopronul de afară, la care ajungeți trecând prin spate.

- Vreau să rămân în casă și să-o vizitez mai departe, murmură ea.

- Atunci, ieșiți din bucatărie. Deschideți ușa, e chiar în fața.

Lauren intra în salon. Un pian cu coada dormea în bezna încăperii. Ea aprinse lumina și se apropie de taburet. Se așeza.

- Nu știi să cânt.

- Este un instrument deosebit, adus de pe meleaguri îndepărtate. Dacă vă gândiți foarte intens la o melodie pe care o iubiți, o să vă cânte el, dar numai dacă vă puneți degetele pe claviatura.

Lauren se concentra din răsuferință, și partitura "Clarinetul de lună" din Werther îi răsună în cap.

Avea impresia că, alături de ea, era cineva care cânta și, cu cât se lăsa mai antrenată în vis, cu atât muzica auzită era mai profundă și mai prezentă. Astfel, vizita fiecărei colțuri, urca la etaj și trecea dintr-o cameră în alta. Încetul cu încetul, cuvintele care descriau casa se transformau într-o mulțime de detalii ce inventau o întreagă viață în jurul ei. Se întoarse la singura încăpere pe care încă nu o vizitase. Intra în micul birou, privi patul și se înfioră; deschise ochii, iar casa dispărură.

- Cred că am pierdut-o, spuse ea.

- Nu-i nici o nenorocire. Acum este a dumneavoastră și vă puteți întoarce acolo oricând veți dori; va fi de ajuns să vă gândiți la ea.

- N-as putea sa încep din nou, de una singura. Nu prea am talent sa creez lumi imaginare.

- Faceti o mare greseala ca nu aveti încredere în dumneavoastra. Consider ca, pentru aceasta prima încercare, v-ati descurcat destul de bine.

- Asadar, asta va e meseria? închideti ochii si va imaginati diverse locuri?

- Nu, îmi imaginez viata dusa în interiorul lor, si ea e cea care îmi sugereaza restul.

- Curios mod de lucru.

- E mai degraba un mod de lucru plin de curiositate.

- Trebuie sa va las, nu mai e mult pâna la rondul asistentelor.

- O sa va întoarceti?

- Daca pot.

Ea se îndrepta spre usa, dar se întoarse chiar înainte de a iesi.

- Multumesc pentru vizita. A fost frumos. Mi-a placut acest moment.

- si mie.

- Casa asta exista?

- Adineauri ati vazut-o?
- De parca m-as fi aflat în ea!
- Daca exista în imaginatia dumneavoastra, atunci înseamna ca e adevarata.
- Aveti un fel de a gândi cam straniu.
- Tot închizându-si ochii la ceea ce-i înconjoara, unii au devenit orbi fara ca macar sa-si dea seama. Eu însa mi-am gasit o multumire în a învăta sa vad chiar si pe întuneric.
- Cunosc un pui de bufnita care ar avea mare nevoie de sfaturile dumneavoastra.
- Cel pe care îl aveati în halat în seara aceea?
- Va amintiti?
- Am avut ocazia sa cunoscut multi medici, dar ti-e greu sa-l uiti pe unul care te consulta cu o jucarie de plus în buzunar.
- îi este teama de lumina, iar bunicul lui m-a rugat sa-l vindec.
- Ar trebui sa-i facem rost de niste ochelari de soare pentru copii. Aveam eu unii, când eram mic; e de necrezut ce lucruri poti vedea prin ei.
- Cum ar fi?

- Vise, fapte de pe tarâmuri imaginare.
- Multumesc pentru sfat.
- Dar, atentie! Dupa ce o sa-l vindecati, spuneti-i
puiului de bufnita ca va fi de ajuns sa-si piarda credin-
ta în visul lui, chiar si o singura secunda, pentru ca aces-
ta sa se sfârâme în mii de cioburi.

- Am sa-i spui, va puteti bizui pe mine. Acum, odih-
niti-va.

si Lauren iese din camera.

Luna plina de strecura prin jaluzele. Arthur dadu
deoparte cearsafurile si se duse la fereastra. Ramase aco-
lo, sprijinit de pervaz, privind copacii neclintiti din gra-
dina. N-avea nici un chef sa urmeze sfatul prietenului
sau. Trecuse prea multa vreme de când rabdarea îi era
singura hrana, si nimic - nici timpul, nici calatoriile în
care întâlne alți ochi -, nimic nu izbutise sa-i stearga
din suflet amintirea acestei femei. în curând va iese de
aici.

14

cek-end-ul se anunta bine; zarea era lim-
pede, fara urma de nor. Totul era calm,
ca si cum orasul se trezea dupa o noapte

de vara prea scurta. Cu picioarele goale, cu parul vâlvoi, îmbracata cu un pulover purtat în chip de rochie de casa, Lauren lucra la biroul ei, reluându-si cercetarile din punctul în care le lasase în ajun.

Îsi vazu de lucru pâna pe la jumatatea diminetii, pândind sosirea corespondentei. Astepta o lucrare stiintifica pe care o comandase de doua zile; poate ca o va gasi, în sfârșit, în cutia de scrisori. Traversa salonul, deschise usa apartamentului si tresari, scotând un tipat.

- Îmi pare rau, nu voiam sa va sperii, spuse Arthur, cu mâinile la spate. Am facut rost de adresa dumneavoastra, multumita lui Betty.

- Ce faceti aici? întreba Lauren, tragându-si în jos poalele puloverului.

- Nici eu nu stiu.

- N-ar fi trebuit sa va lase sa iesiti, e mult prea devreme, se bâlbâi ea.

- Marturisesc ca nu prea le-am dat de ales... totusi, ma lasati sa intru?

Ea se dadu deoparte si îl invita sa ia loc în salon.

- Vin imediat! îi striga ea, fugind spre baie.

"Am aerul unui Gremlin!" își spuse, încercând sa-si

aranjeze puțin parul. Se repezi la dressing și începu să rascolească printre umerase.

- Totul e în ordine? întreba Arthur, mirat de zgomotul care venea dinspre dulap.

- Vreți o cafea? striga Lauren, încercând cu disperare să găsească ceva de îmbrăcat.

Se uita mai îndeaproape la o flanelă și, apoi, o arunca pe jos; nici cămășoara albă nu mergea, așa că zbura în aer, urmată de o rochiță care i se alătura la iuteală. În spatele lui Lauren, gramada de haine creștea cu fiecare secundă.

Arthur înainta în mijlocul salonului; privi tot ce era în jurul lui. Doamne, cât de familiar îi era locul asta! Rafaturile unei biblioteci dintr-un lemn deschis la culoare se îndoiu sub greutatea cărților și, până la urmă - dacă Lauren își va completa colecția de enciclopedii medicale -, aveau să cedeze. Arthur zâmbi, văzând că ea își instalase biroul exact acolo unde își așezase și el cândva planseta de desen.

Prin ușile întredeschise, ghicea unde era dormitorul și patul pus cu fața spre golf.

O auzi pe Lauren, care tusea ușor în spatele lui, și se întoarse. Purta blugi și un tee-shirt alb.

- Vreti cafeaua cu lapte si zahar, fara lapte, dar cu zahar, ori cu lapte si fara zahar? întreba ea.

- Cum doriti! raspunse Arthur.

Ea trecu în spatele barului din bucatarie; robinetul nu se mai închidea, apa se prelingea, iar apoi jetul tâsni c putere.

- Cred ca am o problema, spuse ea, încercând sa opreasca apa cu mâinile.

Arthur îi indica imediat vana de închidere din dulapiorul aflat chiar lângă ea. Lauren se repezi sa închida apa. Cu fata plina de picături, îl privi tinta pe Arthur.

- Cum de ati stiut?

- Sunt arhitect!

- E o meserie care îți permite sa vezi prin ziduri?

- Țevaria unei case e mai puțin complexa decât cea din corpul omenesc, dar si noi avem micile noastre trucuri pentru a opri hemoragiile. Aveti scule?

Lauren se sterse pe fata cu un servet de hârtie si deschise un sertar. Scoase de acolo o surubelnita veche, o cheie reglabila si un ciocan.

Puse sculele pe bar, cu un aer mâhnit.

- Ar trebui totusi sa putem opera, zise Arthur.

- Nu ma cred capabila sa fac asa ceva!

- E o interventie mai putin complicata decât ceea ce faceti în blocul operator. Aveti vreo garnitura noua?

- Nu.

- Uitati-va la tabloul de sigurante; nu stiu de ce, dar întotdeauna gasesti câte una aruncata pe contorul electric.

- Dar contorul electric pe unde e aruncat?

Arthur îi arata cu degetul micul cofret aflat exact alături de usa de la intrare.

- Țsta e disjunctorul, spuse Lauren.

- Acolo e, zise Arthur, înveselit.

Lauren se protapi în fata lui.

- Ei bine, de vreme ce dulapurile din casa mea n-au nici un secret pentru dumneavoastra, cautati-va singur garniturile alea; asa, o sa câstigam timp!

Arthur se duse spre intrare. își întinse mâna catre cofret, apoi se razgândi.

- Ce ati patit? întreba Lauren.

- Mâinile mele sunt înca stângace, murmura Arthur, vizibil stânjenit.

Lauren se apropie de el.

- Nu-i nimic grav, spuse ea, linistindu-l. Aveti rabdare, nu veti ramâne cu sechele, dar e nevoie de nitel timp pentru recuperare. Natura e cea care vrea asta.

- Totusi, pentru reparatii va pot îndruma eu, daca vreti, spuse Arthur.

- În dimineata asta aveam cu totul alte planuri decât îngrijirea unui robinet. Vecinul meu este un mester genial; el mi-a instalat aproape tot ce e aici. O sa fie încântat sa se ocupe de reparatie.

- El a avut ideea sa puna biblioteca lipita de fereastră?

- De ce, nu trebuia?

- Ba da, ba da, spuse Arthur, întorcându-se în salon.

- Asta e un "ba da, ba da" care vrea sa spuna exact invers.

- Nu, deloc! insista Arthur.

- Ce prost mintiti!

El o invita pe Lauren sa se aseze pe canapea.

- întoarceți-va, spuse Arthur.

Lauren se executa, fara sa înțeleaga prea bine unde voia el sa ajunga.

- Vedeti, daca etajerele alea nu ar astupa fereastră, de aici, ati avea o priveliste foarte frumoasa.

- As avea o privesc foarte frumoasa, dar în spatele meu! în general, ma asez pe canapea cu fata!

- De aia ar fi mai judicios s-o întoarceți. Sincer vorbind, usa de la intrare nu e chiar lucrul cel mai demn de a fi admirat, nu?

Lauren se ridica, își puse mâinile în solduri și îl măsura cu privirea.

- Nu i-am acordat niciodată atenție. Ați venit la mine pe nepușă masă, abia ieșit din spital, ca să-mi refacăți aranjamentul casei?

- îmi pare rău, spuse Arthur, lasând capul în jos.

- Nu, mie îmi pare rău, răspuse Lauren, pe un ton calm. în ultimul timp, îmi cam sare tandara cu ușurință.

Va face cafeaua aia?

- Nu mai aveți apă!

Lauren deschise frigiderul.

- Nu vă pot oferi nici măcar un suc de fructe.

- Atunci, vă duc undeva, să luați micul dejun?

Ea îl ruga să aștepte doar până coboară să-și ia corespicienta. Cum o auzi îndepărtându-se pe culoar, pe Arthur îl cuprinsese o dorință irezistibilă de a-și reînnoia legăturile cu acest loc pe care îl parasise. Intra în dormi-

tor si se apropie de pat.

Amintirea unei dimineti de vara îi rasari în minte, ca desprinsa din paginile unei carti cazute dintr-o biblioteca. Ar fi vrut ca timpul sa se întoarca în acea zi, când el o privise dormind.

Atinse cu vârful degetelor cuvertura a carei lâna se ridică, în raspar, sub mâna lui. Trecu în baie si privi flacoanele asezate lângă chiuveta. Un lapte de corp, un parfum, câteva rare produse de machiaj. Deodata, îi veni o idee. Arunca o privire afara si se hotărî sa-si împlinească un vis foarte vechi. Intra în interiorul dressingului alaturat si închise usa în urma lui. ;

Ascuns printre umerase, se uita la hainele de pe jos, la cele înca atârdate, si încerca sa si-o imagineze pe Lauren într-o rochie sau alta. Ar fi vrut sa ramâna acolo, s-o astepte pâna îl gaseste. Poate ca, asa, ea si-ar recapata memoria, ar sovai doar o clipa, apoi si-ar aminti cuvintele pe care si le spuneau. Atunci, ar lua-o în brate si ar saruta-o ca înainte sau, mai degraba, i-ar da un sarut diferit. si nimeni n-ar putea sa i-o mai ia. Ce tâmpenie! Daca ar ramâne aici, ea ar începe sa se teama. Cine nu s-ar teme, daca ar da peste un ins pitit în dulapul din baie?

Trebuia sa iasa de aici, înainte sa se întoarca ea. Dar pe cine ar supara daca ar mai sta înca o clipa, una mica? Sa urce si ea scara mai încet: asa, ar mai fura câteva clipe fericite, stând în mijlocul ei.

- Arthur?

- Vin.

El se scuza ca a intrat în baie fara sa-i ceara voie, voise sa se spele pe mâini.

- Dar nu e apa!

- Mi-am amintit când am deschis robinetul! spuse el, încurcat. V-a sosit cartea?

- Da, e ceaslovul asta; o sa-l pun în biblioteca si, pe urma, plecam. Mor de foame.

Trecând prin fata bucatariei, Arthur se uita la castro-nul lui Kali.

- E blidul catelusei mele, este la mama.

Lauren își lua cheile de pe bar si iesira din apartament.

Strada era scaldata în soare. Arthur ar fi vrut s-o ia pe Lauren în brate.

- Unde vreti sa mergem? o întreba, încrucisându-si mâinile la spate.

Ei îi era foame, dar sovaia sa marturiseasca, din pura feminitate, cât de tare poftea la un hamburger. Arthur o linisti: era frumos sa vezi o femeie cu pofta de mâncare.

- si, pe urma, la New York e deja ora prânzului, iar la Sidney e ora cincii! adauga ea, radioasa.

- E un mod de a vedea lucrurile, spuse Arthur, pasind alaturi de ea.

- Când esti intern într-un spital, ajungi sa manânci orice si la orice ora.

Ea îl duse pâna în Ghirardelli Square, o luara de-a lungul cheiurilor si ajunsera la un dig. Cocotat pe piloni, restaurantul Simbad era deschis zi si noapte. Fata de la receptie îi instala la o masa, îi întinse un meniu lui Lauren si disparu. Lui Arthur nu-i era foame, asa ca renunta sa citeasca meniul pe care i-l întindea Lauren.

Dupa câteva momente, veni un chelner, nota comanda lui Lauren si se îndrepta spre bucatarie.

- Nu mâncati chiar nimic?

- Am fost hranit cu perfuzii toata saptamâna si cred ca mi s-a strâns stomacul. Dar mor de placere sa va vad mâncând.

- Totusi, va trebui sa va hraniti din nou!

Chelnerul puse pe masa o farfurie uriasa cu clatite.

- De ce ati venit la mine în dimineata asta?

- Ca sa repar o teava sparta.

- Serios?

- Ca sa va multumesc pentru ca mi-ati salvat viata,
cred.

Lauren lasa furculita din mâna.

- Pentru ca doream s-o fac, marturisi Arthur.

Ea îl privi cu atentie si își stropi clatitele cu sirop de
artar.

Te voi revedea 217

- Nu mi-am facut decât meseria, spuse ea, cu glasul
scazut.

- Nu-s chiar asa de sigur ca anestezierea unui coleg
si furtul unei ambulante se numara printre sarcinile
dumneavoastra zilnice.

- Treaba cu ambulanta a fost ideea celui mai bun
prieten al dumneavoastra.

- Banuiam eu ceva.

Chelnerul se întoarse la masa si o întreba pe Lauren
daca mai avea vreo dorinta.

- Nu, de ce? întreba Lauren.

- Credeam ca m-ati chemat, raspunse, de sus, chelnerul.

Lauren îl privi cum se îndeparta, dadu din umeri si își relua conversatia.

- Prietenul dumneavoastra mi-a spus ca v-ati cunoscut la internat.

- Mama a murit când aveam zece ani, eram foarte apropiati.

- Dumneavoastra dati dovada de mult curaj: majoritatea oamenilor nu rostesc niciodata acest cuvânt, spun "a plecat" ori "ne-a parasit".

- A parasi sau a pleca sunt actiuni voluntare.

- Ati crescut singur?

- Singuratatea poate fi, într-un fel, o tovarasie. Dar dumneavoastra? Parintii va mai traiesc?

- Doar mama. De când am avut accidentul, relatiile noastre sunt mai degraba încordate; ea își face simtita prezenta cam multisor.

- Accidentul?

- M-am dat peste cap cu masina, am fost aruncata afara, considerata moarta, dar înversunarea unuia dintre profesorii mei m-a readus la viata, dupa câteva lutu

de coma. li,

- Nu va amintiti nimic din perioada aceea?

- îmi amintesc de ultimele minute dinaintea impactului; dupa aia, în viata mea e o gaura de unsprezece luni.

- Nimeni nu a reusit sa-si aminteasca vreodata ce se întâmpla în acele momente? întreba Arthur, cu vocea plina de speranta.

Lauren zâmbi, se uita la caruciorul cu deserturi, asezat nu departe de ea.

- Când esti în coma? Imposibil, îi raspunse ea. Este o lume a inconstientului, în care nu se întâmpla nimic.

- Totusi, viata continua în jurul tau, nu?

- Chestia asta va intereseaza, cu adevarat? stiti, nu sunteti obligat sa fiti politicos.

Arthur o asigura ca interesul lui era cât se poate de sincer. Lauren îl lamuri ca existau multe teorii cu privire la acest subiect, dar putine certitudini. Percepeau oare pacientii ceea ce era în jurul lor? Din punct de vedere medical, ea nu prea credea asa ceva.

- Ati spus "din punct de vedere medical". De ce faceti aceasta distinctie?

- Pentru ca am trait din interior aceste lucruri.

- si, datorita acestui fapt, ati ajuns la o concluzie di-

ferita?

Lauren ezita sa-i raspunda; îi arata caruciorul cu deserturi chelnerului, care dadu fuga la masa lor. Ea își alese o spuma de ciocolata si, cum Arthur nu comanda nimic, ceru un ecler cu ciocolata pentru el.

- si doua deserturi minunate pentru Miss, spuse chelnerul, punându-i dinainte farfuriile.

- Uneori, visez lucruri stranii, care parca ar semana cu niste frânturi de amintiri, cu niste senzatii pe care le

retraiesc, dar eu mai stiu si cât este creierul nostru de capabil sa transforme în amintiri ceea ce i se povesteste.

- si ce vi s-a povestit?

- Nimic deosebit: despre prezenta mamei în fiecare zi, despre a lui Betty, o asistenta care lucreaza în serviciul meu, si despre alte lucruri, care nu au mare importanta.

- Cum ar fi?

- Desteptarea mea. Dar am vorbit destul despre toate astea; acum, trebuie sa gustati din prajituri!

- Nu va separati pe mine, dar sunt alergic la ciocolata.

- Nu vreți nimic altceva? N-ati baut si n-ati mâncat

nimic.

- O înțeleg pe mama dumneavoastră; probabil ca face puțin exces de zel, însă numai și numai din dragoste.

- Dacă v-ar auzi, v-ar adora, nu alta.

- Stiu, asta e unul dintre marile mele defecte.

- Care?

- Sunt genul de barbat de care își amintesc soacrele, dar acesta nu este întotdeauna și cazul fiicelor lor.

- Și soacrele astea, de care spuneti, au fost multe? Întreba Lauren, luând din spuma o lingurita cu vârf.

Arthur o privi, înveselit: ea își facuse mustați de ciocolată, întinse mâna, ca pentru a-i șterge săgeata de la arcul lui Cupidon, dar nu îndrăzni să facă gestul.

De după teșgheaua lui, un barman se uita, intrigat, spre masa lor.

- Sunt burlac.

- Nu-mi vine să cred.

- Dar dumneavoastră?

Lauren își căuta cuvintele, înainte de a răspunde.

- În viața mea e ceva, dar nu stam chiar împreună. În fine, e pe acolo. Uneori, se mai întâmplă și asta:

sentimentele se sting. Sunteti de multa vreme burlac?

- Da, destul de multa.
- Asta chiar ca n-o mai cred. -
- Ce vi se pare asa de imposibil?
- Ca un tip cum sunteti dumneavoastra sa fie singur.
- Dar nu sunt singur!
- Aha, ati vazut?
- Poti iubi pe cineva si sa fii, în acelasi timp, burlac!

E de ajuns ca sentimentul sa nu fie reciproc sau ca persoana sa nu fie libera.

- si poti sa ramâi fidel fata de acea persoana în tot acest timp?

- Daca acea persoana este femeia vietii tale, merita sa astepti, nu?

- Prin urmare nu sunteti burlac!
- în sufletul meu, nu.

Lauren lua o gura buna de cafea si facu o strâmbatura. Lichidul era rece. Arthur ar fi vrut sa-i comande alta, dar ea i-o lua înainte si îi arata chelnerului cafetiera pusa pe resoul de pe bufet.

- Miss doreste o ceasca sau doua? întreba chelnerul, cu un zâmbet ironic pe buze.

- Aveti vreo problema? riposta Lauren.

- Eu? Deloc, spuse chelnerul, plecând din nou spre oficiu.

- Ce credeti? S-o fi enervat fiindca n-ati mâncat nimic? îl întreba ea pe Arthur. ■

- A fost buna mâncarea? se interesa el.

- Groaznica, spuse Lauren, râzând.

- Atunci, de ce ati ales locul asta? îi replica Arthur începând si el sa râda. Â

- îmi place sa simt suflarea marii, sa-i iau tensiunea, sa aflu în ce dispozitie este.

Râsul lui Arthur se transforma într-un zâmbet plin de melancolie. în ochi avea tristete, avea stele de suferinta cu gust de sare.

- Ce aveti? îl întreba Lauren.

- Nimic, doar o amintire.

Lauren îi facu semn chelnerului sa-i aduca nota.

- E o norocoasa, zise ea, luând înca o gura de cafea.

- Cine? >

- Cea pe care o astepti de atâta vreme.

- Adevarat? întreba Arthur.

- Da, adevarat! Ce anume v-a despartit?

- O problema de compatibilitate!

- Nu va mai înțelegeati?

- Ba da, foarte bine. Râdeam amândoi ca nebunii, aveam aceleasi dorinte. Chiar si jurasem sa redactam, într-o buna zi, o lista cu lucrurile pe care eram fericiti sa le facem. Ea o numea lista happy to do.

- si ce v-a împiedicat s-o scrieti?

- Timpul ne-a despartit mai înainte s-o facem.

- si nu v-ati mai revazut?

Chelnerul lasa nota pe masa. Arthur voi s-o ia, însa Lauren puse mâna pe ea cu un gest mai rapid decât al lui.

- Va apreciez galanteria, îi spuse, dar nici sa nu va treaca prin minte, singurele lucruri pe care le-ati consumat aici au fost vorbele mele. Nu sunt feminista, dar totusi exista niste limite!

Arthur nu avu timp sa argumenteze: Lauren îi înmânase deja chelnerului cartea de credit.

- Ar trebui sa ma întorc si sa ma apuc de lucru, spuse Lauren, dar, în acelasi timp, n-am nici un chef s-o fac.

Ea își împinse scaunul si se ridica.

- Accept hoinareala. 4

Chelnerul clatina din cap, când ea iese din local. <

Lauren voia sa mearga în parcul Presidio; îi placea sa se plimbe pe sub arborii înalti de sequoia. Adesea, cobora pâna la pîntenul de care era ancorat unul dintre pilonii podului Golden Gate. Arthur cunostea bine locul. De acolo, podul suspendat se întindea ca o trasura de unire, proiectata pe cer, între golf si ocean.

Lauren trebuia sa-si recupereze catelusa. Arthur fagadui ca o va astepta chiar acolo. Lauren îl parasi la capatul digului, iar el o privi fara sa spuna nimic, în timp ce ea se îndeparta. Unele clipe au gustul eternitatii.

15

sezat pe un mic zid de caramida, o astepta la picioarele marelui pod. In acel loc, valurile din largul oceanului le înfruntau pe cele din golf, într-o lupta ce dura din noaptea timpurilor.

- M-ati asteptat mult? se scuza ea.

- Unde e Kali?

- N-am nici cea mai mica idee. Mama nu era acolo.

stiatu cum o cheama?

- Veniti! Sa ne plimbam de cealalta parte a podului, as vrea sa vad oceanul, raspunse Arthur.

Urcara o colina si coborâra pe celalalt versant al aces-

teia. Jos, plaja se întindea pe kilometri întregi.

Mersera de-a lungul apei.

- Sunteti diferit, zise Lauren.

- De cine?

- De nimeni în mod special.

- Atunci, nu e prea greu.

- Nu fiti idiot.

- Va deranjeaza ceva anume la mine?

- Nu, nu ma deranjeaza nimic, însa pareti întotdeauna senin, atâta tot.

- E un defect?

- Nu, însa e ceva foarte derutant; parca n-ati avea nici un fel de probleme pe lumea asta.

- Mie îmi place sa caut solutii; e o chestie de familie, mama era ca mine.

- Duceti dorul parintilor?

- Pe tata, abia daca l-am cunoscut. Mama privea viata într-un fel anume, diferit, asa cum ati spus dumneavoastra.

Arthur se aseza în genunchi; încep sa faca o gramajoara de nisip.

- într-o zi, am gasit în gradina o moneda de un do-

lar. Ma credeam al naibii de bogat. Am alergat la mama, cu comoara în pumn. I-am aratat-o, fudul nevoie mare ca o descoperisem. Dupa ce m-a ascultat dictându-i lista cu tot ce aveam de gând sa cumpar cu o asemenea avere, ea mi-a adunat degetele peste moneda, mi-a întors încetisor mâna si mi-a spus s-o desfac.

- si?

- Dolarul a cazut pe jos. Mama mi-a spus: "Uite ce i se întâmpla, chiar si celui mai bogat om de pe fata pamântului, când moare. Pentru noi, dupa moarte, banii si puterea nu mai exista. Eternitatea existentei omului se afla doar în sentimentele pe care le împartasese cu semenii". si e adevarat; ea a murit ieri, cu multi ani în urma, atât de multi, încât am încetat sa le mai numar lunile fara a pierde o singura zi. Uneori, îmi apare în strfulgerarea unei clipe, când ma uit - asa cum m-a învățat ea - la lucruri, la un peisaj, la un batrân ce traverseaza strada purtându-si pe umeri istoria; se ivate într-un suvoi de apa de ploaie, într-un reflex al luminii, în întorsatura unei fraze dintr-o conversatie, ea e nemuritoare mea.

Arthur lasa sa i se scurga printre degete grauntele de

nisip. Exista suferinte pricinuite de dragoste, pe care timpul nu le sterge si care pecetluiesc, cu cicatricile lor nedesluse, zâmbetele.

Lauren se apropie de Arthur, îl lua de brat si îl ajuta sa se ridice; își continuara plimbarea pe plaja.

- Cum faci ca sa astepti pe cineva atât de mult?

- De ce îmi vorbiti iar despre chestia asta?

- Pentru ca ma intriga.

- Noi am trait un început de poveste: ea era ca o promisiune, pe care viata nu si-a tinut-o. Eu, însă, îmi tin întotdeauna promisiunile.

Lauren îi lasa bratul; Arthur o privi îndepartându-se singura, pe nisip. Astepta câteva clipe, dupa care îi porni pe urme; ea se juca, atingând valurile cu vârful piciorului.

- Am spus ceva ce nu trebuia?

- Nu, murmura Lauren, dimpotriva. Cred ca e timpul sa ma întorc. Am de lucru cu adevarat.

- si nu poate astepta pâna mâine?

- Mâine ori dupa-amiaza, ce poate schimba asta?

- O dorinta poate schimba totul, nu credeti?

- si ce dorinta aveti?

- Sa ma plimb în continuare pe plaja, cu dumnea-

voastra, facând gafe peste gafe.

- Am putea lua cina împreuna, diseara? sugera Lauren.

Arthur își miși ochii, facându-se ca sovaie. Lauren îi dadu o palma peste umar.

- Locul îl aleg eu, doar ca sa va dovedesc ca turismul si gastronomia nu sunt întotdeauna la cutite, spuse el, râzând.

- Unde mergem?

- La Cliff House, acolo, îi arata el, cu degetul, o fa-leza din departare.

- Stau în orasul asta de când ma stiu, dar pe acolo nu mi-a calcat niciodata piciorul!

- Eu am cunoscut parizieni care n-au urcat niciodata în Turnul Eiffel.

- Ati fost deja în Franta? întreba ea, cu ochii stralucind de încântare.

- La Paris, la Venetia, la Tanger...

si Arthur o duse pe Lauren în jurul lumii, pe durata celor câtiva pasi, pe care fluxul avea sa-i stearga în urma lor, la caderea serii.

Sala cu lambriuri întunecate era aproape goala. Lau-

ren intra prima. Un sef de sala îi iese în întâmpinare. Ea îi ceru o masa de doua locuri. El îi sugera sa-si astepte invitatul la bar. Uimita, Lauren se întoarce; Arthur disparuse. Facând cale întoarsa, îl cauta pe scara; îl gasi pe treapta cea mai de sus, unde o astepta cu zâmbetul pe buze.

- Ce faceti acolo? m
- Sala de jos e sinistra; asta e mult mai vesela. m
- Credeti? m
- Tot localul e sinistru, nu-i asa? -M

Lauren clatina, evaziv, din cap. ^

- Exact asta îmi spuneam si eu. Haidem în alta parte.
- Dar i-am cerut sefului de sala sa ne rezerve masa!

spuse ea, jenata.

- Atunci, nu care cumva sa-i spuneti ceva; masa asta va fi a noastra. Vom încerca sa tinem minte mereu ca asta este locul în care nu ne-am luat prima cina! £

Arthur o trase pe Lauren dupa el, spre parcare localului. O ruga sa fie draguta si sa cheme un taxi. El nu-si luase telefonul. Lauren îl lua pe al ei si suna compania.

Un sfert de ora mai târziu, coborâra din taxi pe digul din dreptul Cheiului 39, hotarâti sa testeze toate localu-

rile pentru turisti, din oras. Daca nu se vor simti prea obositi, vor putea merge chiar în Chinatown, sa bea un paharel. Arthur cunostea un bar urias, unde autocarele cu straini se desertau de când se lasa seara si pâna târziu, în noapte.

Paseau pe scândurile pontonului, când lui Lauren i se paru ca îl recunoaste, de departe, pe Paul. Acesta se sprijinea în coate, de balustrada, antrenat într-o conversatie cu o tânara încântatoare, ale carei picioare nu se mai sfârseau.

- Acela nu e prietenul dumneavoastra? întreba ea.

- Ba da, e chiar el, raspunse Arthur, facând stânga împrejur.

Lauren îl ajunse din urma.

- Nu vreti sa mergem sa-l salutam?

- Nu, nu tin sa întrerup acest tête-à-tête. Veniti, s-o luam mai bine pe aici.

- Va temeti sa nu ne vada împreuna?

- Ce idee! De ce va închipuiti asa ceva?

- Pentru ca aveati aerul ca va temeti.

- Va asigur ca nu. Insa el ar fi teribil de gelos, fiindca prima vizita v-am facut-o dumneavoastra. Veniti, va duc în Ghirardelli Square; seara, la ora asta, vechea bom-

bonerie cu specialitati de ciocolata trebuie sa geama de japonezi.

De-a lungul promenadei, petrecerea era în toi. În fiecare an, la aceasta data, pescarii din oras sarbatoreau deschiderea sezonului la pescuitul de crabi.

Ziua își pierduse ultimele reflexe de lumina cu cli-piri de jaratic, iar luna se si urcase pe cerul înstelat al gol-fului. Deasupra focurilor de busteni, cazane mari, cu apa de mare, dadeau pe dinafara de crustaceele cu care erau omeniti trecatorii. Lauren gusta, cu cea mai mare pofta, sase picioare de crab de talie uriasa, pe care i le curata-se un marinar binevoitor. Plin de încântare, Arthur o privea desfatându-se. Ea stropi aceasta tratatie improvizata cu trei ulcele rase de cabernet sauvignon din Napa Valley. Dupa ce se linse pe degete, ea se atârna, cu un aer vinovat, de bratul lui Arthur.

- Cred ca tocmai am dat peste cap planurile de cina pe care ni le facusem; daca as mai pune în gura fie chiar si o patratca de ciocolata, as muri, spuse ea.

- Cred mai degraba ca sunteti cam cherchelita!

- Nu-i deloc imposibil. Oare o fi venit fluxul sau sunt doar eu în tangaj?

- Amândoua! Veniti sa luam putin aer ceva mai încolo.

El o trase mai la o parte de multime si o aseza pe o banca luminata de un vechi felinar singuratic.

Lauren își aseza mâna pe genunchiul lui Arthur si își umplu plamânii cu aerul racoros al serii.

- în dimineata asta, n-ati venit doar sa-mi multumiti, nu-i asa?

- Am vrut sa va vad pentru ca, fara sa va pot explica de ce, îmi lipseati.

- Astfel de lucruri nu trebuie spuse.

- De ce? Cuvintele astea îi sperie pe oameni?

- si tata îi spunea mamei fraze frumoase, când voia s-o seduca.

- Dar dumneavoastra nu sunteti ea.

- Nu, eu am o meserie, o cariera, o tinta de atins, si nimic nu ma abate de la ea; asta e libertatea mea.

- stiu, tocmai de-aia...

- De-aia ce? zise ea, întrerupându-l.

- Nimic. Cred, însa, ca nu numai tinta spre care ne îndreptam da sens vietii, ci si felul în care mergem spre ea.

- Asa va spunea mama dumneavoastra?

- Nu, asa cred eu.

- si, atunci, de ce ati rupt legaturile cu acea femeie, care va lipseste atât de mult? Pentru câteva nepotriviri?

- Sa zicem ca am trecut foarte aproape unul de celalalt. Eu, însa, nu eram locatarul acestei fericiri, ea nu mi-a putut reînnoi contractul de închiriere.

- Care din doi a rupt relatia?

- Ea m-a parasit, iar eu am lasat-o sa plece.

- De ce nu v-ati batut pentru ea?

- Pentru ca era o lupta care i-ar fi facut rau. Era o întrebare pusa înțelepciunii inimii. Sa privilegiezi fericirea celuiilalt, în detrimentul fericirii tale, e o alegere potrivita, nu?

- si nu v-ati vindecat nici acum.

- Dar nu eram bolnav!

- Seman cu acea femeie?

- Aveti cu câteva luni mai mult decât ea.

Peste drum, un negustor își închidea dugheana cu marfuri pentru turisti. Tocmai baga înantru suporturile rotative pentru cartile postale ilustrate.

- Ar fi trebuit sa cumparam una, spuse Arthur. V-as fi scris câteva cuvinte si v-as fi trimis-o prin posta.

- Dumneavoastra credeti, cu adevarat, ca poti iubi toata viata o singura persoana? întreba Lauren.

- Nu mi-a fost niciodata frica de cotidian; ratina nu e o fatalitate. Poti reinventa în fiecare zi fastuosul si banalul, extraordinarul si obisnuitul. Cred în pasiunea care se amplifica, în memoria sentimentului. îmi pare nespus de rau, toate astea sunt din pricina mamei, ea e aceea care m-a îndopat cu idealuri de iubire. Asa ceva te face sa plasezi stacheta foarte sus.

- Pentru celalalt?

- Nu, pentru tine însuti. Am un fel de a fi cam batrânicos, nu-i asa?

- Are si batrânetea farmecul ei.

- Am avut grija sa-mi pastrez o particica din sufletul de copil.

Lauren își ridica fruntea si îl privi pe Arthur în ochi. Pe nebagate de seama, fetele li se apropiiau.

- îmi vine sa te sarut, spuse Arthur.

- De ce mi-o spui, în loc s-o faci? raspunse Lauren.

- Ți-am spus ca sunt teribil de demodat.

Oblonul magazinului scrâsnea pe sinele lui de fier. Se* auzi o alarma. Pastrând mâna lui Lauren în a sa, Arthurt

se ridica dintr-o saritura. Parea încurcat. *

- Trebuie sa plec!

Trasaturile lui Arthur se schimbarea; dupa chip, Lauren ghici ca fusese cuprins de o durere brusca.

- Ce s-a întâmplat?

Alarma din magazin suna din ce în e mai tare, zumbaind pâna în urechile lor. ?

- Nu-ti pot explica de ce, dar trebuie sa plec.

- Nu stiu unde te duci, dar vin cu tine! spuse ea, ridicându-se.

Fara s-o slabeasca din ochi, Arthur o cuprinse, dar nu izbuti sa-si înnoade bratele strâns în jurul ei. t

- Asculta-ma, fiecare secunda conteaza. Tot ceea ce ti-am spus e adevarat. As vrea sa-ti amintesti de mine, daca poti; eu, unul, nu te voi uita. O alta clipa de-a ta, chiar si scurta, merita, cu adevarat, tot chinul.

Arthur se îndeparta de-a-ndaratelea.

- De ce spui o alta clipa? întreba Lauren, panicata.

- Acum, marea e plina de niste crabi minunati.

- De ce spui o alta clipa, Arthur? urla Lauren.

- Fiecare minut de-al tau a fost ca un moment furat.

Nimic nu mi-l va putea rabi. Lauren, fă lumea - lumea

ta - sa se miste.

Se mai îndepărta cu câțiva pași și începu să alerge mâncând pământul. Lauren îi urla numele. Arthur se întoarse.

- De ce ai zis o altă clipă de-a ta?

- Știam că există! Te iubesc, dar asta nu te privește.

și Arthur dispăru în întuneric, la colțul străzii.

Oblonul de fier își termina cursa, oprindu-se pe marginea de pe trotuar. Vânzătorul își rasuci cheia în micul panou de pe perete, sirena infernală tăcu. În interiorul magazinului, centrala de alarmă continua să emită bipuri, la intervale regulate.

În penumbra încăperii, un monitor raspândea un halo de culoare verde. Electroencefalograful emitea bipuri stridente, la intervale regulate. Betty intra în camera, aprinse lumina și se repezi la pat. Consulta banda de hârtie care ieșea din mica imprimantă și ridică imediat receptorul telefonului.

- Am nevoie de un carucior cu echipamentul de reanimare, la 307; îi dați un bip lui Fernstein, mi-l scoateți

din pământ din iarba verde și-i spuneți să vină aici cât poate de iute! Blocul operator de la neuro să fie în aler-

ta! si trimiteti sus un anesteziat!

Peste cartierele din partea de jos a orasului se cernea o burnita marunta. Lauren îsi parasi banca si traversa strada, care i se paru toata în alb si negru. Când intra pe Green Street, cerul noptii se acoperise de nori. Ploaia fina fu înlocuita de o furtuna de vara. Lauren ridica ochii si privi cerul. Se aseza pe un mic zid de împrejmuire si ramase acolo, sub aversa, contemplând îndelung casa victoriana ce se ridica pe colinele Pacific Heights.

Când ploaia conteni, ea intra în hol, urca treptele scarii si intra în apartamentul sau. Parul îi era ud; îsi lasa hainele în salon, se freca pe cap cu un servet smuls din cârligul lui, din bucatarie, si se înfodoli cu un pled luat de pe spatarul unui fotoliu.

Deschise un dulap din bucatarie si scoase o sticla de Bordeaux, pe care o destupa. îsi turna un pahar mare, merse pâna la nisa si contempla turnuletele de jos, din Ghirardelli Square. Departe, în golf, rasuna sirena de ceata a unui mare cargou ce pleca spre China. Lauren privi cu coada ochiului catre canapeaua care îi întindea bratele. Nu-i dadu nici o atentie si se duse cu pasi hotarâti la mica biblioteca. Lua o carte, o lasa sa-i cada la picioare, începu cu alta si, cuprinsa de o furie rece, îsi trânti

toate manualele pe jos.

Dupa ce rafturile fura golite de continutul lor, ea împinse biblioteca, eliberând mica fereastră ascunsă în spațiile acesteia. Lua la rând canapeaua și, umerindu-se cu ea, o întoarse cu nouazeci de grade. Clatinându-se pe pi-

cioare, își recupera paharul de pe marginea ferestrei și se prabusi între perne. Arthur avea dreptate; de acolo, privelistea acoperisurilor era splendidă. Lauren își bău vinul aproape dintr-o sorbitură.

Pe strada încă uda, o doamna bătrână, ieșită să-și plimbe câțelul, ridică privirea spre casuta de unde o singură fereastră își mai trimitea raza de lumină în noaptea cenușie. Mâna lui Lauren, îngreuiată de somn, se deschise ușor, iar paharul gol se rostogoli la picioarele canapelei.

*

- îl duc la blocul operator, îi striga Betty internului de la reanimare.

- Lasa-mă să-i cresc mai întâi saturatia.

- N-avem timp.

- Ce mă să, Betty, aici eu sunt internul!

- Doamnă doctor Stern, eu eram deja asistenta, când dumneavoastră încă mai purtați spilhozen. și ce e

daca fi crestem saturatia sanguina in timp ce urcam etajele?

Betty împingea patul pe culoar, doctorul Philipp Stern o urma, tragând după el caruciorul cu echipamentul de reanimare.

- Ce s-a întâmplat, ca doar totul era normal, întreba el.

- Daca totul ar fi fost normal, omul asta ar fi fost la el acasa si constient! Azi dimineata era somnolent, asa ca l-am pus sub monitorizare encefalografica: asta e treaba mea, de asistenta. Cât despre a sti ce are, asta e treaba dumneavoastra, de medic!

Rotilele patului se învârtteau cu o viteza nebuna; usile ascensorului erau gata sa se închida. Betty urla:

- Asteptati, avem o urgenta!

Un intern tinu usile metalice, Betty se napusti în cabina, doctorul Stern învârti caruciorul de reanimare, pentru a-i gasi un locsor.

- Urgenta de ce tip? întreba medicul, curios.

Betty îl privi de sus si raspunse: "De-a tipului care e culcat pe acest pat!" si apasa pe butonul de la cinci.

în timp ce cabina urca, ea voi sa-si ia telefonul celu-

lar vârat în buzunarul halatului, dar usile se deschisera pe palierul serviciului de neurologie. Betty împinse din rasputeri patul spre blocul operator de la celalalt capat al coridorului. Granelli o astepta la intrarea salii de pregatire. Se apleca asupra pacientului.

- Ne cunoastem, nu?

si, cum Arthur nu raspundea, Granelli se uita la Betty.

- îl cunoastem, nu?

- Reducerea unui hematom subdural galopant, luna trecuta.

- Aha! Atunci, avem o mica problema. Fernstein a fost anuntat?

- Dar asta înca mai e aici?! spuse chirurgul, intrând, la rândul lui. Doar n-o sa-l operam în fiecare saptamâna.

- Operati-l o data pentru totdeauna! bodogani Betty, parasind încaperea.

O lua la fuga pe culoar si coborî în goana mare spre centrala telefonica de la Urgente.

Sonera telefonului o smulse pe Lauren din somn. E; îl cauta pe pipaite.

- în sfârsit! spuse vocea lui Betty; asta-i a treia oara

de când te sun, unde ai fost?

- Cât e ceasul?

- Fernstein o sa ma omoare, daca aude ca te-am

anuntat.

Lauren se ridica în capul oaselor, pe canapea; Betty îi spuse ca trebuise sa-l urce iar pe pacientul de la 307 - cel pe care îl operase ea, de curând - la blocul operator. Inima lui Lauren începu sa bata, gata sa-i iasa din piept.

- Dar de ce l-ati lasat sa iasa atât de curând? întreba, plina de furie.

- Ce tot vorbesti? o întreba Betty.

- N-ar fi trebuit sa-i permiteti în ruptul capului sa iasa din spital în dimineata asta. stii foarte bine despre ce vorbesc, doar tu i-ai spus unde stau!

- Tu ai baut cumva?

- Putin, de ce?

- Ce-i cu povestea asta? N-am încetat nici o clipa sa ma ocup de pacientul tau, iar astazi nici macar nu s-a dat jos din pat! si, pe urma, eu nu i-am spus absolut nimic.

- Dar am luat masa cu el!

Se asternu o clipa de tacere. Betty tusi usor.

- stiam eu! Nu trebuia sa te anunt deloc!

- Ba sigur ca trebuia, de ce spui asta?

- Pentru ca, dupa cum te stiu eu, o sa te înfiintezi aici într-o jumatate de ora si, colac peste pupaza, beata moarta!

Lauren se uita la sticla de pe barul din bucatarie: din ea lipsea o cantitate egala cu un pahar mare de vin, nimic mai mult.

- Betty, pacientul de care spui e chiar...

- Da! Iar daca mai spui ca ai luat masa cu el, când eu însami l-am pus sub monitorizare de azi dimineata, te internez cum ajungi, si nu în camera lui!

Betty închise telefonul. Lauren se uita în jur. Canapeaua nu mai era în acelasi loc si, daca te luai dupa cartile îngramadite la picioarele bibliotecii, ai fi zis ca apartamentul îi fusese jefuit. Refuza sa se lase în voia senzatiei absurde care o cuprindea. Exista o explicatie rationala pentru ceea ce traia acum, întotdeauna exista o explicatie, trebuia doar s-o gaseasca! Ridicându-se, calca pe paharul gol si se taie adânc, la calcâi. Sângele rosu tâsni pe covorul din fibra de cocos.

- Asta-mi lipsea.

Sari într-un picior pâna în baie, dar din robinet nu

curgea apa. își puse piciorul în cada și lua o sticlă cu alcool de 90°, pe care îl turna peste rană. Durerea era ascuțită; respira adânc, ca să scape de ameteala, și scoase, unul câte unul, cioburile care i se înfipsesera în carne. Când îi îngrijești pe ceilalți e una, dar, când intervii asupra propriului corp, e alta. Trecuseră zece minute, și ea nu reușea să-și oprească sângerarea. își privi din nou rana: o simplă compresiune nu ar fi fost de ajuns ca să-și închidă marginile, trebuia suturată. Se ridică, rasturnând toate flacoanele de pe etajera, în timp ce căuta o cutie de pansamente sterile, dar fără nici un rezultat, își înfășura glezna cu un prosop, făcând un nod pe care îl strânse cât putu de bine și se duse, șontâc-șontâc, spre dulap.

*

- Doarme ca un înger! spuse Granelli.

Fernstein consulta cliseele RMN.

- Mi-a fost teama să nu fie vorba de anomalia aia mică, pe care nu i-am operat-o, dar nu e cazul; i-am scos drenurile prea devreme, și creierul a mai mustit nitel. E o mică presiune intracraniană; o să-și pun o cale de extracție și totul ar trebui să fie din nou în ordine. îmi tre-

buie o anestezie de o ora.

- Cu mare placere, scumpe colega, raspunse Granelli, aflat într-o dispozitie excelenta.

- Speram sa-i fac iesirea luni, însa o sa-i mai prelungim sederea cu cel putin o saptamâna, iar chestia asta nu-mi pica deloc bine, bombani Fernstein, facând incizia.

- Dar de ce? întreba Granelli, verificând, pe monitoare, constantele vitale.

- Am motivele mele, spuse batrânul profesor.

Îmbracatul blugilor se dovedi a fi o treaba deloc usoara. Cu puloverul pus direct pe piele, cu un picior încaltat si cu celalalt descul, Lauren închise usa apartamentului. Scara i se paru, deodata, cât se poate de dusmanoasa. La cel de-al doilea palier, durerea deveni prea ascutita pentru ca Lauren sa-si continue coborârea pe picioare. Asa ca se aseza pe balustrada si se lasa sa alunece ca pe panta unei zile haotice. schiopata pâna la masina si actiona telecomanda garajului. Sub un cer de furtuna, vechiul Triumph gonia spre San Francisco Memorial Hospital. De fiecare data când trebuia sa schimbe viteza, Lauren simtea ca lesina de durere. Deschise geamul, cautând putin aer proaspat.

*

Saab-ul lui Paul cobora cu viteza mare pe California Street. De când plecasera de la restaurant, el nu scosese o vorba. Onega își puse mâna ușor, pe coapsa lui, și îl mângâie.

- Nu fi îngrijorat, poate ca nu e chiar așa de grav.

Paul nu răspunde; o coti pe Market Street și o lua în sus, pe Strada 20. Tocmai își luau cina amândoi în vârful turnului Bank of America, când, deodată, celularul lui Paul începu să sune. O asistentă îl anunță că starea sănătății lui Arthur se agravase și că pacientul nu era în măsură să-și dea acordul pentru intervenția la care urma să fie supus. Paul figura pe fișa de internare, așa că trebuia să vină imediat, ca să autorizeze, prin semnătura lui, respectiva operație. El își daduse acordul prin telefon, și, după ce ieșise valvârtej din restaurant, gonia în noapte, alături de Onega.

*

Triumph-ul se opri sub copertina din dreptul Serviciului de Urgente; un gardian se apropie de portiera pentru a o informa pe cea care conducea că nu putea staționa acolo. Lauren abia dacă avu timp să-i spună că e in-

terna în acel spital și ca e ranită. Agentul ceru ajutor prin talkie-walkie: Lauren lesinase.

*

Granelli se apleca asupra monitorului de control; Fernstein observa imediat îngrijorarea care se zugrăvea pe chipul anesteziștului.

- E vreo problema? Îl întreba chirurgul.

- O ușoară aritmie ventriculară. Cu cât terminați mai repede, cu atât mai bine. Aș vrea să-l trezesc de îndată ce va fi posibil.

- Fac tot ce pot, scumpe colegă.

În spatele peretelui de sticlă, stătea Betty.

Izbutise să găsească pe cineva care să-i țină locul câteva minute și, acum, nu pierdea nimic din ceea ce se petrecea în sala de operație. Se uita la ceas: nu mai era mult, și Lauren avea să sosească.

*

Paul intra în holul Urgentelor și se prezenta la recepție. Asistentă îl ruga să fie atât de amabil și să ia loc în sala de așteptare. Asistentă se făcuse până la etaj și urma să se întoarcă de îndată. Onega îl lua de mijloc și îl duse spre un scaun. Îl lăsa acolo câteva clipe și baga o

moneda în fanta unui distribuitor de bauturi calde. Alese o cafea tare, fara zahar, si se întoarse, cu paharelul în mâna, la Paul.

- Poftim, îi spuse cu frumoasa ei voce ragusita, n-ai avut timp sa bei cafea la restaurant.

- îmi pare rau pentru seara asta, zise Paul, ridicându-si, trist, capul.

- N-are de ce sa-ti para rau. si, pe urma, pestele ala nici nu era chiar asa de grozav.

- Adevarat? întreba Paul, cu un aer îngrijorat.

- Nu. Dar ce conteaza daca suntem aici ori în alta parte? Noaptea tot împreuna ne-o petrecem. Bea, ca se raceste.

- A trebuit sa se întâmple chestia asta exact în singura zi în care n-am putut veni sa-l vad!

Onega își trecu mâna prin parul lui zburlit si îl mângâie cu o nesfârșita duiosie. El o privea ca un copil ratacit în mijlocul lumii adultilor.

- Nu pot sa-l pierd, nu-l am decât pe el.

Onega încasa lovitura fara sa spuna nimic; se aseza lângă Paul si îl lua în brate.

- Avem noi un cântec, care zice ca, atâta timp cât te

vei gândi la un om, acela nu va muri. Așa ca gândește-te la el, nu la suferința ta.

*

Doctorul Stern intră în boxa numărul 2; se duse la pat și lua fișa pacientei.

- Figura dumneavoastră îmi este cunoscută, spuse el.

- Lucrez aici, răspuse Lauren.

- Da, dar eu tocmai am sosit. Vinerea trecută încă mai eram la Boston.

- Atunci, nu ne-am văzut niciodată. Eu sunt în concediu forțat și, de opt zile, n-am mai pus piciorul aici.

- Apropo de picior, al dumneavoastră arată cât se poate de rău; cum v-ați făcut rana asta?

- Prosteste!

- și mai cum? -

- Calcând pe un pahar... cu picior!

- și conținutul acestui pahar e în stomacul dumneavoastră? -

- Oarecum.

- Analizele sunt elocvente. Am reușit totuși să găsesc puțin sânge în alcoolul dumneavoastră.

- Să nu exagerăm, spuse Lauren, încercând să se

scoale. N-am baut decât câteva guri de Bordeaux.

Ea simți ca ameteste, stomacul i se urca în gât, iar internul abia avu timp sa-i tina o tavita la gura. îi întinse o batista de hârtie si zâmbi.

- Ma cam îndoiesc, scumpa colega. Dupa rezultatele de laborator, pe care le am în fata, as zice ca ati mai ingurgitat - de una singura - si jumătate din crabii golfului, plus o sticla întreaga de cabernet sauvignon. Ideea asta, de a amesteca doua vinuri, în aceeași seara, este foarte proasta. Cabernet peste Bordeaux, toate-o iau care-ncotro!

- Ce ati spus? întreba Lauren.

- Eu, nimic; în schimb, stomacul dumneavoastra...

Lauren se lungi si își lua capul în mâini, caci nu mai înțelegea deloc ce era cu ea.

- Trebuie sa ies de aici cât mai repede.

- O sa fac tot ce pot, continua Stern, dar, mai întâi, trebuie sa va cos la loc si sa va fac un vaccin antitetanic. Preferati o anestezie locala sau...

Lauren îl întrerupse, somându-l sa-i închida plaga aia cât mai iute. Tânarul rezident puse mâna pe o trusa de sutura si lua loc pe taburetul de lângă ea. Era deja la a

treia copca. Deodata, în boxa intra Betty.

- Da' ce-ai patit? întreba asistenta sefa.

- O bauta, cred! raspunse Stern în locul ei.

- Urâta rana, își dadu cu parerea Betty, uitându-se la piciorul operat de Stern.

- Cum îi este? întreba Lauren, fara sa-i pese de intern.

- Chiar acum vin din blocul operator. înca nu s-a terminat, dar cred ca o sa scape.

- Ce s-a întâmplat?

- Sudatie encefalica postoperatorie; drenurile i-au fost scoase prea devreme.

- Betty, pot sa te întreb ceva?

- Parca am de ales?

Lauren îl apuca de mâna pe doctorul Stern si îl ruga sa le lase singure câteva clipe. Rezidentul tinea sa-si termine mai întâi treaba. Betty îi lua acul din mâna: avea sa termine chiar ea sutura. In holul serviciului de Urgente erau o gramada de pacienti care aveau mai multa nevoie de competenta lui decât Lauren.

Stern se uita la Betty. își abandona taburetul; la urma urmei, își va lua ea sarcina pansamentului si a

vaccinului antitetatic. Asistentele sefe din serviciile spitalicești aveau o anumită autoritate asupra tinerilor rezidenți.

Betty se așeza lângă Lauren.

- Te ascult, zise ea. J

- Stiu că ceea ce am să te întreb ți se va părea bizar, dar există posibilitatea să-l fi scăpat cumva din ochi, în cursul zilei, pe pacientul de la 307? Îți jur că asta o să rămână între noi două.

- Precizează-ți întrebarea! Îi riposta Betty, pe un ton aproape indignat.

- Ce stiu eu? Oare este posibil să fi pus o pernă în pat, ca să crezi că e acolo, și să fi dispărut câteva ore, fără să-ți dai seama? S-ar părea că e foarte talentat în domeniul asta.

Betty arunca o privire în tavita pusă lângă chiuveta și își ridică ochii spre cer.

- Mi-e rusine pentru tine, scumpa mea!

Stern reapăru în boxa.

- Sunteți absolut siguri că nu ne-am mai văzut pe undeva? Am făcut un stagiu aici, acum cinci ani...

- Afară! ordona Betty.

*

Profesorul Fernstein își consulta ceasul.

- Cincizeci și patru de minute! Îi puteți trezi, spuse Fernstein, îndepărtându-se de masă.

Profesorul îl salută pe anestezist și părăsi, prost dispus, blocul operator.

- Ce are? Întreba Granelli.

- În ultima perioadă a fost cam obosit, răspunse, cu voce tristă, Norma.

Asistenta se ocupa de pansament, în timp ce Granelli îl readucea pe Arthur la viață.

Ușile ascensorului se deschisera pe palierul serviciului de Urgențe. Fernstein traversa, cu pas grabit, culoarul. O voce dintr-o boxă îi atrase atenția. Banuitor, își băga capul pe după perdea și o descoperi pe Lauren, așezată pe pat și discutând cu Betty.

- E ceva ce n-ai înțeles? Accesul în acest spital îți este interzis, ce mama dracu'?! Încă nu ai fost repusă în funcția dumentală de medic!

- M-am pus, cu de la mine putere, în funcția de pacient.

Fernstein o privi întrebător. Lauren își ridică, tantosă, piciorul în aer, iar Betty îi confirmă că tocmai și se puse-

sera sapte copci în calcâi. Fernstein mormai.

- Esti în stare de orice, numai asa, din placerea de a ma contrazice.

Lauren tare i-ar mai fi raspuns, dar Betty, care statea cu spatele la profesor, se holba la ea, ca sa taca; Fernstein se facu nevazut, iar pasii îi rasunara pe culoar. Traversa holul si, cu un ton autoritar, o anunta pe telefonista ca se duce acasa; nu trebuia sa-l mai deranjeze nici chiar

daca guvernatorul Californiei si-ar fi rupt botul în timp ce își facea gimnastica.

- Dar ce i-am facut? întreba, ravasita, Lauren.

- îi lipsesti! De când te-a trimis sa stai cu burta la soare, totul îi pute. Aici, toti îl sâcâie, cu exceptia ta.

- Ei bine, as prefera sa-i lipsesc ceva mai putin. Ai auzit cum a vorbit cu mine?

Betty strânse bandajele nefolosite si începu sa le aranjeze în sertare.

- Eh, scumpa mea, nici despre tine nu se poate spune ca te lasi mai prejos în privinta vocabularului! Pansamentul tau e gata, te poti duce sa zburzi unde poftesti, în afara de etajele acestui spital.

- Crezi ca l-au dus iar în camera lui?

- Pe cine? întreba Betty, cu glas prefacut, închizând usa dulapului cu medicamente.

- Betty!...

- Ma duc sa vad, daca îmi juri ca pleci de aici cum aflu despre ce e vorba.

Lauren îi fagadui, cu un semn din cap, iar Betty iese din sala de consultatii.

Fernstein traversa parcare. Durerea îl cuprinse din nou, la câtiva metri de masina.

Era prima data când aceasta se manifestase în timpul unei operatii. stia ca Norma ghicise, dupa expresia fetei lui, ca durerea îi înfipsea iar coltii în josul pântecului. Cele sase minute pe care le câstigase în cursul interventiei nu fusesera binevenite numai pentru pacientul sau. Pe frunte i se ivira broboane mari, de sudoare. Cu fiecare pas, vederea i se încetosa tot mai mult. În gura simti un gust metalic. încovrigat de durere, își duse mâna la buze; fu apucat de o tuse puternica. Printre degete, începura sa i se scurga firisoare de sânge. Fernstein se mai târî câtiva metri, rugându-se în gând sa nu fie vazut de vreun gardian. Se rezema cu spatele de portiera si își cauta în buzunar telecomanda care o deschidea. Adu-

nându-si bruma de puteri care îi mai ramasese, se aseza la volan si astepta sa-i treaca criza. Spatiul din jurul lui disparu în spatele unui val întunecat.

*

Betty nu era acolo. Lauren se strecura pe culoar si porni, schiopatând, spre vestiar. Deschise un dulap si lua primul halat pe care îl gasi, apoi iesi, la fel de discret cum intrase, pe o usa de serviciu. Traversa un coridor lung, cu o multime de tevi deasupra capului, si reaparu la serviciul de Pediatrie, într-o alta aripa a spitalului. Merse cu liftul din vestul cladirii pâna la etajul trei, o lua pe un culoar tehnic, în sens opus, si reveni, în sfârșit, în serviciul de Neurologie. Se opri în fata usii cu numarul 307.

*

Paul se ridica dintr-o saritura, muncit de îngrijorare. Dar zâmbetul lui Betty, care venea spre el, îl linisti.

- Raul a ramas în urma, spuse ea.

Interventia se încheiase cu bine. Arthur se odihnea deja în camera lui; nici macar nu ramasese la reanimare. Incidentul din aceasta seara fusese doar o mica tulburare postoperatorie, fara consecinte. Putea sa-l viziteze chiar de a doua zi. Paul ar fi vrut sa stea lângă el toata noaptea, dar Betty îl linisti din nou: nu mai avea nici un

motiv de îngrijorare. Ea îi stia numărul de telefon și, dacă s-ar fi întâmplat ceva, l-ar fi sunat.

- Dar sunteți sigură că nu se mai poate întâmpla nimic grav? întrebă, înfrigurat, Paul,

- Vino, spuse Onega, luându-l de brat. Să mergem acasă.

- Totul e sub control, afirmă Betty. Duceți-va să vă odihniți, aveți o mină absolut sifonată; o noapte întreaga de somn o să vă facă nespuse de bine. Am eu grija de el.

Paul lua mâna asistentei și o scutura energic, pierzându-se în mulțumiri și scuze.

Onega aproape că trebui să-l târască spre ieșire.

- Dacă aș fi știut, mi-aș fi ales rolul celui mai bun prieten! Ești mult mai demonstrativ în acest domeniu! spuse ea, traversând parcare.

- Dar n-am avut niciodată ocazia să mă ocup de tine în timp ce erai bolnavă, răspuse el cu o redevabilă recunoștință, în timp ce-i deschidea portiera.

Paul se așeză la volan și privi cu un aer perplex mașina ce stătea lângă a lui.

- Nu pornesti? întrebă Onega.

- Uita-te la tipul din dreapta, cred că nu se simte

prea bine.

- Suntem în parcare a unui spital, iar tu nu esti medic! In seara asta, butoiul tau de Saint Bernard s-a golit deja. Sa mergem.

Saab-ul își parasie amplasamentul si dispare la coltul strazii.

* -i

Lauren împinse usa si intra în încăperea tacuta, confundata în semiîntuneric. Arthur întredeschise ochii, paru ca îi zâmbeste si adormi la loc imediat. Ea se opri la picioarele patului si îl privi atenta. își aminti câteva

cuvinte spuse de Santiago; parasind camera fetitei sale, barbatul cu par alb se întorsese pentru o ultima oara, rostind în spaniola: "Daca viata ar fi un somn îndelungat, sentimentul i-ar fi tarm". Lauren înainta în penumbra, se apleca spre urechea lui Arthur si murmura:

- Azi, am avut un vis ciudat. si, de când m-am trezit, visez sa ma întorc în el, fara sa stiu de ce si cum. As vrea sa te revad, pe tarâmul unde te poarta somnul tau.

Îl saruta pe frunte. În urma pasilor ei, usa camerei se închise încet.

easupra golfului San Francisco, rasarea soarele. Fernstein se duse dupa Norma, la bucatarie. Se aseza la bar, lua cafetiera si umplu doua cesti.

- Te-ai întors târziu ieri? întreba Norma.
- Am avut treaba.
- Totusi, ai plecat de la spital înaintea mea.
- A trebuit sa ma duc în oras, sa pun la punct niste

chestii.

Norma se întoarse spre el, cu ochii înrositi.

- si mie mi-e frica, dar tu nu vezi niciodata frica mea, nu te gândesti decât la a ta. Tu crezi ca eu nu crap de spaima la gândul ca o sa ramân singura, în urma ta?

Batrânul profesor îsi parasi taburetul si o lua pe Norma în brate.

- îmi pare nespus de rau. Nu credeam ca e asa de greu sa mori.

- Ai stat toata viata în preajma mortii.
- A altora, nu a mea.

Norma cuprinse capul iubitului ei în palme si îsi lipi buzele de obrazul lui.

- îți cer doar sa te lupți. îți cer o prelungire: optsprezece luni, un an... Nu sunt pregatita.

- Ca sa nu-ti ascund nimic, nici eu.

- Atunci, accepta tratamentul ala.

Batrânul profesor se apropie de fereastra. Soarele se arata în spatele colinelor din Tiburon. Respira adânc.

- De îndata ce Lauren va fi titularizata, îmi voi da demisia. Vom merge la New York. Am acolo un vechi prieten, care vrea sa ma ia cu draga inima în serviciul lui. Sa încercam figura asta.

- Adevarat? întreba Norma, înlacrimata.

- Ți-am scos eu peri albi cu nemiluita, dar, de mintit, nu te-am mintit niciodata.

- De ce nu plecam imediat? Chiar mâine!

- Ți-am spus ca numai dupa ce va fi titularizata Lauren. Vreau si eu sa demisionez, dar nu sa las totul vrasite în urma mea! Acum îmi faci tartina aia?

*

Paul o lasa pe Onega în fata casei sale. Opri pe banda a doua, coborî si ocoli masina în goana mare. Se lipi de portiera, împiedicându-si pasagera sa iasa. Onega îl privi, fara sa înțeleaga de-a ce se juca. El ciocani în geam si îi facu semn sa-l coboare.

- îți las tie masina. Ca sa ma duc la spital, o sa iau un taxi. Printre chei, e si cea de la casa. Pastreaz-o, e a ta.

Eu mai am una, în buzunar.

Onega îl privi, intrigata.

- Bun, recunosc ca e un mod tâmpit de a-ti spune ca as vrea sa fim mai des împreuna, adauga Paul. Ma rog, în ceea ce ma priveste, ar fi mai bine chiar în fiecare seara; acum, ca ai cheia ta, faci cum vrei, tu hotarasti.

- Da, ai dreptate, e un mod tâmpit, raspunse ea, cu voce blânda.

- stii, saptamâna asta, mi-am pierdut o groaza de neuroni.

- Totusi, îmi placi mult, chiar daca esti bleg.

- Asta e o veste buna.

- Hai, sterge-o, sa nu pierzi momentul când se trezeste.

Paul își baga capul în masina.

- Fii foarte atenta, e fragila. în fine, mai ales ambreiajul.

O saruta cu foc pe Onega si o lua la fuga spre intersectie, în clipa urmatoare, se si afla în taxiul care îl ducea catre San Francisco Memorial Hospital; când o sa-i

spuna lui Arthur ce facuse, cu siguranta ca acesta o sa-i împrumute vechiul lui Ford.

Lauren se trezi în loviturile pe care i le dadeau ciocanele pneumatice din propriul sau cap. Piciorul o înjunghia si nu se putu împiedica sa-si desfacă pansamentul pentru a verifica starea în care se afla plaga.

- Baga-mi-as picioarele! spuse, constatând ca cicatricea zemuia. Asta-mi lipsea!

Se ridica schiopatând si se duse în baie. Deschise dulapiorul cu medicamente, scoase dopul unei sticle cu solutie antiseptica si își stropi calcâiul. Durerea fu atât de violenta, încât scapa flaconul, care se duse de-a dura prin baie. Lauren stia prea bine ca n-avea sa scape cu una cu doua. Plaga trebuia sa fie curatata din nou, în profunzime; avea nevoie si de un tratament cu antibiotice. O infectie de felul asta putea avea niste consecinte grave. Se

îmbraca si chema un taxi. Nici nu putea fi vorba sa conduca în starea în care se afla.

Dupa zece minute, era la spital, schiopatând în mijlocul holului. Un pacient, care își astepta rândul de doua ore, îi sugera cu vehementa sa stea la coada ca toata lumea. Ea îi arata ecusonul si trecu dincolo de usa de sti-

cla a salii de consultatii.

- Ce faci aici? întreba Betty. Daca te vede Fernstein...

- Ocupa-te putin de mine. Ma doare de-mi sar ochii.

- Daca ai ajuns sa te plângi pâna si tu, trebuie sa fie treaba serioasa. Stai în scaunul asta rulant.

- Sa nu exageram; ce boxa e libera?

- Trei! si da-i zor, ca sunt aici de douazeci si sase de ore. Nici nu stiu cum de ma mai tin pe picioare.

- Te-ai odihnit ceva, în noaptea asta?

- Câteva minute de ragaz, în zori.

Betty o puse sa se aseze pe pat si desfacu pansamentul, pentru a examina plaga.

- Cum de-ai reusit sa faci infectia asta asa, la repezeala?

Asistenta pregati o seringa cu Lidocaina. De îndata ce anestezicul local o scapa pe Lauren de dureri, Betty îndeparta marginile plagii si începu sa curete, în adâncime, tesuturile infectate. Apoi, pregati o noua trusa de sutura.

- Te cosi tu singura sau ma lasi pe mine?

- Fa-o tu, dar, mai întâi, pune-mi un dren; nu vreau sa risc.

- îmi pare rau, o sa ai o cicatrice de toata frumuse-

tea.

- Una în plus, una în minus...

În timp ce asistenta opera, Lauren framânta între degete cearsaful de pe pat. Când Betty se întoarse cu spa-

tele, profita de ocazie și îi puse întrebarea care îi ardea buzele.

- Cum îți este? i

- S-a sculat într-o forma de zile mari. Tipul era să moara asta-noapte, și singurul lucru care îl interesează e să afle când va ieși de aici. În serviciul asta, avem niște figuri de coma, pe cuvântul meu!

- Nu strânge prea tare pansamentul.

- Fac și eu ce pot; iar tie, îți interzic să urci la etaj!

- Chiar și dacă mă pierd pe culoare?

- Lauren, nu face pe năznaiul! Te joci cu focul. Mai ai câteva luni până îți termini internatul. Nu arunca totul la gunoi, tocmai acum.

- În noaptea asta, m-am gândit mult la el, și încă într-un fel destul de ciudat.

- Ei bine, mai gândește-te și săptămâna asta, iar duminică viitoare ai să-l vezi. În principiu, va fi externat sâmbătă. Spre deosebire de fantoma aia, a ta, de la Ope-

ra, asta are o identitate, o adresa si un telefon. Daca vrei sa-l revezi, suna-l când iese!

- E absolut genul meu! spuse Lauren, cu glasul timid.

Betty îi ridica barbia si o privi înduiosata.

- Ia zi-mi tu mie, nu cumva îmi faci vreo eruptie sentimentala? In viata mea nu te-am auzit vorbind cu atâta dulceata!

Lauren dadu deoparte mâna lui Betty.

- Nu stiu prea bine ce mi se întâmpla, vreau doar sa-l vad si sa constat eu însami ca îi este bine. E pacientul meu, la urma urmei!

- Ma cam bate pe mine gândul cum sta treaba. Vrei sa-ti explic?

- Ia nu mai râde de mine; chestia asta nu-i asa de simpla.

Betty izbucni de râs.

- Nu râd de tine, dar mi se pare surprinzator. Bun, te las; am sters-o la culcare. Sa nu faci nazbâtii.

Lua o atela si o puse sub piciorul lui Lauren.

- Asta o sa te ajute la mers. Treci pe la farmacia centrala, sa-ti iei antibioticele. In dulap, e o pereche de cârje.

Betty disparu dupa perdea, dar se întoarse imediat.

- In caz ca nu te mai descurci prin spitalul asta, farmacia se afla la subsolul unu. Vezi sa nu gresesti si sa ajungi la serviciul de Neurologie, fiindca liftul e acelasi!

Lauren o auzi îndepartându-se pe culoar.

*

Paul statea în fata patului lui Arthur. Desfacu o pungă de cornuri si pâinisoare cu ciocolata.

- E naspa sa te întorci în blocul operator în lipsa mea. Sper ca s-au putut descurca fara mine! Cum te simti în dimineata asta?

- Foarte bine, cu exceptia faptului ca mi s-a urât sa stau aici. Dar tu nu arati prea înfloritor.

- M-ai facut sa petrec o noapte nasoala.

*

Lauren lua formularele de retete de pe marginea ghiseului si își prescrie un antibiotic puternic. Semna foaia si i-o întinse farmacistului.

- Dar stiu ca nu va încurcati. îngrijiti vreo septemie?

- Calul meu are o febra foarte puternica!

- Cu chestia asta, o sa fie din nou pe copitele lui, chiar de azi.

Farmacistul se duse în spatele rafturilor și se întoar-
se, după câteva clipe, cu un flacon în mână.

- Totuși, nu forțați nota. Eu iubesc animalele, iar, cu
chestia asta, l-ați putea omorî.

Lauren nu răspunse; lua medicamentele și se întoar-
se la lifturi. Sovai puțin, apoi apăsa pe butonul etajului
trei. La parter, în cabina intra un tehnician care împin-
gea un electroencefalograf. Ecranul acestuia era înconju-
rat cu o bandă galbenă, de plastic.

- Ce etaj? întrebă Lauren.

- La Neurologie.

- E în pană?

- Masinariile astea sunt tot mai sofisticate, dar și tot
mai capricioase. Asta a înscris ieri, pe toată bobina de
hârtie, un traseu de neînțeles. Ce a înregistrat ea nu mai
era hiperactivitate cerebrală, ci, pur și simplu, producția
unei întregi centrale electrice. Tipii de la întreținere au
stat trei ore pe ea și, la urmă, au zis că n-are nimic! Pro-
babil niste interferente.

- Ce ai făcut aseară? întrebă Arthur.

- Ești cam curios. Am luat cina cu o domnișoară.

Arthur își privi prietenul, cu un aer inchizitorial.

- Omega, marturisi Paul.

- Va întâlniti?
- Oarecum.
- Ai o voce ciudata.
- Mi-e teama ca am facut-o de oaie.
- Cum asa?
- I-am dat cheia de acasa.

Chipul lui Arthur se lumina, aproape ca ar fi vrut sa-l tachineze pe Paul, dar amicul lui se ridica si se posta în fata ferestrei, cu un aer îngrijorat.

- Ce, te-au si apucat parerile de rau?
- Mi-e teama sa n-o fi speriat. Poate ca m-am cam grabit.
- Te-ai îndragostit?
- Nu e imposibil.
- Atunci, încrede-te în instinctul tau. Daca ai facut acest pas, însemna ca ai dorit sa-l faci, iar ea va înțelege lucrurile exact în felul acesta. Nu-i nici o rusine sa-ti împartasesti sentimentele, crede-ma.
- Va sa zica, nu consideri ca am zbârcit-o? întreba Paul, cu chipul plin de speranta.
- Nu te-am mai vazut niciodata în starea asta, n-ai nici un motiv sa fii îngrijorat!

- Nu m-a sunat.

- De cât timp?

Paul se uita la ceas.

- De doua ore.

- De atâta amar de vreme?! Tu chiar ca esti atins cât se poate de grav! Lasa-i si ei timp sa se bucure de gestul tau si sa termine cu telefoanele pe care pesemne ca le da tuturor suratelor, ca sa le spuna ca a izbutit sa-l dea gata pe cel mai îndaratnic celibatar din San Francisco.

- Da, bine, fa pe nebunul! As vrea sa te vad pe tine în locul meu! Nu mai stiu deloc ce e cu mine: ba mi-e cald, ba mi-e frig, îmi transpira mâinile, ma doare burta, iar gura mi-e uscata.

- Esti îndragostit!

- stiam eu ca nu-i de mine chestia asta; pur si simplu ma baga în boala.

- Stai sa-i vezi efectele secundare: sunt marete.

O interna trecea prin fata peretelui de sticla al cantorei. Paul își holba ochii. <

- Deranjez? întreba Lauren, intrând. "y

- Nu, spuse Paul.

Tocmai se ducea la distribuitor, sa-si ia o cafea. îi pro-

puse una si lui Arthur, dar Lauren raspunse, în locul acestuia, cum ca nu-i era recomandata. Paul sa facu nevazut.

- Sunteti ranita? se îngrijora Arthur.

- Un accident stupid, îi marturisi Lauren, desprinzându-i fisa din suportul de la picioarele patului.

Arthur îi privi atela.

- Ce ati patit?

- O indigestie de la sarbatoarea crabilor!

; - si, de acolo, te poti alege, asa, cu piciorul rupt?

- Nu-i decât o taietura urâta.

- V-au piscat?

- N-aveti nici o idee despre ce va povestesc eu, nu-i asa?

- Nu chiar, dar, daca ati binevoi sa-mi spuneti ceva mai mult...

- si dumneavoastra cum ati petrecut noaptea?

- Am fost destul de agitat.

- V-ati dat jos din pat? întreba Lauren, plina de speranta.

- Mai degraba am cazut la pat. Pare-se ca mi s-a supraîncalzit creierul si au fost nevoiti sa ma duca de urgenta în sala de operatie.

Lauren îl privi cu atenție.

- Ce s-a întâmplat? întreba Arthur. Aveți un aer ciu- ■

dat.

- Nu, nu, e o prostie.

- E vreo problemă cu analizele mele?

- Nu, fiiți pe pace, n-au nici o legătură, spuse ea, cu o voce blândă.

- Atunci, despre ce e vorba?

Ea se aplecă peste marginea patului.

- Nu vă amintiți deloc de...

- De ce? o întrerupse, înfrigurat, Arthur.

- Nu, nu, e ceva ridicol, ceva fără sens.

- Spuneți-mi totuși! insistă Arthur.

Lauren se duse la fereastră.

- Eu nu beau niciodată alcool, iar, acum, am tras cea mai stranică betie din viața mea!

Arthur tăcea; ea se întoarse, și cuvintele îi ieșiră din gură fără să le poată opri.

- Ce-o să-ți spun nu e ușor de înțeles...

În încăperea intra o femeie, ducând un imens buchet de flori, care îi ascundea chipul. Îl așeză pe masă cu roțile și se duse spre pat.

- Doamne, ce frica am tras! spuse Carol-Ann, luându-l pe Arthur în brate.

Lauren se uita la inelul cu diamante, pe care femeia îl purta pe inelarul mâinii stângi.

- Era ceva absurd, murmura Lauren. Voiam doar sa aflu ce mai faceti; va las cu logodnica dumneavoastra.

Carol-Ann îl strânse mai dihai pe Arthur si îl mângâie pe obraji.

- stii ca, în unele tari, apartii pe vecie celui care ti-a salvat viata?

- Carol-Ann, ma înabusi.

Tânara, putin stânjenita, îl lasa din brate, se ridica si își potrivi fusta. Arthur o cauta din ochi pe Lauren, dar ea nu mai era acolo.

Paul venea pe culoar; o vazu de departe pe Lauren, care se apropia de el. Ajuns în dreptul ei, îi trimise un zâmbet complice, la care nu primi raspuns. Dadu din umeri si își continua drumul spre camera lui Arthur. Când o descoperi pe Carol-Ann asezata pe scaunul de lângă fereastra, nu-i veni sa-si creada ochilor.

- Buna, Paul! spuse Carol-Ann.

- Doamne Dumnezeule! striga Paul, scapând cafea-

ua din mâna.

Se apleca sa ia de jos paharelul.

- Necazul nu vine niciodata singur, spuse, îndreptându-se.

- Chestia asta trebuie s-o iau ca pe un compliment?

întreba Carol-Ann, cam întepata.

- Daca as fi fost bine crescut, ti-as fi spus ca da; dar, tu ma cunosti, sunt destul de mârlan de felul meu!

Carol-Ann se ridica, ofensata, de pe scaun si îl privi tinta pe Arthur.

- si tu nu zici nimic?

- Carol-Ann, ma întreb daca nu cumva îmi porti ghinion. Pe bune!

Carol-Ann îsi lua buchetul de flori si iese din camera trântind usa.

- si, acum, ce ai de gând sa faci? îl întreba Paul. ,

- Sa ies cât mai repede de aici!

Paul se învârtea prin camera.

- Ce ai? 1

- Mi-e necaz pe mine, spuse Paul. .)

- De ce?

- Fiindca mi-a trebuit atâta timp ca sa înțeleg...

si Paul începu iar sa se plimbe în sus si-n jos, prin camera lui Arthur.

- Recunoaste, în sprijinul spuselor mele, ca nu v-am mai vazut niciodata împreuna, ma rog, vreau sa spun amândoi constienti, în acelasi moment. Totusi, s-ar pare ca, între voi, exista ceva destul de complicat.

Dar, privindu-i pe amândoi prin peretele de sticla, Paul întelesese: poate ca, fara sa-si dea seama, Lauren si Arthur alcatuiau un întreg, o evidenta.

- Asa ca, fa ce-oi face, dar nu trece pe lângă ea.

- si ce-oi fi vrând sa-i spun? Ca ne-am iubit atât de mult, încât ne-am facut toate planurile din lume, dar ca ea nu-si mai aminteste nimic?!

- Spune-i mai degraba ca, din dorinta de-a o proteja, ai plecat sa construiesti un muzeu de cealalta parte a oceanului, unde nu te-ai gândit decât la ea; spune-i ca te-ai întors din aceasta calatorie suferind, în continuare, de aceiasi nebunie ca si ea.

Lui Arthur i se pusese un nod în gât si nu putea sa-i raspunda prietenului sau. Atunci, în camera de spital, vocea lui Paul se auzi ceva mai tare.

- Ai visat atât de mult la femeia asta, încât m-ai convins si pe mine sa intru în visul tau. într-o zi, mi-ai spus:

"In timp ce faci calcule si analizezi elementele pro si contra, îti trece viata fara sa se întâmple nimic", asa ca pune-ti mintea, repejor, la contributie. Datorita tie i-am dat cheile Onegai. Ea tot nu m-a sunat; si, cu toate astea, în viata mea nu mi-am simtit sufletul mai usor ca acum.

Ia-ti revansa, mosule. Nu renunta la Lauren fara sa fi avut ragazul s-o iubesti în viata reala.

- Sunt într-un impas, Paul. N-am sa pot trai niciodata lângă ea mintind-o; si totusi, nu-i pot povesti toate câte s-au întâmplat cu adevarat... iar lista e lunga. în

mod ciudat, adesea îi purtam pica persoanei care ne dezvaluie un adevar greu de crezut, imposibil de crezut.

Paul se apropie de pat.

- Ceea ce te sperie pe tine, mosule, este ca i-ai dezvaluie adevarul despre maica-sa. Aminteste-ti ce ne spunea Lili: e mai important sa te lupți pentru realizarea unui vis decât a unui proiect.

Paul se ridica si se îndrepta spre usa; apoi, puse un genunchi în pamânt si, cu un zâmbet malitios, declama:

- Iubirea traieste hranindu-se cu sperante si pierde o data cu ele! Noapte buna, Don Rodrigo!

si iesi din camera lui Arthur.

*

Paul își cauta cheile masinii în fundul buzunarului, dar nu găsi decât telefonul mobil. Pe ecranul acestuia clipea imaginea unui pliculet. Mesajul Onegai spunea: "Da-i zor! Pe curând!" Paul se uita spre cer și chiui de bucurie.

- Ce va face așa de fericit? îl întreba Lauren, care aștepta un taxi.

- Mi-am împrumutat masina! o înștiința Paul.

- Ce fel de cereale mâncați la micul dejun? se interesa Lauren răspunzându-i, la rândul ei, cu un zâmbet.

Un break de la Yellow Cab Company se opri în fața lor. Lauren deschise portiera și îi făcu lui Paul semn să urce.

- Va duc acasă!

Paul se instala lângă ea.

- Green Street! îi spuse el soferului.

- Stați pe strada asta? întreba Lauren.

- Eu nu, înșă dumneavoastră da.

Lauren se uita la el, uluită. Paul, care avea un aer visător, șopti cu o voce abia auzită: "Dacă fac asta, Arthur ma omoară, ma omoară!"

- De ce va omoara? îl întreba Lauren.

- Mai întâi, puneti-va centura, o sfatui Paul.

Ea îl privea tinta, tot mai intrigata. Paul sovai câteva clipe, apoi tras aer în piept si se apropie de ea.

- Înainte de toate, o precizare: nebuna aia din camera lui Arthur, cu florile ei împutite, era una dintre fostele lui tipe, o fosta dintr-o epoca preistorica. Pe scurt, o greseala!

- si apoi?

- Nu pot; daca mai spun ceva, o sa ma omoare pe bune.

- Chiar asa de periculos e prietenul dumneavoastra? îl iscodi, îngrijorat, soferul taxiului.

- Ce m-o fi apucat? Arthur salveaza pâna si insectele! i-o întoarse Paul, agasat.

- Chiar face chestia asta? întreba Lauren.

- E convins ca maica-sa s-a reîncarnat într-o musca!

- Ah! facu Lauren, privind în departare.

- V-am spus o tâmpenie cât mine de mare. O sa va închipuiti ca e smucit de-a binelea, nu? continua Paul, cu neliniste în glas.

- Apropo de asta, îl întrerupse taximetristul, saptamâna trecuta eram cu copiii la Zoo, iar fiu-meu mi-a

spus ca unul dintre hipopotami semana leit cu ma-sa mare. Poate ca o sa ma întorc, sa-l vad.

Paul îl biciui cu privirea, prin retrovizor.

- Bun, la urma urmei, atâtă paguba. îi dau înainte, spuse el, luând mâna lui Lauren... în ambulanta cu care ne întorceam de la San Pedro, m-ati întrebat daca cineva apropiat mie fusese vreodata în coma, va amintiti?

- Da, foarte bine.

- Ei bine, exact în aceasta clipa, acea persoana sta lângă mine! A venit timpul sa va povestesc doua-trei chestii.

Masina lasa în urma San Francisco Memorial Hospital si o lua înspre Pacific Heights. Uneori, destinul are nevoie de un bobârnac mic de tot; astazi, prietenia îi întindea o mâna.

Paul îi explica lui Lauren cum, într-o noapte de vara, se deghizase în infirmier, iar Arthur în doctor, ca sa fure, cu o ambulanta, corpul unei tinere aflate în coma, care urma sa fie debransata de la aparatele ce o tineau în viata.

Strazile orasului defilau în spatele geamurilor. Din când în când, soferul arunca o privire perplexa în oglin-

da retrovizoare. Lauren asculta povestea lui Paul, fara sa-l intrerupa. De fapt, acesta nu tradase, cu adevarat, secretul prietenului sau. Daca, acum, Lauren cunostea identitatea barbatului care o veghea când s-a trezit, în schimb, habar n-avea de toate câte le traise împreuna cu el, când se aflase în coma.

- Opriti-va! se ruga Lauren, cu vocea tremurânda.

- Acum? întreba soferul.

- Nu mi-e bine.

Masina se abatu, brusc, din drum si se opri în josul strazii, scrâsnind strident din pneuri. Lauren deschise portiera si schiopata pâna la un patratel de peluza, care marginea trotuarul.

Se apleca, pentru a-si stapâni mai bine greama care o cuprinsese. Simtea furnicaturi pe toata fata si, desi avea frisoane, o luase cu calduri. Icnii, pierzându-si respiratia. Pleoapele i se facusera grele, sunetele care ajungeau pâna la ea erau estompate. I se taiara picioarele, se clatina, iar

soferul si Paul, care se repezira spre ea, abia avura timp s-o prinda. Cazu în genunchi si își pierdu cunostinta.

- Trebuie sa cerem ajutor! spuse Paul, panicat.

- Lasati-ma pe mine, am urmat un curs de prim-ajutor. O sa-i fac respiratie gura la gura! îl linisti soferul.

- Sa fie foarte clar! Daca îti apropii buzele adipoase de fata asta, te-am terminat!

- Ziceam si eu doar asa, ca sa dau o mâna de ajutor, raspunse, posac, soferul.

Paul îngenunche lângă Lauren si o batu usurel pe obraji.

- Domnisoara! sopti, cu blândete, Paul.

- Da, da! Vezi sa nu se trezeasca! bombani soferul.

- Ma lasi? N-ai decât sa te duci sa-i faci gura la gura lu' ma-ta mare, aia care seamana cu un hipopotam.

Paul cuprinse cu ambele mâini barbia lui Lauren si o apasa cu toata puterea pe încheietura maxilarelor.

- Da' ce faceti? O sa-i mutati falcile din loc!

- stiu perfect ce fac! zbiera Paul. Sunt chirurg intarimar!

Lauren deschise ochii, iar Paul îl masura pe sofer cu o privire mai mult decât satisfacuta.

Cei doi barbati o ajutara pe Lauren, care își recapata-se culorile, sa se urce iar în masina. Ea deschise geamul si trase în piept o gura buna de aer.

- îmi pare foarte rau, acum mi-e mai bine.

- N-ar fi trebuit sa va povestesc toate astea, nu-i asa?

continua, înfrigurat, Paul.

- Daca mai aveti si altele de povestit, acum, ca tot am ajuns aici... dati-i drumul, e cel mai potrivit moment.

- Cred ca asta a fost tot.

Când taxiul intra pe Green Street, Lauren îl chestiona cu privire la motivatia lui Arthur. De ce își asumase asemenea riscuri?

- Secretul asta chiar ca nu-l pot dezvalui! Când o sa auda Arthur ca v-am povestit tot, nu stiu daca o sa ma arunce în apa sau, mai degraba, în foc... doar n-oti fi vrând sa-mi cumpar si urna în care o sa-mi fie adunata cenusa!

- Eu cred ca a facut-o fiindca i s-au aprins calcâiele dupa dumneavoastra, afirma soferul, pe care conversatia îl captiva tot mai mult.

Masina opri în fata casei lui Lauren; soferul se întoar-se spre clientii sai.

- Daca vreți, mai facem un tur, în jurul casei. Opresc aparatul de taxat si mai mergem un pic, poate ca mai aveti si alte chestii de povestit.

Lauren își întinse bratul peste Paul și deschise portiera. El o privi, uimit.

- Aici stai dumneavoastră, nu eu.

- Stiu, spuse ea, dar cel ce coboară sunteți dumneavoastră; eu mi-am schimbat destinația.

- Unde va duceți? o descusu Paul, îngrijorat, în timp ce cobora.

Geamul se închise și taxiul dispăru pe Green Street.

- Dar eu pot să știu unde mergem? se interesa soferul.

- Acolo de unde am venit, răspuse Lauren.

*

Ca să poată trece prin holul spitalului, Miss Morrison îl ascunsese pe Pablo în geantă. Cățelul se așezase pe genunchii lui Arthur. Pe ecranul televizorului suspendat

de perete, Scarlett O'Hara cobora treptele vinei scări impozante, iar, pe pat, Pablo dădea din coadă. Când Rhett Butler intra în casă și se apropie de Scarlett, cățelul se ridică pe labele din spate și începu să mârâie.

- Nu l-am văzut niciodată în starea asta, spuse Arthur, uitându-se la Pablo.

- Da, și pe mine mă mira, filmul asta nu i-a plăcut

deloc! replica Rose.

Scarlett tocmai îl fixa, banuitoare, pe Rhett, când telefonul suna. Arthur ridică receptorul, fără să-și ia ochii de la ecran.

- Te deranjez? întreba Paul, cu glasul tremurând.

- îmi pare rău, nu pot vorbi, sunt cu doctorii! Te sun eu!

și Arthur închise, lăsându-l pe Paul singur, în mijlocul lui Green Street.

- Ei, baga-mi-ăș picioarele! spuse el, luând-o pe jos, cu mâinile în buzunare, pe Green Street.

*

Filmul cu zece Oscaruri se terminase. Miss Morrison îl baga pe Pablo în geanta și îi făgădui lui Arthur că o să vină să-l vadă foarte curând.

- Nu va mai deranjați, or să-mi dea drumul în câteva zile.

Când iese, Rose se întâlnește pe culoar cu o internă care venea din sens opus, mergând grabită. Oare unde o mai văzuse?

17

roate bune? întreba Lauren, stând la pi-

cioarele patului. Va deranjeaza daca ma
asez pe acest scaun? adauga ea, pe un
ton cam taios.

- Absolut deloc, spuse Arthur, ridicându-se în perne.

- Nici daca ramân cincisprezece zile nu o sa va de-
ranjeze?

Arthur o privi, uluit.

- L-am luat cu taxiul pe Paul, prietenul dumnea-
voastra, si am avut o mica discutie.

- Ah! si ce v-a spus?

- Aproape tot!

Arthur își lasa ochii în jos.

- îmi pare nespus de rau.

- De ce? Pentru ca mi-ati salvat viata sau pentru ca
ati facut pe niznaiul? Când v-am îngrijit prima oara,
m-ati recunoscut, nu-i asa? Fiindca - va rog sa-mi luati
o piatra de pe inima - nu rapiti femei în fiecare saptă-
mâna, astfel încât sa nu va mai amintiti de mine!

- Nu v-am uitat niciodata.

Lauren își încrucisa bratele.

- Acum, va trebui sa-mi povestiti de ce ati facut toa-
te astea.

- Ca sa nu va debranseze de la aparate!

- Asta stiu deja. Vreau sa aflu restul; ceea ce a refuzat sa-mi spuna prietenul dumneavoastra.

- Ce rest?

- De ce eu? De ce v-ati asumat toate riscurile astea pentru o necunoscuta.

- si dumneavoastra ati facut acelasi lucru pentru mine, nu?

- Dar erati pacientul meu, ce naiba? Eu cine eram pentru dumneavoastra?

Arthur nu raspunse. Lauren se apropie de fereastra. În parc, gradinarul grebla o alee. Ea se întoarse brusc, iar trasaturile chipului îi tradau furia.

- Încrederea este lucrul cel mai pretios, dar si cel mai fragil din lume. Fara ea, nimic nu este posibil. În anturajul meu, nimeni nu-mi acorda încredere; daca, acum, începeti si dumneavoastra, nu mai avem mare lucru de spus. Ceea ce este cladit pe minciuna, nu poate dura.

- Tocmai, ca stiu asta, însa am motivele mele.

- As fi vrut sa va respect motivele, dar ele ma privesc si pe mine, nu? Asta-i culmea! Totusi, dumneavoastra m-ati rapit pe mine!

- Iar dumneavoastra m-ati rapit pe mine, asa ca sun-

tem chit!

Lauren îl biciui cu privirea si se îndrepta spre usa.

Înainte de a iesi, se întoarse si îi spuse, cu glas hotărât,

lui Arthur:

- si când ma gândesc ca îmi placeai, imbecilule!

Ea trânti usa, iar Arthur îi auzi pasii îndepartându-se.

Telefonul suna:

- Acum te deranjez? îl întreba vocea lui Paul.

- Voiai sa-mi spui ceva?

- O sa râzi, dar cred ca am facut-o fiarta.

- Scuteste-ma de "o sa râzi". Ea tocmai a plecat.

Arthur putea sa auda respiratia lui Paul, care își cauta cuvintele.

- Ma urasti?

- Te-a sunat Onega? întreba Arthur, în loc de orice raspuns.

- Diseara iau cina cu ea, bâigui, timid, Paul.

- Atunci, te las sa te pregatesti, iar tu ma lasi sa chibzuiesc.

- Asa facem. sj-

Si cei doi fârtati închisera telefonul.

.*

*

■ ?

- Totul s-a terminat cu bine? o întreba taximetristul
pe Lauren.

- Înca nu stiu.

- Cât ati lipsit, am sunat-o pe nevasta-mea, s-o anunt
ca ma întorc târziu, asa ca sunt cu totul la dispozitia
dumneavoastra. Acum, unde mergem?

Lauren îl întreba daca poate sa-i împrumute telefo-
nul lui. Încântat, soferul îi întinse telefonul, iar Lauren
forma numarul unui apartament situat nu departe de
cheiul La Marina. Doamna Kline raspunde de la prima
sonerie.

- Ai bridge în seara asta? o întreba Lauren. »

- Da, raspunde doamna Kline.

- Atunci, anuleaza tot si fa-te frumoasa, ca te duc sa
iei cina la restaurant; sunt la tine într-o ora.

soferul o lasa în fata casei si o astepta în timp ce se
schimba.

Lauren traversa salonul si își lasa hainele sa cada pe
parchet. Vecinul ei reparase teava sparta. Bagându-se sub
dus, avu mare grija sa-si fereasca de apa piciorul drept.
Dupa câteva momente, iesi cu un prosop înnodat în ju-

rul taliei si cu altul pe cap; deschise dulapul din baie si începu sa fredoneze cântecul ei favorit: Fever al lui Peggy Lee. sovai între niste blugi si o rochie subtire, dar, ca sa-i faca placere invitatei sale, își puse rochia.

Îmbracata si foarte usor machiata, se apleca peste fereastra salonului: taxiul era tot în strada. Atunci, se aseză, visatoare, pe canapea, si se bucura pentru prima oara de un maret apus de soare, ce se vedea pe ferestruica din coltul camerei.

Când taxiul claxona în fata casei în care statea doamna Kline, erau orele nouasprezece. Mama lui Lauren urca în masina si își privi fiica. N-o mai vazuse îmbracata asa de ani de zile.

- Pot sa-ti pun o întrebare? murmura ea la urechea lui Lauren. De ce arata aparatul de taxat optzeci de dolari?

- O sa-ti explic la masa. Te las pe tine sa platesti cursa, fiindca n-am bani în numerar, dar, la cina, esti invitata mea.

- Sper ca nu mergem la vreun fast food!

- La Cliff House, îi spuse Lauren soferului.

*

Paul urca, patru câte patru, treptele scarii ce ducea la

apartamentul lui. Onega statea lungita pe covor, plângând cu lacrimi fierbinti.

- Ce-ai patit? o întreba, îngenunchind lângă ea.

- Tolstoi e de vina, spuse ea, închizând cartea. N-am sa izbutesc niciodata sa termin Ana Karenina!

Paul o lua în brate si arunca romanul în cealalta parte a camerei.

- Scoala-te, avem de sarbatorit ceva!

- Ce? se interesa ea, stergându-si ochii.

Paul se duse la bucatarie si se întoarse cu doua pahare si o sticla de vodca în mâna.

- Beau pentru Ana Karenina! zise el, ciocnind.

Onega își dadu paharul peste cap si schita gestul de a-l arunca în spate.

- Ți-a fost teama pentru mocheta ta?

- E un covor persan din 1910! Te duc la cina?

- Daca doresti, stiu chiar si unde vreau sa merg.

si Onega îl trase pe Paul, cu vodca cu tot, în dormitor, iar usa o închise cu vârful piciorului. »

*

Profesorul Fernstein puse jos valiza Normei, în încântatoarea camera de la Wine Country Inn. De luni de zile

își promisesera escapada asta în Nappa Valley. După ce au luat masa la Sonoma, și-au continuat drumul spre Calistoga. În seara asta vor dormi la St. Helena. Hotărârea merita să fie sărbătorită. În ajun, Fernstein redactase o nota către președintele consiliului de administrație al Spitalului San Francisco Memorial, prin care își făcea cunoscută dorința de a ieși la pensie cu câteva luni mai devreme. Printr-o altă scrisoare, adresată conducerii Serviciului de Urgențe, recomandă titularizarea cât mai rapidă a internei Lauren Kline, deoarece ar fi fost regretabil să beneficieze un alt spital de calitățile celei mai bune dintre elevele sale.

Lunea viitoare, Norma și profesorul urmau să ia avionul spre New York. Dar, înainte de a revedea orașul în care se născuse, el luase hotărârea să se bucure de ultimele sale zile din California.

*

La orele douăzeci și unu fix, George Pilguez o lasă pe Nathalia în fața secției de poliție 7.

- Ți-am pregătit niște fursecuri; le găsești în geantă.

Ea îi dădu o sărutare și coborî din mașina. Pilguez deschise geamul și o striga, în timp ce ea urca scara co-

misariatului.

- Daca vreunul dintre fostii mei colegi vrea sa stie cine a facut minunatiile astea de biscuiti, tine-te tare: arestul în localul politiei nu dureaza decât patruzeci si opt de ore...

Nathalia îi facu un mic semn cu mâna si disparu în cladire. Pilguez mai ramase câteva momente în parcare, întrebându-se de ce îi era tot mai greu sa stea singur; sa fi fost de vina pensionarea ori mai degraba vârsta? "Poate ca-s de vina amândoua", își spuse, pornind din nou la drum.

-' *

Noaptea era înstelata. Lauren si doamna Kline o plimbau pe Kali de-a lungul cheiului La Marina.

- Cina a fost delicioasa. Nu m-am mai desfatat asa de multa vreme. Multumesc.

- Am mai vrut sa te invit. De ce nu m-ai lasat s-o fac?

- Pentru ca ti-ai fi lasat tot salariul la restaurant si pentru ca înca sunt mama ta.

In micul port de agrement, hobanele5 barcilor cu pânze scrâsneau în ritmul unei brize usoare. Aerul era cald. Doamna Kline arunca departe batul pe care îl tineau

în mâna, iar Kali se repezi în cautarea lui. !."«.

- Voiai sa sarbatoresti o veste buna?

- Nu neaparat, raspunse Lauren.

- Atunci, ce e cu cina asta?

Lauren se opri pentru a-si privi mama drept în fata si îi lua mâinile în ale sale.

- Ți-e frig?

- Nu cine stie ce, raspunse doamna Kline.

- Daca as fi fost în locul tau, as fi luat aceeasi hotarâre ca tine si, daca as fi putut, ti-as fi cerut-o chiar eu.

- Ce mi-ai fi cerut?

- Sa fiu deconectata!

Ochii lui Emily Kline se umplura de lacrimi. .y

- De când stii?

- Mama, nu vreau sa-ti mai fie niciodata teama de mine; fiecare dintre noi doua are caracterul ei, suntem diferite, iar vietile noastre nu vor fi aceleasi. Am eu gura mare, însa nu te-am judecat niciodata, si nici n-am s-o fac vreodata. Esti mama mea, asa te pastrez în inima mea si, orice ni s-ar întâmpla, asta este locul pe care îl vei ocupa pâna la sfârșitul zilelor mele.

Doamna Kline își lua fiica în brate, iar Kali veni înapoi mâncând pamântul, sa se bage si ea, mot, între cele

doua femei. La urma urmei, si ea avea un loc care trebuia pastrat.

- Vrei sa te duc acasa cu masina mea? întreba doamna Kline, stergându-si ochii cu dosul mâinii.

5 Hoban - coarda de sustinere a catargului. (N. t.)

- Nu, o sa merg pe jos; dupa cina asta, am de dat jos o sumedenie de calorii.

Lauren se îndeparta, salutându-si mama cu o fluturare de mâna. Kali ezita câteva clipe, întorcând capul ba la dreapta, ba la stânga. Strângând cât putea de tare batul între dinti, se avânta spre stapâna-sa. Lauren îngenuncha, își mângâie catelusa pe cap si îi murmură la ureche.

- Du-te cu ea; nu vreau sa fie singura în seara asta.

Lua lemnul si îl arunca spre maica-sa. Kali latra si o lua la fuga spre Emily Kline.

- Lauren!

- Da!

- Nimeni nu mai credea; a fost un miracol!

- stiu!

Mama ei se apropie cu câtiva pasi.

- Florile din apartamentul tau nu sunt de la mine.

Lauren o privi, intrigata. Doamna Kline își baga mâna

în buzunar, de unde scoase o carte de vizita botita, pe care i-o întinse fiicei sale.

Lauren citi cele trei cuvinte scrise pe hârtia mototolita.

Zâmbi și își saruta mama, apoi o lua la fuga.

*

Primele licariri ale zorilor își asterneau lumina irizata peste golf. Arthur se trezise. Se dadu jos din pat și se aventura pe culoar. Umbla pe linoleum, pasind de la un patrat negru la altul alb, ca pe o tabla de sah fără sfârșit.

Asistenta de pe etaj iese din biroul în care statea și veni spre el. Arthur o asigură că se simtea bine. Ea primi vestea cu satisfacție și îl însoți înapoi în camera lui. Trebuia să mai aiba răbdare până la sfârșitul săptămânii, când avea să fie externat.

De îndată ce asistenta disparu, Arthur lua telefonul și forma un număr.

Paul raspunse.

- Te deranjez?

- Deloc, minti, Paul, nici macar nu vreau să mă uit la ceas!

- Aveai dreptate! spuse Arthur, entuziasmat. O să-i redau casei asteia culorile pe care le-a avut: o să-i refac

fatada, o sa-i repar ferestrele, o sa-i raschetez si o sa-i lustruiesc podelele peste tot, inclusiv pe veranda; o sa-l chem pe mesterul ala, de care mi-ai vorbit tu, sa curete gresia din bucatarie. O restaurez în întregime; pâna si balansoarul o sa-si recapete tineretea.

Paul se întinse. Cu ochii cârpiti de somn, se uita la desteptatorul de pe noptiera.

- Tu ce faci acum, tii sedinte de santier cu noaptea-n cap, la cinci patruzeci si cinci?

- O sa reconstruiesc acoperisul garajului de sus, din gradina, o sa pun din nou trandafiri si o sa readuc la viata locul asta.

- si tot ce ai spus se face mintenas, ori mai poate astepta un picut? întreba Paul, sarindu-i tâfna.

- Te apuci de calcule luni dimineata, continua Arthur, plin de avânt; peste o luna începem executia si, pâna la încheierea lucrarilor, o sa vin în fiecare weekend, sa le urmaresc mersul! Ma ajuti?

- Ma întorc la visele mele; daca întâlnesc în ele vreun tâmplar, îi cer un deviz si, pe urma, când ma scol, te sun, zevzecule!

Paul închise telefonul.

- Cine era? îl întreba Onega, cui barindu-se la piep-

tul lui.

- Un smucit! <

*

Dupa-amiaza lâncezea în caldura verii. Lauren își opri masina în parcare rezervata masinilor politiei. Intra în comisariat si îi spuse ofiterului de serviciu ca încerca sa dea de un inspector iesit la pensie, pe nume George Pilguez. Politistul o invita sa ia loc pe banca din fata lui, apoi ridica receptorul si forma un numar.

Dupa câteva clipe de conversatie, mângali o adresa pe bloc-notes si îi facu semn lui Lauren sa se ridice.

- Poftiti, îi spuse, întinzându-i foaia. Va asteapta.

-- ' *

Casuta era tocmai la celalalt capat al orasului, între strazile a 15-a si a 16-a. Lauren parca pe alee. George Pilguez, care era în gradina, își ascunse la spate foarfeca si trandafirii pe care tocmai îi taiase.

- Peste câte stopuri ati trecut? spuse el, uitându-se la ceas. Eu n-am reusit niciodata sa scot timpii astia. Nici macar când aveam sirena.

- Ce flori frumoase! raspunse Lauren.

Jenat, inspectorul o invita pe Lauren sa se aseze sub

umbrarul acoperit de verdeata.

- Cu ce va pot fi de folos?

- De ce nu l-ati arestat?

- Cred ca îmi scapa ceva. Nu v-am înteles întreba-
rea.

- Arhitectul! stiu ca dumneavoastra m-ati adus îna-
poi la spital.

Batrânul inspector o privi pe Lauren si se aseza, fa-
când o strâmbatura...

- Doriti o limonada?

- As dori mai degraba sa-mi raspundeti la întrebare.

- Am iesit doar de doi ani la pensie, si lumea s-a si
întors pe dos. Acum, felcerii îi interogheaza pe copoi! Sa
vezi si sa nu crezi!

- Va stânjeneste chiar asa de tare sa-mi dati un ras-
puns?

- Totul depinde de ceea ce stiti si de ceea ce nu stiti.

- stiu aproape tot!

- Atunci, de ce va aflatî aici?

- Am oroare de jumatatile de masura!

- stiam eu de ce îmi sunteti simpatica! Ma duc sa iau
racoritoarele alea si ma întorc.

Pilguez puse florile pe marginea chiuvetei din bucatarie si își scoase sortul. Dupa ce lua doua cutii de suc din frigider, facu o scurta oprire în fata oglinzii de pe culoar, atât cât sa-si puna în ordine ultimele fire de par care îi mai ramasesera.

- Sunt reci! spuse el, asezându-se la masa. \

Lauren îi multumi.

- Mama dumneavoastra n-a depus nici o plângere, asa ca n-aveam nici un motiv sa va bag arhitectul la mititica!

- Dar, fiind vorba de o rapire, s-ar fi putut constitui chiar statul ca parte civila, nu-i asa? întreba Lauren, luând o gura de limonada.

- Da, însa a intervenit o mica problema: s-a ratacit dosarul. stiti cum e, uneori, în sectiile de politie: o adevarata harababura.

- Nu vreti sa ma ajutati, nu-i asa?

- înca nu mi-ati spus ce cautati?

- Caut sa înțeleg!

- Singurul lucru de înțeles aici e ca tipul v-a salvat viata!

- De ce a facut asta?

- Nu-mi sta în putere sa va raspund. Intrebati-l pe el. îl aveti la îndemâna... va este pacient.

- Nu vrea sa-mi spuna nimic.

- Presupun ca are motivele lui.

- Dar ale dumneavoastra care sunt?

- Ca si dumneavoastra, domnisoara doctor, am obligatia de a pastra secretul profesional. Ma îndoiesc ca, în momentul în care veti iesi la pensie, va veti considera eliberata de aceasta obligatie.

- Vreau doar sa stiu ce motive a avut.

- Nu va e de ajuns ca v-a salvat viata? Dumneavoastra faceti chestia asta, în fiecare zi, pentru o sumedenie de necunoscuti... doar n-o sa-i purtati pica pentru ca avrur sa încerce si el o data!

Lauren se lasa pagubasa.

îi multumi inspectorului pentru primire si se îndrepta spre masina. Pilguez se lua dupa ea.

- Nu tineti cont de lectia mea de morala. Era doar praf în ochi. Nu va pot povesti ceea ce stiu, pentru ca m-ati considera nebun. Dumneavoastra sunteti medic, eu un om batrân, si nu tin deloc sa ma vad luat pe sus si dus la balamuc.

- Am obligatia de a pastra secretul profesional,

amintiti-va!

Inspectorul o masura cu privirea. Se apleca spre portiera, pentru a-i istorisi aventura cea mai nebuneasca pe care o traise în viata lui; povestea începea într-o noapte de vara, la Cârmei, într-o casa de pe tarmul golfului...

- Ce altceva sa va mai spun? continua Pilguez. Afa-
ra erau treizeci de grade, si în casa cam tot pe-atâtea. Iar
pe mine ma treceau racorile, domnisoara doctor! Dum-
nevoastra dormeati în patul din birouas, foarte aproa-

pe de locul în care ne gaseam noi si, în timp ce Arthur
îmi spunea povestea asta, a lui, atât de abracadabranta,
v-am simtit prezenta, când lângă el, când lângă mine, de
parca ati fi stat pe scaunul de alaturi! si, atunci, l-am cre-
zut. Probabil ca simteam nevoia sa-l cred. Nu este prima
oara când ma gândesc la povestea asta. Dar, cum sa va
explic? Ea mi-a schimbat felul de a vedea lucrurile si
poate, într-o anumita masura, chiar viata. Asa ca, atâta
paguba, daca ma luati drept un mos tacanit.

Lauren își puse mâna peste cea a politistului. Chipul
ei era stralucitor.

- si eu am crezut ca am luat-o razna. într-o zi, va
promit ca o sa va povestesc o tarasenie la fel de incredi-

bila, care s-a petrecut când cu cheful ala de la deschiderea sezonului de pescuit crabi.

își întinse gâtul și îl săruta pe obraz; apoi, mașina dispăru pe stradă.

- Ce voia? îl întreba Nathalia, care tocmai aparuse în usa casei, cu fața somnoroasă.

- Să mă întrebe tot despre chestia aia veche.

- Au redeschis ancheta?

- Ea, da! Hai, vino să-ți pregătesc micul dejun.

18

două zile, Paul se înființa la spital, pe la jumătatea diminetii. Arthur îl aștepta în camera lui, îmbrăcat din cap până în picioare.

- Da' mult ți-a mai trebuit!

- De o oră sunt jos. Mi-au spus că nu poți ieși înaintea de vizită. Iar vizita e la ora zece, așa că n-am putut urca mai devreme.

- Vizita a trecut deja.

- Mosul ala ciufut nu-i aici?

- Nu, nu l-am mai văzut de când m-a operat. S-a ocupat de mine un coleg de-al lui. Mergem? Nu mai suport să stau aici.

Lauren traversa holul, cu pasul hotărât. își introduse legitimitatea în fanta lectorului magnetic și trecu în spatele ghiseului de la recepție. Betty își ridică nasul din dosare.

- Unde e Fernstein? întreba Lauren, cu o voce ferma.

- Eu stiam ca exista expresia "a iesi în întâmpinarea belezelor". Tu, însa, dai navala în calea lor!

- Raspunde-mi la întrebare!

- L-am vazut urcând în biroul lui; avea de luat niste hârtii și mi-a zis ca o să plece imediat.

Lauren îi mulțumi lui Betty și se îndreptă spre lifturi.

*

Profesorul statea la biroul lui. Scria o scrisoare. Cineva bătuse în ușă. El puse jos stiloul și se duse să deschidă.

Lauren intra fără să mai aștepte să fie poftită.

- Credeam că sancțiunea care îți interzicea accesul în această instituție mai era valabilă încă vreo câteva zile.

Dar poate că nu am numărat eu bine, spuse profesorul.

- Dar unui medic care își minte pacienții ce sancțiuni i s-ar cuveni?

- Dacă minciuna ar fi în interesul bolnavului, depinde...

- Dar dacă ar fi în interesul medicului? *

- As încerca sa-i înțeleg motivele.
- si daca pacientul ar fi unul dintre elevii lui?
- Atunci, profesorul si-ar pierde toata credibilitatea.

în acest caz, l-as sfatui sa-si dea demisia sau sa iasa la pensie.

- De ce mi-ati ascuns adevarul?
- Tocmai ti-l spuneam în scris.
- Sunt în fata dumneavoastra, asa ca vorbiti!
- Probabil ca te gândești la zapacitul ala, care își petrecea zilele în camera dumatile. Dupa ce am stat pe gânduri, daca sa-l internez sau nu pentru dementa precoce, m-am multumit sa-l îndepartez. Daca l-as fi lasat sa-ti toarne povestea aia, a lui, ai fi fost în stare sa te apuci de sedinte de hipnoza, doar ca sa fii cu constiinta împacata! Nu te-am scos din coma ca sa te vâri tu singura, la loc, în ea.

- Fleacuri! striga Lauren, batând cu pumnul în biroul profesorului Fernstein. Spuneti-mi adevarul.

- Chiar vrei adevarul adevarat? Te previn ca nu e usor de înțeles.
- Pentru cine?
- Pentru mine. In timp ce eu te tineam în viata aici, în

spitalul meu, el pretindea ca traieste cu tine în alta parte!
Maica-ta m-a asigurat ca tipul nu te cunoscuse înainte de
accident, dar, când el îmi vorbea despre tine, îmi dovedea
contrariul. Vrei sa auzi chestia cea mai incredibila? Era atât
de convingator, încât am fost gata-gata sa-i cred povestea.

- si daca e adevarat?

- Tocmai aici e problema, lucrul asta m-ar fi depasit!

- De aia m-ati mintit tot timpul?

- Nu te-am mintit, te-am protejat de un adevar cu
neputinta de admis.

- M-ati subestimat!

- Ar fi prima data, cred ca n-ai sa mi-o repropoziti!

- De ce n-ati încercat sa înțelegeti?

- Oh, la ce bun? M-am subestimat pe mine însumi.

Ai în fata o viata întreaga ca sa-ti ruinezi cariera, încercând
sa elucidezi acest mister. Am mai cunoscut eu câtiva
studenti straluciti, care au vrut sa faca medicina sa
progreseze prea repede. Toti si-au frânt gâtul. într-o zi,
o sa-ti dai seama ca, în profesia noastra, a avea geniu nu
înseamna a depasi limitele cunoasterii, ci a reusi acest
lucru într-un ritm care sa nu dea peste cap nici morala,
nici ordinea stabilita.

- De ce ati renuntat?

- Pentru ca tu mai ai de trait înca multa vreme, în timp ce eu voi muri în curând. Simpla chestiune de timp.

Lauren tacu. îl privi pe batrânul profesor si îi dadura lacrimile.

- Te rog, cruta-ma de chestia asta! Uite, de aia preferam sa-ti scriu. Am petrecut alaturi niste ani minunati

si n-am sa-ti las, ca ultima amintire, imaginea unui batrân profesor bocind.

Tânara doctorita înconjura biroul si îl strânse pe Fernstein în brate. El ramase asa, cu bratele atârând. Apoi, puțin cam stângaci, își îmbratasa, în cele din urma, ele-va si îi sopti la ureche:

- Esti mândria mea, esti cea mai mare reusita a mea, sa nu te dai batuta niciodata! Atât timp cât esti aici, voi continua sa traiesc prin tine. Mai târziu, va trebui sa predai: ai si anvergura, si talent. Singurul tau dusman este caracterul pe care îl ai, însa, cu timpul, lucrurile se vor aranja! Uite, nici eu nu m-am descurcat prea rau. Ehei, sa ma fi vazut la anii tai! Hai, acum pleaca de aici, fara sa te uiti înapoi. O sa plâng din pricina ta si nu vreau sa-ti dai seama.

Lauren îl strânse pe Fernstein în brate cu toata puterea.

- Ce-o sa ma fac fara dumneavoastra? Cu cine o sa

ma mai iau la harta? spuse ea, printre suspine.

- Ai sa te mariti si tu odata si odata!

- Luni o sa mai fiti aici?

- De murit, înca n-o sa mor, dar am sa fiu plecat. N-o sa ne mai vedem, însa ne vom gândi adesea unul la celalalt, sunt sigur.

- Va datorez atâtea multumiri!

- Nu, spuse Fernstein, îndepartându-se puțin de ea.

Ți le datorezi doar tie. Ceea ce te-am învățat eu, te-ar fi putut învăța oricare alt profesor, dar cea cu adevărat deosebită ești tu. Dacă nu vei face aceleași greșeli ca mine, vei fi un mare medic.

- Dar n-ati făcut nici una.

- Am lăsat-o pe Norma să mă aștepte prea mult; dacă aș fi lăsat-o să intre mai devreme în viața mea, dacă aș fi intrat eu în a ei, aș fi fost mult mai mult decât un mare profesor.

El se întoarse cu spatele și îi făcu semn cu mâna că era timpul să plece. Și, așa cum îi făgăduise, Lauren ieși din birou fără să se uite înapoi.

*

Paul l-a condus pe Arthur acasă. Îndata ce Miss

Morrison apară, însoțita de Pablo, el o sterse la birou.

Ziua de vineri era întotdeauna din cale afara de scurtă, iar el avea un teanc întreg de dosare, care îl asteptau cam de multisor. Înainte de a pleca, Arthur îi ceru o ultima favoare, un lucru la care visa de câteva zile.

- Vedem noi cum ai să te simți mâine. Trec diseară să te vad. Acum, odihnește-te.

- Dar nu fac decât asta: mă tot odihnesc!

- Ei bine, da-i înainte!

*

Lauren găsi un plic din hârtie Kraft în cutia de scrisori, îl desfăcu în timp ce urca treptele scării. Intrând în apartament, scoase din plic o fotografie mare, însoțită de un bilet.

În cursul carierei mele, am rezolvat majoritatea enigmelor cautând soluția chiar la locul faptei. Iată fotografia și adresa casei în care v-am găsit. Contează pe discreția dumneavoastră. Acest dosar s-a ratat din nebagare de seamă...

Mult noroc.

George Pilguez,

Inspector de poliție pensionar

PS. Nu v-ați schimbat deloc.

Lauren închise plicul, se uita la ceas si se duse ata spre dressing. In timp ce își pregatea geanta de voiaj, o suna pe maica-sa.

- Sa stii ca nu e o idee prea buna. Ultima oara când ai plecat în week-end la Cârmei...

- Mama, îți cer doar s-o mai tii pe Kali câtva timp.

- M-ai pus sa-ti promit ca n-o sa-mi mai fie teama de tine, dar nu-mi poti interzice sa-mi fie teama pentru tine. Fii prudenta si suna-ma de acolo, ca sa-mi spui ca ai ajuns cu bine.

Lauren închise telefonul. Se întoarse la dressing si se întinse sa mai ia câteva genti de voiaj. si începu sa le umple, îndesând haine... si o serie de alte lucruri.

*

Arthur își pusese pantalonii si o camasa. Primii lui pasi pe strada îi facu la bratul lui Rose. în urma lor, Pablo tragea înapoi, de lesa, opintindu-se din rasputeri, pe toate cele patru labe.

- O sa vedem sfârșitul filmului, dupa ce faci ceea ce ai de facut! îi spuse Miss Morrison catelului.

*

Usa apartamentului se deschise. Robert intra în salon. Ajuns în spatele lui Lauren, o cuprinse în brate.

Lauren tresari.

- N-am vrut sa te sperii.

- Ai dat gres.

Robert privi bagajele îngramadite în mijlocul camerei.

- Pleci în calatorie?

- Doar în week-end.

- si ai nevoie de toate bagajele astea?

- Doar de cel mic, rosu, care e la intrare. Toate celelalte sunt ale tale.

Ea se apropie de Robert si îi puse mâinile pe umeri.

- îmi spuneai ca, dupa accidentul meu, lucrurile s-au schimbat, dar e fals. Nici chiar înainte nu eram prea fericiti. Eu am profesia mea, care ma împiedica sa pricep acest adevar. Ceea ce e mai fascinant, e ca nici tu nu ti-ai dat seama de lucrul asta.

- Pentru ca te iubesc?

- Nu, ceea ce iubesti tu e ideea de cuplu: noi ne aparăm unul pe celalalt de singuratate.

- Ceea ce nu-i chiar atât de rau.

- Daca ai fi mai sincer, ai fi mai lucid. Robert, as vrea sa pleci. Ți-am adunat lucrurile, ca sa ti le duci acasa.

Robert o privi cu un aer descumpanit.

- Va sa zica, gata, ai luat hotarârea sa terminam?

- Nu, cred ca hotarârea asta am luat-o amândoi,
doar ca eu sunt prima care o rosteste, atâta tot.

- Nu vrei sa mai facem o a doua încercare?

- Ar fi a treia. E multa vreme de când ne marginim,
pur si simplu, sa fim împreuna, dar asta e un confort
care mie nu mi-e de ajuns; astazi, simt nevoia de a iubi.

- Pot sa ramân aici în noaptea asta?

- Vezi tu, barbatul vietii mele nu mi-ar fi pus nicio-
data întrebarea asta.

Lauren își lua geanta. îl saruta pe Robert pe obraz si
iesi din apartament fara sa se uite în urma.

Motorul batrânei englezoaice porni cât ai clipi. Usa ga-
rajului se ridica si masina Triumph se avânta pe Green
Street, apoi coti dupa colt. Pe trotuar, un jack russell pa-

sea maruntel, îndreptându-se catre parcul; un barbat si
o doamna în vârsta treceau prin spatele unui platan.

Când intra pe autostrada 1, care merge de-a lungul
Pacificului, era aproape ora saispnezece. In departare, fa-
leza parea ca se desprinde din ceturi, ca o dantela de
umbra festonata cu foc.

Când soarele scapata, Lauren sosi într-un oras aproape pustiu. își lasa masina în parcare de la marginea plajei și se așeza, singura, pe dig. Nori grosi ascundeau orizontul. Undeva, departe, cerul violet începea să devină negru.

La caderea serii, ea descinse la Cârmei Valley Inn. Receptionera îi înmâna cheile unui bungalou care domina golful Cârmei. Lauren începuse să-și desfaca bagajele, când primele fulgere sfâșiara cerul.

Alerga afara, să-și pună Triumph-ul la adăpostul unei copertine și se întoarse pe un adevărat potop. Înfasurata în halatul gros, de bumbac, comanda ceva de mâncare și se așeza în fața televizorului. Canalul ABC transmitea filmul ei preferat, *An Affair to Remember*. Se lasă legănata de sunetul picăturilor care loveau în geam. Când Cary Grant își lipi, în sfârșit, buzele de gura lui Deborah Kerr, ea își lua perna și o strânse la piept.

Ploaia se opri în zori. În parcul cel mare, apa se prelungea pe frunzele copacilor, iar Lauren tot nu-și găsea somnul. Se îmbracă, își puse un trențel pe umeri și parăsi camera.

Masina parcurgea ultimele minute ale acestei nopți lungi; farurile luminau benzile portocalii și albe, care al-

ternau la fiecare cotitura a drumului sapat în piatra fa-
lezei, în departare, Lauren ghici marginea proprietatii si
o lua într-acolo, pe un drum de pamânt batatorit. Dupa
ce trecu de o curba, se opri lângă un zid de sprijin si își
ascunse masina în spatele unui sir de chiparosi. Poarta
verde, de fier forjat, se înalta în fata ei, legata cu sforici-
ca unui panou ce indica datele unei agentii imobiliare
din golful Monterrey. O împinse si se strecura printre
cele doua batante.

Contempla peisajul din jur. Straturi late, de pamânt
ocru, plantate cu pini-parasol sau argintii, arbori de se-
quoia, rodii si roscovi, pareau sa coboare pâna la ocean.
Lauren urca pe o scarita de piatra, ce marginea drumul.
La jumatatea pantei, ghici în dreapta ei ramasitele unei
gradini de trandafiri. Parcul fusese lasat în parasire, dar
multimea de miresme ce plutea în el, îi redestepta la fie-
care pas un valmasag de amintiri. Copacii înalti se ple-
cau sub suflarea adierilor usoare, din zori.

în fata, vazu casa cu obloanele închise. înainta pâna
la peron, urca treptele si se opri pe veranda. Oceanul pa-
rea ca sta sa sfârâme stâncile, valurile carau un valma-
sag de alge si cetina. Vântul îi flutura pletele; ea si le

dadu pe spate.

Lauren ocoli casa, cautând un loc pe unde sa intre. Mâna ei atinse fatada; degetele i se oprira pe o bucatica de lemn, pusa ca piedica, în josul unui oblon. O scoase, iar tablia de lemn se deschise scârtâind din balamale.

Îsi lipi fata de geam. încerca sa ridice fereastra cu ghilotina. Insista, miscând usor rama, care consimti sa aluneca în tocul ei. Acum, nimic nu o mai împiedica sa intre în casa.

Închise oblonul si fereastra, în urma ei. Apoi, traversa birouasul, arunca o privire furisa catre pat si iesi.

O lua agale pe culoar; în spatele peretilor, fiecare încapere ascundea o taina. Lauren se întreba daca aceasta senzatie de intimitate se datora unei povesti auzite într-o camera de spital, sau provenea mult mai de departe.

Intra în bucatarie. Inima îi batea mai tare. Se uita în jur, cu ochii umezi. Pe masa, o veche cafetiera italieneasca îi parea familiara. sovai, lua obiectul si îl mângâie, apoi îl puse la loc.

Usa urmatoare dadea în salon. Un pian cu coada dormea în bezna încaperii. Se apropie, cu pasul sfielnic. Se aseza pe taburet. Degetele puse pe claviatura destepta-

ra primele note, atât de delicate, ale "Clarului de luna" din VJerther. Îngenunche pe covor și își lăsa mâna să aluneca peste firele de lână.

Vizita din nou fiecare loc, urcând la etaj, alergând dintr-o cameră în alta. Și, încetul cu încetul, amintirile despre casa se transformau în clipe prezente.

Ceva mai târziu, coborî scara și se întoarse în birou. Privi patul, se apropie, pas cu pas, de dulap și întinse mâna. Nici nu-l atinse bine, și mânerul începu să se miste. Sub ochii ei, străluceau cele două broaste ale unei valizoare negre.

Lauren se așeza turcește, deschise cele două încuitori, și capacul se ridica.

Valiza era dădora de obiecte de toate marimile; erau în ea scrisori, câteva fotografii, un avion din miez de pâine framântat cu sare, un sirag de scoici, o lingură de argint, niste botosei de bebeluș și o pereche de ochelari de soare pentru copii. Pe un plic în hârtie Rives, era scris numele ei. Îl lua în mână, îi miroși hârtia, îl desfăcu și începu să citească.

O dată cu vorbele din scrisoarea ținută în mână care îi tremura, descoperea, în sfârșit, fragmente de amintiri,

care alcatuiau din nou povestea...

Se apropie de pat și își puse capul pe perna, pentru a citi iar și iar ultima pagina, care spunea:

...Așa se încheie povestea: cu zâmbetul tau și cu durata unei absente. Încă îți mai aud degetele pe pianul copilăriei mele. Le-am căutat pretutindeni, chiar și în alte spații. Te-am găsit: oriunde ai fi, adorm sub privirile tale. Carnea ta era carnea mea. Din cele două jumătăți ale noastre, au izvorât făgăduieli; împreună, alcatuim ziua noastră de mâine. De acum, știu că visele cele mai nebunesti se scriu cu cerneala inimii. Eu am trait acolo unde amintirile se fauresc în doi, la adăpost de priviri străine, în taina unei încrederi unice, peste care continui să domnesti tu.

Mi-ai dat ceea ce nici nu banuiam, un timp în care fiecare secundă de-a ta va conta în viața mea mult mai mult decât orice altă secundă. Eu eram dintr-un cătun, tu ai inventat o lume. Oare îți vei aminti vreodată? Te-am iubit cum nici nu-mi imaginasem că ar fi cu putință. Ai intrat în viața mea așa cum se intra în anotimpul verii.

Nu sunt stăpânit nici de furie, nici de pareri de rău. Clipele pe care mi le-ai daruit poartă un nume: vraja. Și încă îl mai poartă: ele sunt făcute din eternitatea ta. Chiar dacă

îmi lipsești, nu voi mai fi niciodată singur, pentru că, unde ai existat tu.

Arthur

Lauren închise ochii, strânse hârtia la piept. Mult, mult mai târziu, somnul - care nu îi binecuvântase noaptea - veni, în sfârșit.

Era miezul zilei; lumina aurie se strecura printre jaluzele. Pneurile unei mașini scrâsnira pe pietris, chiar în fața verandei. Lauren tresări și își căută imediat un loc în care să se ascundă.

- Ma duc după cheie și mă întorc să-ți deschid, spuse Arthur, coborând din Saab.

- Nu vrei să mă duc eu? îi propuse Paul.

- Tu nu știi cum să deschizi oblonul, are un șpil.

Paul ieși din mașină, deschise portbagajul și lua trusa de scule.

- Ce faci? întrebă Arthur, îndepărtându-se.

- Ma duc să dau jos panoul ala, cu "de vânzare": strică toată privelistea.

- O clipă, și îți deschid, repetă Arthur, ducându-se spre oblonul închis.

- Nu-i nici o grabă, mosule! îi răspunse Paul, cu o

cheie franceza în mâna.

*

Arthur închise la loc fereastra și se duse după cheia cea mare, din valiza neagra.

Deschise ușa dulapului și tresări. Un pui de bufnita alb, ținut de un brat întins, se uita tinta la el, din întuneric, cu privirea protejată de niște ochelari de copil, pe care Arthur îi recunoscuse de îndată.

- Cred că s-a vindecat, n-o să-i mai fie niciodată frica de lumina zilei, spuse o voce timidă, ascunsă în întuneric.

- Te cred! Ochelarii astia i-am purtat chiar eu. Prin ei, vezi niște minunatii în culori.

- Așa se pare! răspunse Lauren.

- Nu vreau să fiu în nici un caz indiscret, dar ce faceți voi doi acolo?

Ea înainta cu un pas și ieși din umbra.

- Ce-o să-ți spun nu e ușor de înțeles, e imposibil de admis, dar, dacă vrei, cu adevărat, să asculți povestea noastră, dacă vrei, cu adevărat, să ai încredere în mine, atunci, poate că mă vei înțelege, în cele din urmă, și asta e un lucru foarte important, pentru că - acum știu -

tu esti singura persoana din lume, cu care pot împartasi acest secret.

si Arthur intra, în sfârșit, în dulap...

Epilog

Paul si Onega s-au mutat, de Craciun, într-un apartament de pe cheiul La Marina.

Doamna Kline a câștigat concursul de bridge, faza pe oras, iar în vara urmatoare pe cel al statului California. A început sa joace poker si, la ora când scriu aceste rânduri, își disputa semi-finala campionatelor nationale, de la Las Vegas.

Profesorul Fernstein a murit la Paris, într-o camera de hotel. Norma l-a însoțit pe ultimul sau drum, în Normandia, unde odihnește nu departe de unchiul cazut la datorie, pe pamântul Frantei, într-o zi de iunie a anului 1944.

George Pilguez si Nathalia s-au casatorit într-o capela micuta din Venetia. Apoi, au luat cina la Da Ivo, o încântatoare trattoria⁶, fara sa stie ca stateau în fata doctorului Lorenzo Granelli. Ei își continua lunga calatorie prin Europa. Se pare ca, la comisariatul de politie din districtul 7, ar fi sosit recent o vedere trimisa din Istanbul.

Miss Morrison a reusit imposibilul si l-a logodit pe Pablo cu o femela jack russell, care - dupa nasterea ca-

6 Trattoria (it.) - birt. (N. t.)

telusilor lor - s-a dovedit a fi fox terrier. Pablo îi creste pe doi dintre cei sase urmasi ai sai.

Betty este tot asistenta sefa la Serviciul de Urgente din San Francisco Memorial Hospital.

Cât despre Arthur si Lauren, au cerut sa nu fie deranjati.-

O bucata de vreme...

Mulumiri lui:

Nathalie André, Claire Barsacq, Kamel Berkane, Patrice Binet-Descamps/Le Prince Maurice, Antoine Caro, Dr Delalande, Dr Lefevre, Dr Hervé Raffin, Dr Tarragano, Dr Philippe Bouron, Marie Drucker, Guillaume Gallienne, Sylvie Gendron, Emmanuelle Hardouin, Mark Kessler, Katrin Hodapp, Asha Last, Kerry Glencorse, Claudine Guérin, Nadia Jaray, Raymond si Danièle Levy, Lorraine Levy, Florence de Montlivaut, Pauline Normand, Marie-Eve Provost, Roseline, Manon Sbaïz, M. Zambon.

Nicole Lattes, Leonello Brandolini, Serge Bovet, Anne-Marie Lenfant, Lydie Leroy, Aude de Margerie, Elisabeth Villeneuve, Joël Renaudat, Arié Sberro, tuturor echipelor din Editura Robert Laffont,

lui Philippe Guez

precum si

Susannei Lea si lui Antoine Audouard.

De acelasi autor la Editura TREI

9

si daca e adevarat...

(Et si c'etait vrai...)

ISBN: 973-8291-67-4

Publicata de: Editions Robert

Latfont, Paris, 2000

Limba originala: franceza

Traducere: Vasile Zincenco

Anul aparitiei: 2003

"Ce-o sa-ti spun nu e
usor de înteles, e imposibil
de admis, dar daca ai vrea
sa-mi asculti povestea..."

Ce sa crezi despre o fe-

meie care-ti alege dulapul
din baie ca sa-si petreaca zi-
lele în el? Care se mira ca o
poti vedea? Care apare si dis-
pare brusc si pretinde ca este
în coma profunda la celalalt
capat al orasului? Pe ea tre-
buie sa o duci la psihiatru,
sau pe tine? Sau, dimpotriva,

trebuie sa te lasi în voia acestei aventuri extravagante?

si daca este adevarat?...

Daca e adevarat ca Arthur este singura persoana care poate împarti
secretul lui Lauren, o poate contempla pe aceea pe care nu o vede ni-
meni, poate vorbi cu aceea pe care n-o aude nimeni?...

O poveste tandra, o aventura plina de umor si neprevazut.

*

Marc Levy, fiul unui editor de lucrari de arta, se afla în fruntea unui
cabinet de arhitectura când a scris acest prim roman ce a suscitat un in-
teres mondial chiar înainte de aparitia sa în Franta, în 2000. si daca e
adevarat?... a fost tradus în peste douazeci de tari, iar celebrul produca-
tor si realizator american Steven Spielberg a cumparat cu 2 000 000 de
dolari dreptul de a-l ecraniza. De atunci, Marc Levy a mai publicat doua
best-seller-uri: Unde esti? (2001) si sapte zile pentru o vesnicie (2002).

Cele trei romane s-au vândut pâna acum în mai mult de 3 000 000 de
exemplare.

In alta viata

(La prochaine fois)

ISBN: 973-707-061-5

Publicata de: Robert Laffont,

Paris, 2004

Limba originala: franceza

Traducere: Aliza Ardeleanu

Anul aparitiei: 2005

încercând sa dezvaluie
destinul misterios al unei
picturi, Jonathan se va în-
tâlni cu Clara. si unul si ce-
lalalt simt ca s-au mai vazut
cândva. Dar când? si unde?
La Londra, în urma cu un se-
col... Versiune moderna a
lui "Romeo si Julieta", roma-
nul de fata creeaza o poveste
plina de suspans, pornind de

Ia o sugestie metempsihotica.

Marc Levy s-a nascut în 1961, la Paris si a avut parte de un parcurs profesional fascinant: la 18 ani devine vo-luntar la Crucea Rosie, la 22 de ani înfiinteaza firma Logitec, la 23 de ani pleaca în America si pune pe picioare societatea Rainbow Image, la 29 de ani pierde tot si o ia de la capat, creând una dintre cele mai mari firme de arhitectura din Franta. Cariera sa de scriitor demareaza într-un mod absolut surprinzator în anul 2000, când publica romanul si daca e adevarat... (Editura Trei, 2004), care s-a vândut în întreaga lume în peste 10 milioane de exemplare si a fost ecranizat de Steven Spielberg (2005). Astfel, Marc Levy devine numarul unu pe lista vânzarilor de carte în Franta, publicând apoi si romanele Unde esti (2001) si sapte zile pentru o eternitate (2002). în curând, Editura Trei va publica si ultimul sau best-seller: Te voi revedea.